

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Marie FORCE

“Aşka Son Bir Şans muhteşem ve ilham verici bir aşk hikâyesi.”

Joyfully Reviewed

Aşka Son Bir Şans

Çeviren: Nilgün Birgül

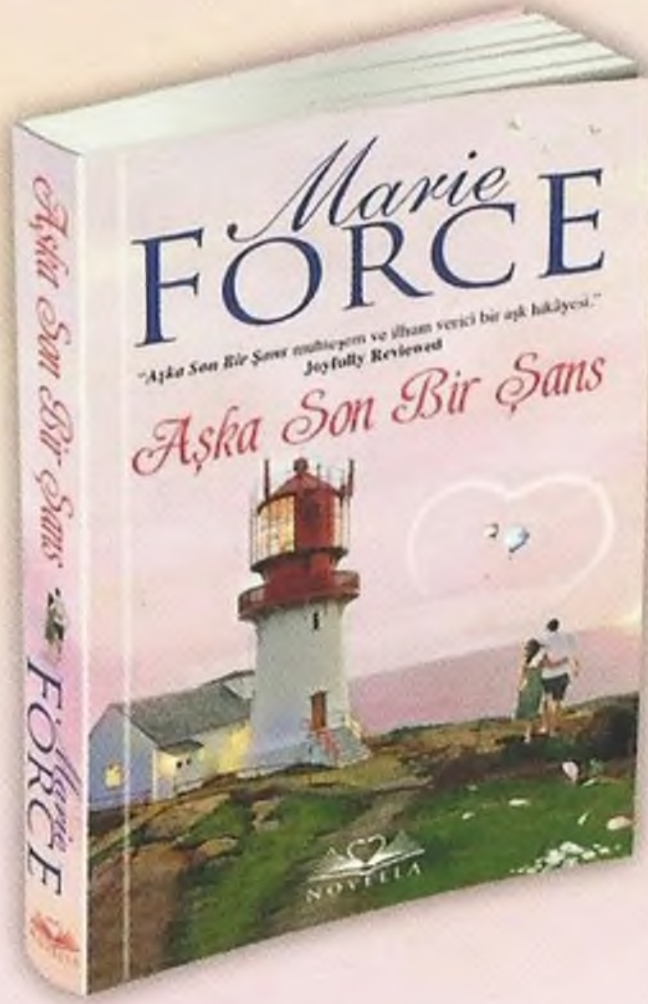
NOVELLA

“Aşka Son Bir Şans
muhteşem ve ilham verici
bir aşk hikâyesi.”
Joyfully Reviewed

“Sadece Luke ve Sydney’nin
bu romantik ve gelgitli ilişkisi
değil, Gansett Adası’ndaki
aşk kokusu da
hiç unutulmayacak.”
Booklist

“McCarthy ailesiyle henüz
tanışmadıysanız şimdi tam
vakti, onların eğlenceyle
hüznün iç içe geçtiği
birbirinden farklı ve
renkli hikâyelerinden
vazgeçemeyeceksiniz.”
Amazon

Aşka Son Bir Şans

Marie
FORCE

*Sevginin
ne olduğunu
öğrendiğim
günden beri
seni seviyorum,
benimle aşka
var mısın?*

*Sevginin ne olduğunu
öğrendiğim günden beri seni seviyorum,
benimle aşka var mısın?*

YAZARIN NOTU

Luke ve Sydney'nin öyküsü için Gansett Adası'na tekrar hoş geldiniz! Bir eş ve anne olarak, bu kez gerçekten çok etkilendim. Sydney'nin kayıpları akıl alır gibi değil, ama neyse ki Luke'un derin tutkusu sayesinde tekrar hayatında aşka yer vermeye hazır. Umarım öykülerini okurken benim yazarken aldığım kadar zevk alırsınız. Ayrıca ilk iki kitapta tanıştığınız gözde karakterlerinizden bazıları bu kitapta da yer alacaklar ve adaya yeni gelenlerle tanışacaksınız.

McCarthy ailesine ve dostlarına gösterdiğiniz büyük ilgi beni çok heyecanlandırdı ve öykülerin devamı için çağrılarınızı açık ve net bir şekilde duydum. Sırada Grant'in kitabı *Falling for Love* ve ardından da Evan'ınki var, *Hoping for Love*. Onları *Season for Love*, *Longing for Love*, *Waiting for Love* ve *Time for Love* izleyecek, dahası da gelecek.

Bu aileyi ve benim Block Island'ım gibi bir adada geçen hayatlarını yazmak, yazar olarak en keyif aldığım deneyim-

lerden biriydi. Hayali ailemi kucakladığınız ve gönderdiğiniz sayısız görüşleriniz için sonsuz teşekkürler. Mesajlarınızı ve Facebook paylaşımlarınızı tahmin edemeyeceğiniz kadar çok önemsiyorum. Okurlarımın bana yazmasından büyük mutluluk duyuyorum. Bana marie@marieforce.com adresinden ulaşabilirsiniz. Henüz adres listemde değilseniz ve çıkacak kitaplar hakkında önceden haber almak istiyorsanız, marieforce.com'a üye olabilirsiniz.

Aşka Son Bir Şans'ın son düzeltmelerini yapan dostum –ve “müzakere eşim”– Mike Myers'a çok özel teşekkürler. Kitaptaki bütün hatalar için onu suçlayabilirsiniz. (Şaka ediyorum!)

Yazarlık hayatımı harikulade bir yolculuğa dönüştüren bu kadar muhteşem, destekleyici okurlarım ve bana yazan dostlarım olduğu için her gün şükrediyorum. Size yüreğimin ta derinliklerinden teşekkür ediyorum. Tabii her zaman olduğu gibi, bana ve her tür tuhaflığıma katlanan aileme de, sizden daha iyisi yok.

xoxo

Marie

1. Bölüm

“Hiçbir şey söylemeyecek misin?”

Kızın tanıdık sesi, ebeveynlerinin verandasının yanında karanlığa çömelmiş duran Luke'u heyecanlandırdı, şaşkınlıkla irkiltti.

Sorusunun ardından gelen kahkaha tufanı, Luke'a kızın üniversiteye gidip başkasını bulmadan önce bütün bayat esprilerine güldüğü, hayatının en mutlu dönemini hatırlattı.

“Luke?”

Yavaşça ayağa kalktı, onu gözetlerken yakalandığı için rahatlamış mıydı yoksa rezil mi olmuştu, emin değildi. “Ne zamandan beri biliyorsun?”

“Geçen yaz ilk gelişinden beri.”

Pekâlâ, rezil olmuştu. Kesinlikle rezil olmuştu. Luke huzursuzca güldü. “Ben de kendimi çok kurnaz sanıyordum.”

“Sandalını kıyıya çekerken çıkan sesi unutabilirmişim gibi. Her akşam aynı sesi dinlerdim.”

O unutulmaz yaz gecelerinin hatırlatılmasıyla kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. O gün erken saatlerde fısıltı gazetesinden feribotla adaya geldiğini duyduğunda, kendi kendine evde kalıp onu rahat bırakması gerektiğini tekrarlamıştı. Oysa orada, hemen gölün karşı kıyısında olduğunu düşününce... Tıpkı önceki yaz olduğu gibi, uzak durmayı başaramamıştı.

“Üzgünüm,” dedi. “Alçağın teki diye düşünmüş olmalısın. Yemin ederim değilim. Olanları duyunca... ailene... gelmek zorundaydım. İyi olduğunu bilmek için. Şey, kuşkusuz iyi değildin...” Huzursuzca soluğunu bıraktı. “Tanrım, her şeyi berbat ediyorum.”

Gülümsediğinde, Luke onun gözlerinde eskiden her gün gördüğü ifadeyi görünce rahatladı ve bunu, geçen yıl “ziyaret ettiği” zamana kıyasla, bir anlamda onun toparlandığına işaret olarak algıladı.

“Yukarı gelmek istemez misin?” diye sordu.

“Şey, seni ya da ebeveynlerini rahatsız etmek istemem...”

“Birkaç hafta adada yoklar. Wisconsin’de aile buluşması var.”

“Sen gitmek istemedin mi?”

Burnunu kıvırdı. “Yazın Wisconsin’de olacağıma burada olmayı tercih ederim.”

“Yazın daima burayı severdin.” Bir şekilde, ön verandaya çıkan beş basamağı tırmanacak cesareti topladığında kalbi öylesine çarpıyordu ki, göğsünden fırlayacağını sandı. Titrediklerini görmesin diye ellerini ceplerinden çıkarmadı, en son ne zaman bu kadar gerildiğini hatırlamıyordu. *On yedi*

yıl aradan sonra ilk kez hayatının aşkıyla konuşmak herkesi gerginleştirir, diye düşündü.

“Dünyada en sevdiğim yer.”

“Bu yıl gelip gelmeyeceğini merak ediyordum.”

Tebessümü biraz soldu. “Adaya gelmeden önce halletmem gereken bazı işler vardı.” Eliyle yanındaki sallanan koltuğu işaret etti. “Oturmak ister misin?”

“Şey, tabii. Sanırım. Sadece bir dakika.” Veranda ışığının parıltısında, ona kaçamak bir bakış attı. Kazanın üstünden birkaç ayın geçtiği bir yıl öncesine göre çok daha iyi görünüyor olması Luke’u rahatlatmıştı. “Arkadaşın kim?” diye sordu, iki sallanan koltuk arasında uzanan muhteşem Golden Retriever’ı kastederek. Köpek temkinli bakışlarla Luke’u uzun süre süzmüş, ama verandaya çıkarken sessiz kalmıştı.

“Bu Buddy.” Kulaklarını kaşımak için uzandı, köpek bu ilgiden ne kadar hoşlandığını açıkça belli etse de, gözlerini bir an bile Luke’tan ayırmadı. “Çocukların Noel hediyesiydi... kazadan önce... ikisini de çok severdi, ama oğlum Max’le aralarında çok özel bir bağ vardı. Olanlardan sonra Buddy’nin üzüntüden öleceğini sandım. Aylarca inleyip ağladı.”

Sesindeki acı ve köpeğin nasıl perişan olduğuna dair çizdiği tablo Luke’u kedere boğdu. “Geçen yaz yanında değildi.”

“Hâlâ kendi yaralarımı sarmakla meşguldüm, ayrıca kazayla onun üstüne basmamdan ya da onun istemeden de olsa beni düşürmesinden korkuyorduk. Birkaç ay evde komşularımızla beraber kaldı. Tekrar ona kavuştuğum için çok mutluyum. Zavallı köpek çok şey atlattı.”

Sen de öyle, diye düşünen Luke, bunu söylememeyi tercih etti. Kimsenin hatırlatmasına ihtiyacı yoktu.

“Sana dünyanın en büyük özrünü borçluyum,” demesi Luke’u şaşırttı.

“Seni gözetleyen bendim. Nasıl oluyor da sen bana özür borçlanıyorsun?”

“Beni kontrol ediyordun. Büyük fark var.” Bacaklarını altına toplayıp Luke’a döndü. “Sana olan özür borcum on yedi yıl öncesine ait.”

“Ha, şu mesele.”

“Evet o.”

“Sydney...”

“Luke...”

Luke, genzini temizleyip ellerini kucağında sımsıkı kenetledi. Defalarca, daha doğrusu binlerce kere, kafasında canlandığı bu an, düşündüğünden çok daha fazla üzücüydü. Ne söyleyebilirdi? O ne söyleyebilirdi? “Affedersin,” diyebilirdi. “Devam et.”

“Sana yaptığım şey vicdansızlıktı. Teselli olmadığını biliyorum, ama seni çok düşündüm. Seni aramak, ya da yazmak, ya da herhangi bir şey yapmak istedim, ama böyle bir durumda ne diyebilirdim? ‘Okul için seni terk ettiğim ve bir daha geri dönmediğim için üzgünüm.’ Ne işe yarardı ki?”

“Beni düşündüğünü bilmek işe yarıyor.”

“Of Tanrım, Luke, seni nasıl düşünmeyebilirdim ki? Onca yaz... birlikte geçirdiğimiz onca zaman... çocuklarımın doğumu dışında, bütün hayatımın en büyüğü yıllarıydı.”

Hayır, diye karar verdi Luke, bu kafasında canlandığı her şeyden daha acı vericiydi. “Madem öyle hissediyordun, e halde neden...”

“Çünkü geri zekâlının tekiydim.”

Onun bu açıksözlülüğü karşısında afallayan Luke, ona bakmıyormuş gibi yapmaktan vazgeçti. Parmaklarını arasından geçirmekten büyük keyif aldığı kızıl-sarı gür saçları esisinden daha kısaydı, ama güneşte fazla kalınca burnunda ortalaya çıkıveren çilleri hâlâ oradaydı. Bir önceki yaz son derece hüzünlü bakan muhteşem mavi gözleri, az da olsa ışığa kavuşmuş gibiydi.

“Bilirsin, hayatımın nasıl olması gerektiğine dair bir inancım vardı. Kocamın nasıl olması gerektiği. Geçimini nasıl sağlaması gerektiği. Nerede yaşamamız gerektiği. Geri zekâlı bir züppeydin.”

“Anlaşılan geride bıraktığın, üniversiteye gidemeyen ve marinada çalışmak zorunda kalan çocuk standartlarına pek uymadı.” Luke, ses tonunun sert çıkmaması için elinden geleni yaptı, ama bunca yıl Sydney’nin neden ondan uzaklaşmıştı merak ettikten sonra, en korktuğu şeyin doğrulanması hâlâ kanayan yarasına merhem olmaktan uzaktı.

“Yıllar önce olanları değiştirmek için yapabileceğim bir şey olmadığının farkındayım, ama sana davranış biçimim yüzünden çok pişman olduğumu bilmeni isterim. *Daima pişmandım.*”

Luke, bunu duyarsa rahatlayacağını zannediyordu, ama hiç öyle olmamıştı.

Sydney ellerine baktı. “Bazen... başıma gelenlerin... bir bedel olduğundan şüpheleniyorum...”

“Bunu söyleme. Başına gelenleri hiç kimse hak etmez.”

“Kader bazen çok acımasız olabiliyor,” dedi kederli bir sesle. “Belki çok fazla şey istedim, anlarsın ya?”

“Eski sevgilisine karşı düşüncesizce davrandı diye, annelerine bunun bedelini ödetmek için masum çocuklarının canını alan bir Tanrı’ya inanmam mümkün değil.”

Sydney yüzünü buruşturdu. “Düşüncesiz. Peh.”

“Sen ne derdin?”

“Korkunç. Sana korkunç davrandım.” Başını sallanan koltuğunun arkasına yaslayıp Luke’a baktı. “Hiç değişmemişsin. Seni nerede görsem tanırım.”

“Saçların daha kısa, onun dışında sen de hiç değişmemişsin.”

“Bana birini bulduğunu, evlendiğini ve bir sandal dolusu çocuk yaptığını söyle. Olanların işine yaradığını söyle.”

“Eşim ve çocuklarım yok, ama iyi bir hayatım var. Tatmin edici bir hayat.”

“Eş ve çocuk olayını mahvettim, değil mi?”

Luke renk vermemeye, çektiği acıyı ona göstermemeye çalıştı. “Kendine fazla pay çıkarma Donovan. *O kadar da* önemli değildin.”

Geceye karışan kahkahası Luke’un yüreğini titretti. “Sen öyle diyorsan, sert çocuk.”

Onu kandırmayı asla başaramamıştı. “Bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette.”

“Eşin...?”

“Seth.”

“Onunla mutlu muydun?”

Sydney içini çekti. “Bu çok karışık bir soru.”

Luke acıyla inledi. “Hadi ama. En azından değdiğini söyle. Hiç değilse birimiz için.”

Bir süre huzursuz bir sessizlik içinde oturdular. “Seth iyi bir adam, harika bir baba, sadık bir eşi ve onu severdim.”

“Ama?”

Sydney ona baktı, Luke’u soluksuz bırakan güçlü bir farkındalık duygusuyla göz göze geldiler. “Ona karşı hissettiklerim... senin için hissettiklerimden farklıydı.”

Luke bunun ne anlama geldiğini sormak istedi. *Nasıl* farklıydı? Daha mı iyi? Daha mı kötü? Ancak sözcükleri bir araya getirip soruya dönüştüremediği için, kendine söyleyenle yetinmek zorunda kaldı.

“Bunları itiraf etmem doğru değil, özellikle de sana. Kader hakkında ne demek istediğimi anladın mı?”

Luke başını iki yana salladı. “Evren o şekilde işlemiyor. Öyle değil.”

“Bazı günler, hak etmediğimi düşünmek zor. Her zaman iyi biri değildim.”

“Buna gerçekten inanıyor olamazsın. Aileni sarhoş bir sürücü öldürdü, sen değil.”

“On beş aydır danışmanım da beni aynı şeye inandırmaya çalışıyor.”

“Yaklaştı mı?”

“İyi günüm de oluyor, kötü günüm de.”

“Umarım beni görmek kötü bir güne sebep olmaz.”

“Seni görmek harika. Yıllarca, tek söz etmeden seni terk ettiğim için ne kadar üzgün olduğumu söyleyecek bir fırsat bulmayı diledim. Bazen, yazın ebeveynlerimi ziyarete geldiğimde, McCarthy’nin yerine inip seni görmeyi düşündüm.”

“Neden yapmadın?”

“Sana o kadar kötü davranıp sonra da kendimi iyi hissetmek için onca zaman sonra pat diye ortaya çıkmak haksızlık olurdu.”

“Seni görmek, çocuklarını tanımak beni mutlu ederdi. Her şeyden çok, arkadaşım Sydney’yi özledim. En iyi arkadaşımı.”

Sydney’nin gözleri yaşlarla parladı. “Çok üzgünüm, Luke,” diye fısıldadı. “Çok, ama çok üzgünüm. Beni bağışlayabilecek misin?”

“Seni yıllar önce bağışladım. On dokuz yaşındaydın. Bana hiçbir borcun yok.”

Sydney uzanıp elini Luke’un elinin üstüne koydu. “Birlikte geçirdiğimiz rüya gibi dört yazdan sonra, benden aldıklarından çok daha fazlasını sana borçluyum.”

Teninin dokunuşu, sayısız güzel anıyı canlandırdı, hayatının en güzel anılarını. Elini çevirdi ve iki eliyle Sydney’nin elini avuçlarıyla kavradı. Öylesine sarsıcı bir duyguydu ki, soluğunun kesileceğini hissetti. Birden, pişman olacağı bir şey yapmadan ya da söylemeden gitmesi gerektiğini düşündü. “Seni görmek güzeldi, Syd.”

“Beni kontrol ettiğin için teşekkürler.”

Luke kaşlarını çattı. “Kontrol etmek gözetlemekten çok daha hoş bir sözcük.”

Sydney, Luke’un elini sıktı. “Arkada bıraktıklarımıza rağmen geçen yıl buraya geldiğini, önemsedğini bilmek beni çok duygulandırdı. Henüz hazır olmadığımı anladığını umuyorum...”

“Lütfen. Elbette anlıyorum.”

“Tekrar gelecek misin?”

Bu soruyla Luke irkildi. “Gelmemi ister misin?”

“Arkadaşım Luke’u özledim. Özlemekten hiç vazgeçmedim.”

Şaşırان Luke, doğru sözcükleri bulamıyordu.

“Seni gafil avladığımın farkındayım. Son zamanlarda bunu herkese yapıyorum. Kazadan beri, çekingen davranmak için bir sebep göremiyorum. Hayat kısa. Lafı dolandırmanın anlamı ne?”

“Anlamı yok, sanırım.”

“Seni kırmak istemem.”

“Beni kırmadın, düşünmem gereken şeyler olduğunu görmemi sağladın.”

“Özürlerimi kabul ediyor musun?”

Luke başıyla onayladı. “Geçmişe sünger çektim.”

“Bu hak ettiğimden bile fazla.”

“Sünger çekildi, unuttun mu?”

Sydney ona âşık olduğu günlerdeki gibi gülümsediğinde, Luke kalbinin bir an durduğuna yemin edebilirdi.

Elini bırakabilmek, kalkıp merdivenden inmek ve hâlâ yapabilecekken oradan kaçabilmek için kendini zorladı. Sydney arkasından seslendiğinde, kumsala inen çayıra ulaşmıştı.

“Tekrar gel Luke. Lütfen tekrar gel.”

Onu duyduğunu göstermek için el salladı ve evin bahçesiyle kumsal arasındaki tanıdık patikada ilerlemeye devam etti. Emektar sandalı, onunla beraber olduğu zamanlardan kalan sandal, onu tuz gölünü aşır bir zamanlar annesiyle paylaştığı küçük eve götürmek üzere bekliyordu. Sydney ve diğer arkadaşları üniversiteye gitmek üzere ayrılırken, annesinin hastalığı Luke’u bu adaya kalmaya mahkûm etmişti.

En önemli yıllarını onu tek başına büyüten kadına harcadığı için asla pişman olmamıştı, ama kendisine önerilen ve deniz biyoloğu olmasını sağlayacak bursu kabul etse kendi hayatında –ve Sydney’nin hayatında– ne gibi değişiklikler olurdu diye merak etmekten kendini alamıyordu. Bu kariyer Sydney için yeterli olur muydu? Sydney geri döner miydi?

Muhtemelen hayır. Sydney bir bankerle evlenmişti. Yousunları ve gölde biriken köpükleri inceleyen biri muhtemelen barajı aşamazdı. Her koşulda, şu anda bunlara kafa yormak bir işe yaramıyordu. Ne fark ederdi? Sydney tercihini çok uzun zaman önce yapmıştı ve bunu kabullenmekten başka seçeneği yoktu.

Yine de, ay ve yıldızların ışığının rehberliğinde geniş gölün üstünde yavaşça kürek çekerken, uzun zamandır hissetmediği için neredeyse unuttuğu bir duygu kaplamıştı içini:

umut. Sydney onu hiç unutmamıştı. Onu düşünmüş, özlemiş, ayrıldığı için pişman olmuştu. *Tanrım, bunun anlamı neydi?*

Artık evli değildi. Eşi ve çocuklarını kaybedeli bir yıldan fazla olmuştu. Ona baktığında, önceki yıl acısı hâlâ yeni ve tazeyken olduğuna kıyasla, durumu biraz daha kabullendiğini görebiliyordu.

“Of,” dedi yüksek sesle, kürek çekmeye devam ederken. “Oralara gitme adamım. Yıllar önce bitti. Geçmiş ait olduğu yerde bırak.”

Oysa kendine anlamsız olduğunu tekrarlarlarken bile, içindeki asap bozucu umut patlaması göz ardı edilmeyi reddediyordu.

2. Bölüm

Sydney, kazadan beri her sabah, o günden kalan yaralarının fiziksel hatıralarıyla uyanıyordu: ağrıyan kalçalar ve karın boşluğu, zonklayan sol uyluk ve kendini sürekli kaybettiklerini hatırlamaya zorlamaktan kaynaklanan kalp sızısı. Her yeni günün ilk birkaç dakikası en kötü anlar olurdu, o yüzden acıyı özümseyip devam edecek gücü bulabilmek için daima biraz beklerdi.

O sabah, kısa bir an nerede olduğunu hatırlayamadı. Hastanede canından bezmiş, acı içinde çocuklarını ve eşini sorarak uyandığından beri bu sık sık oluyordu. O günden bu yana öyle çok tekrarlamıştı ki, bu korkunç anıları zihninden kovup çocukluğunda Gansett Adası'nda geçirdiği hatıraları gözünde canlandırarak, yatak odasını keyifli hale getirmeye çabaladı.

Adaya geri döndüğü için mutluydu, uzanıp Buddy'nin yumuşak kürkünü okşadı. Onun eşliği ve sarsılmaz sadakati

için minnettardı. Yaşadıklarından önce, Seth'le paylaştığı yatak odasına Buddy'nin girmesine asla izin vermezdi. Oysa artık her gece onunla uyuyor, karşılıklı birbirlerini avutmaya çalışıyorlardı.

Adaya, geleceğiyle ilgili önemli kararlar vermek üzere dönmüştü. Ailesi olmadan geçirdiği kahredici ilk Noel'den sonra işe geri dönmüş ve ikinci sınıf öğretmenliğine başlamıştı. Bir şeylerle meşgul olursa yeni hayatına daha hızlı başlangıç yapabileceğini sanıyordu. Kaybettiği çocuklarıyla akran başka çocuklara yakın olmanın, umduğu arınmayı sağlamayacağını anlaması uzun sürmedi.

Aksine, sınıfındaki çocuklara bakıp her gün kaybettiği kendi güzel evlatlarını hatırlamak tatlı bir işkenceden farksızdı. O yüzden ders yılının sonunu zor getirmişti ve şu anda büyük bir karar vermek üzere bir yol ayrımındaydı. Bir sonraki sene işe dönmeyeceğini okula bildirmiş, müdür ona kendine vakit ayırmasını ve yaz boyunca düşünmesini söylemişti.

Oysa bu işi ondan daha iyi yapabilecek başka kişiler varken ısrar etmekte bir anlam göremiyordu. Her yıl tekrar tekrar, hayatı beklenmedik bir biçimde sona eren oğluyla aynı yaştaki çocuklara öğretmenlik yapmaya geri dönmek saçmaydı. İşini ve o yaş grubundaki çocuklara öğretmenlik yapmayı her zaman sevmişti, ama artık bunu yapabilmesi mümkün değildi. O yüzden, düşünceli iş arkadaşlarının kendisi için verdiği iyi niyet partisine katılmış ve sınıfıyla vedalaşmıştı.

Ertesi gün, o anda her şeyden daha çok ihtiyaç duyduğu huzuru ona sağlayabilecek tek yere, adaya gitmek üzere yola çıkacaktı. Bununla beraber, onlara çarpan sarhoş sürücünün dava günü yüzünden temmuz sonuna kadar Wellesley'den çıkamamış, üstelik tarih son anda eylülün beşine ertelenmişti.

Ebeveynleri, ağustos boyunca adada tek başına kalması fikrinden hoşlanmadığı halde, Buddy'yle birlikte gayet iyi vakit geçireceklerine onları ikna etmiş ve her gün telefon edeceğine söz vermişti. Bu söz onları yatıştırmış ve Sydney, annesiyle babasını Wisconsin'de gerçekleşecek olan ve dört gözle bekledikleri aile buluşmasına göndermişti. Oradan hayallerinin yolculuğuna çıkacak, Kaliforniya'ya doğru ülkeyi boydan boya geçeceklerdi. Kazayı izleyen karanlık kış aylarından sonra, artık hepsi için hayata geri dönmenin zamanı gelmişti.

Sydney bu ay geleceğini tasarlamaya yoğunlaşacaktı. Seth'in pratik iş zekâsı ve para kazanma becerisi sayesinde, ölümünün ardından hayli yüklü bir sigorta ücreti almıştı. Buna birikimleri de eklenince sırtı yere gelmezdi. Belki okula geri döner, seyahate çıkar ya da kendisini kimsenin tanımadığı yeni bir şehre taşınırdı. Dünya önündeydi. Her şey, nerede ve nasıl yaşamak istediğine bağlıydı.

Danışmanına göre, planlar yapmak, iyileşmeye başladığına işaretledi. Sydney bunu duymaya hazır olduğundan emin değildi. "Bebeklerini" kaybeden bir anne nasıl iyileşebilirdi? Max doğduğunda, biri ona üstünde, "Bir çocuk, bedeninin dışında dolaşan yüreğindir," yazan bir yastık hediye etmişti.

Keşke doğru olmasaydı! Malena doğduğunda ise, Sydney yüreğinin kalan kısmını kızına vermişti. Onları kaybetmek, hiçbir zaman “iyileşmesini” umduğu bir şey değildi.

Oysa hayat, rahatsız edici de olsa, devam etmek için kendi yöntemlerini uyguluyor ve bazen iyileşmeyi reddetmek, aksini yapmaktan daha zor oluyordu. Kazadan sonra bir süre, kendini hayatının en karanlık düşünceleri içinde bulmuş, çektiği acıya bir şekilde son verme düşüncesine kapılmıştı. Sydney’yi bu baştan çıkarıcı yola sapmaktan alıkoyan tek şey, zaten acılar içinde kıvranan annesi ve babasıydı.

Yatağında döndü, başucuna koyduğu Seth’in ve çocuklarının fotoğrafına baktı. Bazen hâlâ sonsuza kadar yok olduklarına, hep birlikte bir yere gidip eve dönmek üzere olmadıklarına inanmakta zorluk çekiyordu.

Bakışlarını uzaktaki gölün manzarasına doğru kaydırdı. Gençliğindeki yazlardan bu yana fazla bir değişiklik olmamıştı: çok sayıda demir atmış tekne ve Gansett’in uçsuz bucaksız tuz gölündeki koşuşturma. Uzun zaman öncesinde kalan pek çok sabah, Luke’un denize mi açıldığını yoksa hâlâ çocukluğundan beri yaptığı gibi, McCarthy’lerin marina-sında mı çalıştığını merak etmişti.

Önceki akşam onu görmek, pek çok güzel anıyı canlandırmıştı. Otuz altı yaşında bile, on dokuz yaşındaki kadar yakışıklı olması Sydney’yi şaşırtmamıştı. Sürekli bronz bir ten, alına dökülen ipek gibi siyah saçlar, açık kahverengi gözler, öpüşmek için yaratılmış dudaklar...

Sadece yaz aylarında görüşmelerine karşın, Luke yıl-

larca hayatının içinde yer almıştı. Ebeveynleri iki genç arasındaki bu tutkulu aşkı onaylamadığı için, beraberliklerini gizlice buluşarak sürdürmeye zorlanmışlardı.

Bir yetişkin olarak geriye dönüp baktığında, ebeveynlerinin kendisini bu kadar etkilemesine izin vermiş olması Sydney’yi üzüyordu. Sosyal konum, para ve hiç önemi olmayan başka şeyler verdiği kararları yönlendirmişti. Çok daha iyisini hak eden düzgün, nazik genç bir adama yaptıkları utanç vericiydi. Aradan geçen bunca yıldan sonra, ondan özür dilediği halde, ona davranış biçiminden hâlâ utanıyordu.

Bu her şeye baştan başlama şansı olsa farklı davranacağı anlamına gelmiyordu. Kararları onu Seth’le, Max ve Malena’ya yönlendirmişti ve hayatını onlarla paylaşmaktan asla, hiçbir zaman pişman olmamıştı. Evet, bu kararlar yüzünden Luke’a acı çektirdiği için üzgündü ve daima üzülecekti, ama pişmanlıkların geçmişi değiştiremeyeceğini bilecek kadar akıllı başındaydı. Artık her şey şu an önemliydi. Bugün.

“Bu muhteşem, pırıl pırıl havada ne yapacağız, Buddy?”

Köpek havlayıp yatağın üstünde gerindi.

Sydney güldü. “Tercihini kumsal için kullanacağını biliyordum.”

Gözlerden ırak, en sevdiği kumsalda birkaç saat geçirdikten sonra Sydney eve geri döndü. Buddy kafasını camdan dışarı uzatıp dili dışarda rüzgâra karşı sallanarak ona eşlik etmişti. Seth onu bunaltıp çocukların köpeksiz büyümemesi

gerektiğine ikna edene kadar Sydney bir köpek insanı olduğunun farkında bile değildi. Bu da değişmişti. Bazen, Buddy'nin sevecen varlığı olmasa son on beş ayı atlatamayacağını düşünüyordu.

Kasaba sahilinde karşılaştıkları kınayan bakışlardan uzak kalmak için Buddy'nin rahatça dalgalarla oynayabileceği ıssız bir kumsalı tercih etmişti. Fazla değil, kısa bir süre önce bu kınayan bakışlardan birinin sahibi kendisi olabilirdi, ama artık değildi.

Eve yaklaştığında, giriş yoluna park etmiş siyah bir cip görünce yavaşladı. Yılın bir bölümünü geçirdiği sakin Boston kasabasında bile, tek başına evinin önünde yabancı bir araçla karşılaştığında bir an ürperiyordu. Ancak Gansett Adası'nda hiçbir olay meydana gelmediği için Sydney kendi aracını diğer aracın yanına çekip motoru susturdu.

Çocukluk arkadaşı Maddie Chester –artık Maddie McCarthy olmuştu– cipinden inip onu beklemeye başladı.

Eski arkadaşını görünce Sydney, mutlulukla çılgık atarak ona sarılmak için arabanın çevresinden dolandı. “Of! Şu haline bak!” Sydney geri çekilip elini Maddie'nin hamile karnına koydu. “Of, Maddie!” Gözyaşları içinde bir kez daha sarıldılar.

“Seni görmek çok güzel, Syd.”

“Seni de öyle.” Maddie'nin saçlarıyla gözleri karamel rengiydi ve bir kapak kızının vücuduna sahipti. “Çok iyi görünüyorsun! Doğum ne zaman?”

“Kasıma kadar değil, tabii daha önce patlamazsam.”

Sydney'nin bir tutam saçına dokundu. “Kısa daha güzel olmuş.”

“Teşekkürler. Bu boyda uğraşmak daha kolay.” Maddie üzüntüsünü ifade ederek giriş yapmadığı için Sydney memnundu. Arkadaşının kartlarını ve mektuplarını almıştı ve döndüğünde onunla irtibat kurmak yapılacaklar listesinin başındaydı. “Geçen yaz seni aramadığım için üzgünüm.”

“Özür dileyecek bir şey yok,” dedi Maddie elini havada sallayarak. “Ama geri döndüğünü duyunca, seni görmek zorundaydım. Umarım pat diye gelmemde sakınca yoktur.”

“Tabii ki yok!” Sydney, Maddie'nin koluna girip onu içeri sürükledi. Buddy ayaklarının dibinde onları takip ediyordu. “Sana içecek ikram edebilir miyim? Kafeinsiz bir şeyler olduğuna eminim.”

“Soğuk su harika olur.”

Sydney, Buddy'yi Maddie'yle tanıştırdıktan sonra kendine bir diyet kola, Maddie'ye su getirdi, birlikte verandaya çıktılar. “Bana her şeyi anlat! Bu kadar insanın arasında Mac McCarthy'yle evlendiğini duydum, adanın en seçkin bekârlarıyla. Seni şeytan! Hadi anlat!”

Maddie'nin yüzü, Sydney'nin ona fısıltıyla sahilde Luke'la nasıl seviştiklerini anlatırken olduğu gibi kızardı. Anlaşılan bazı şeyler hiç değişmiyordu. Maddie ve Sydney üç yaz boyunca dondurma kaşıklarken, Sydney ondan birkaç yaş büyük olduğu halde sıkı bir bağ kurmuşlardı. Kazadan önce Sydney, çocuklarla ebeveynlerini ziyarete adaya geldiği yazlarda Maddie'yle görüşmeyi kafasına koymuştu.

“Eminim öyküyü duymuşsundur.”

Syd gülümsedi. “Senden değil.”

“Şey, Mac ailesini ziyaret etmek için Florida’dan yeni dönmüştü. Anacadde’de kaldırımdan ayağını atar atmaz bisikletimle ona çarptım.”

“Çok kötü yaralandığını duydum.”

“Uf, haftalarca berbat durumdaydım. Ben düzelmeye çalışırken, benimle ve Thomas’la ilgilendi, o günden beri de bizi bırakmadı.”

“Görüyorum,” dedi Sydney, bir kaşını kaldırıp başıyla Maddie’nin yuvarlak karnını işaret ederek.

Maddie kıkırdadı. “Harika biri. Onu tanımanı isterim.”

“Onu eskiden tanıyorum. Luke’la buluşmaya gittiğimde marinada görürdüm. Hatırladığım kadarıyla çok yakışıklıydı.”

“Şimdi daha da yakışıklı.”

“Dün akşam Luke’u gördüğümde aynı şeyi düşündüm. Burada erkeklerin bu kadar güzel yaşlanmaları şaşırtıcı.”

Maddie’nin ağzı bir karış açık kaldı. “Luke’u mu gördün? Nerede?”

“Tam burada.” Maddie’ye, Luke’un “ziyaretlerini” anlattı.

“Ne kadar tatlı,” dedi Maddie. “Bunca zaman seni yoklamaya gelmiş.”

“Tek söz etmeden onu terk ettikten sonra, hak ettiğinden çok fazla.”

“Eminim anlamıştır.”

“Anladığını sanmam. Özür diledim, ama bunca yılın ardından yeterli olduğunu sanmıyorum.”

“Onunla tekrar görüşecek misin?”

“Bilmiyorum. Umarım. Her şey bir yana, çok iyi arkadaşlık. Aramızdaki ilişki bittikten sonra, uzun süre onu özledim.”

“Hatırladığım kadarıyla, asla gerçekten bitmemişti.”

“Olması gerektiği gibi değil, orası malum.”

Maddie uzanıp Sydney’nin elini tuttu. “Nasılsın? Ama gerçekten nasılsın? Hiç aklımdan çıkmadın.”

“İdare ediyorum. Bugün iyi bir gündü. Dün iyi bir gündü. İki hafta önce berbat bir gün geçirdim. Öyle oluyor. Es-
mi kadar sık değil, ama yine de...”

“Sanırım bu beklenen bir şey.”

“Öyle söylediler.”

“Umarım sen buradayken birlikte çok vakit geçirebiliriz. Evime gelmeni, Mac ve Thomas’la tanışmanı istiyorum...” Maddie sustu, yüzü kızardı. “Özür dilerim.”

“Niçin?”

“Bunu söylememeliydim... Thomas’ı görmek istemeyebilirsin.”

“Of Maddie, elbette oğlunu görmek isterim. Çok sevi-
nirim.”

Maddie’nin gözleri doldu. “Sürekli Max ve Malena’yı düşünüyorum. Güzel ve iyi huylu çocuklardı.”

Çocukları konu olunca genzi tıkanan Sydney gülümsemeye çalıştı. “Onlarla gurur duyuyordum.”

“Haklı olarak. Peki, yakında bize gelir misin? Akşam yemeğine ne dersin? Mac’ın kız kardeşi Janey ay sonunda evleniyor, o yüzden buralar hayli neşeli olacak. Umarım sen de gelirsin.”

“Davetsiz misafir olmak istemem.”

Maddie gitmek üzere kalktı. “Saçmalama. O kadar çok McCarthy var ki, fazladan bir kişinin lafı bile olmaz.”

Sydney Maddie’ye sarılmak için ayağa kalktı. “Şu McCarthy’ler sana sahip olduğu için çok şanslı.”

“Karşılıklı şanslıyız. Beni arayacak mısın?”

“Söz.”

Maddie gittikten sonra Sydney, Buddy’yi besledi, önceki gün marketten aldığı ızgara karidesle kendine makarna hazırladı. Salata yaptı, bir şişe beyaz şarap açtı, mutfak masasında oturup gölü seyretmeye başladı. Evde, günün en zor saatleri akşam yemekleriydi. Birden, ne kadar yalnız olduğunu hissetti. Genellikle yemek pişirmiyor, bir sandviç ya da hazır çorbayla öğünleri geçiştiriyordu. Tek kişi için yemek pişirmenin ne anlamı vardı ki?

Yorucu günlük alışkanlıklarından uzaklaştığı bu adada yalnız olmak, bir zamanlar çocukların sesleriyle yankılanan ve hareketlenen ıssız evde yalnız olmakla aynı değildi. Elbette çocukların varlığını her yaz birlikte ziyaret etmekten büyük keyif aldıkları bu evde de hissediyordu, ama farklıydı. Burada soluk alabiliyordu.

Sydney mutfağı temizledi, ikinci bir kadeh daha doldurup günbatımını izlemek üzere verandaya çıktı. Gökyüzü karardıktan, gece yaklaştığı için gölün üstündeki faaliyet sona erdikten, şarabını bitirdikten, ağustosböcekleri şarkı söylemeye başladıktan sonra bile, Sydney hâlâ verandada oturmuş, ayağının dibinde uyuyan Buddy’yle birlikte koltuğunda hafifçe ileri geri sallanıyordu.

Kendine Luke’u beklemediğini tekrarlardı. Geri geleceğine dair bir söz vermemişti. Önceki gece, gereken her şeyi söylemişlerdi. Geriye ne kalmıştı?

Tam içeri girecekken, kumsala sürtünen bir teknenin çok iyi tanıdığı sesini duydu. Dudaklarına bir tebessüm yayıldı ve yüreği umutla çarpmaya başladı. Geri geliyordu.

3. Bölüm

Luke, bütün gün ondan uzak duracağına yemin etti. Bir gece önce uzun zamandır beklediği konuşma gerçekleşmiş ve son noktayı koyabilmişti. Özür dilemesi, ona yaptıkları yüzünden acı çekmesi, çekip gittikten ve başka bir adamla yaşamaya başladıktan sonra bile onu arkasında bırakmamış olması rahatlatıcıydı. Söylenecek başka ne vardı?

Anlaşılan çok şey, diye düşündü, kendi kendine gülerken mandalını kıyıya çekerek gelişini haber verdi. Acaba bekliyor muydu? Tekrar gelmesini istediğinde, hemen ertesi geceyi mi kastetmişti? Diğer bütün yoğun pazar günlerinde olduğu gibi marinadaki işinde teknelere rehberlik edip ücretleri tahsil ederken, Mac'le, babası "Koca" McCarthy ve rıhtımda takılan diğer ihtiyarlarla geyik muhabbeti yaparken, bütün gün kafasında bu soru vardı.

Gün ortasında Mac, ona her şeyin yolunda olup olmadığını sormuştu.

Afallayan Luke başıyla onaylamış, ama Mac'in sessizliğinden bir şeyler fark etmiş olmasına şaşırmıştı. Luke zaten geveze biri değildi, ama Mac kafasının karışık göründüğünü söylemişti.

İfade etmenin bir yolu da bu olabilirdi. Evet, güneş yanığı bir burun üstünde dans eden çiller yüzünden, sesindeki müzikli tını yüzünden, çok özlediği kahkahası ve elinin eline dokunuşu yüzünden, kendi kocaman avcunun içindeki narin kemiklerin ve solgun tenin oluşturduğu tezat yüzünden kafası karışık.

Şimdi, yaptığı bütün planların aksine, daha fazlası için geri dönmüştü. Öncekinden daha büyük bir hayal kırıklığına kendini hazırladığı düşüncesi onu rahatsız ediyordu. Her zaman olduğu gibi Sydney ay sonunda adadan gidecek, kendisi bir başka yalnız kışa hazırlanırken o anakaradaki hayatına geri dönecekti. Mac adaya döndüğü ve küçük ölçekli bir inşaat işine başladığı için, Luke kış aylarında onun yanında çalışarak kendini meşgul etmeye başlamıştı.

Fakat yine de... Bu yaz onunla vakit geçirip sonra tekrar gidişini izlemek... Bu tatsız düşüncelerden silkinip onun için getirdiği hediye ald ve ne kadar budala olduğunu kendine tekrarlayarak onun bahçesine doğru uzayan ot bürümüş patikada ilerlemeye başladı. Neye inanmak isterse istesin, ondan uzak kalmayı asla başaramamıştı. Kasabada onu dondurma kaşıklarken gördüğü andan itibaren büyülenmiş gibi onun cazibesine kapılmıştı. Şimdi farklı olması için ne sebep vardı?

Sahil çizgisini belirleyen sazların içinden çıkarken gözleri verandada onu aradı ve onu beklemiş gibi sallanan kolunda oturduğunu görünce rahatlardı. "Gitme oraya," diye hisliyle homurdandı. "Her zaman oturduğu yerde oturuyor. Benimle bir ilgisi yok."

"Kendi kendine mi konuşuyorsun?"

İrkilen Luke, başını kaldırdığında gözlerindeki haylaz gülümseme dudaklarına doğru yayılmaya başlayan Sydney'nin verandadan ona baktığını gördü. Bu melodik sesin etkisiyle uzun zaman öncesinden kalma yüzlerce anı bir anda onu esir aldı ve olduğu yerde durdu. Hiç kimse Luke'la dalga geçmeyi onun gibi başaramazdı. Luke'u dürter, kışkırtır ve sonra tatlı sözlerle kandırıp kabuğundan çıkarırdı.

Luke daima sessiz, içine kapanık, hayatın içinde aktif olarak yer almaktansa arkasına yaslanıp izlemekle yetinen biri olmuştu. Sydney'yle tanışana kadar. Sydney kendisini hayatın içinde yer almaya zorlayana kadar. Onun yanındayken başkalarıyla olduğundan daha açık, daha doğal, daha konuşkandı. Terk edildikten sonra tekrar kabuğuna çekilmiş ve artık sürekli orada yaşamaya başlamıştı.

"Luke?" Düşüncelerinden sıyrıldığında, Sydney'nin gülümsemesinin yerini endişeye bıraktığını gördü. "Yukarı geliyor musun?"

"Misafir istediğinden eminsen."

Sydney merdiveni işaret etti. "Eminim."

Verandaya çıkan basamakları tırmanırken, tıpkı gençliğinde ilk aşkını yaşarken olduğu gibi elleri soğuk ve nem-

liydi, kalbi deli gibi çarpıyordu. O günden beri hiçbir şey değişmemişti. Bunun farkına varınca tereddüt etti. Onu hâlâ eskiden olduğu kadar seviyordu. Bütün olanlara rağmen, çektirdiği acılara rağmen, onu hâlâ seviyordu.

“İyi misin Luke?”

Bugün ikinci kez biri ona endişeyle bakıyordu. Anlaşılan, onunla tekrar karşılaşmasının dünyasını sarstığını gizlemekte pek başarılı olamıyordu.

Anlamsız davranışını açıklamaya çalışmaktansa, arkasına sakladığı hediye uzattı. “Senin için.”

Sydney’nin gözleri şaşkınlık ve mutlulukla ışıldadı. “Bana bir şey mi getirdin?”

“O kadar heyecanlanma,” dedi. Sydney huşu içinde paketi açarken, ona ölü bir denizyıldızı yerine gerçek bir hediye getirmiş olmayı diliyordu.

“Of Luke. Hatırlıyorsun.” Ne kadar yetersiz bir ifadedeydi! Konuştukları sözcüklerin her birini hatırlıyordu. Evet, hatırlıyordu.

“Ne kadar güzel. Nerede buldun?”

“Sular çekildiğinde marinanın kayalıklarında gördüm ve aşağı inip aldım.”

“Bu kadar muhteşem bir yaratığın ölmesi beni çok üzüyor.”

Sydney’nin üzüntüsü yüreğini burktu. Tanrım, ona ölü bir hediye getirmekten daha iyisini düşünememiş miydi? “Üzgünüm. Düşüncesizlik ettim.” Denizyıldızına uzandı, ama Sydney bırakmadı.

“Neden üzgünsün? Çok düşünceli bir hediye.”

O muhteşem yüzün solmasına sebep olduğu için Luke kendini vurabilirdi. “Seni üzmemek istememiştım.”

“Bugünlerde en ufak şey beni üzebiliyor, ama aynı zamanda, daha önce önemsemediğim şeylerden büyük keyif alabiliyorum. Örneğin denizyıldızlarını ne kadar sevdiğimi hatırlayan eski bir arkadaştan hediye almak gibi.” Parmak uçlarında yükselip Luke’un yanağına bir öpücük kondurdu. “Teşekkür ederim.”

Luke olduğu yerde donakaldı, tam eskiden tanıdığı Sydney’ye özgü bu hızlı ve içten davranış onu olduğu yere mıhlamıştı. Luke, ona dokunmak için gösterdiği ani tepkiyi gizlediği için verandanın karanlık gölgelerine teşekkür borçluuydu. Onu ölümüne arzularken buraya gelmesi hataydı. Hiçbir yere ulaşmayacak, onu tekrar tuzla buz edecek bir şeyi yeniden başlatmak hataydı.

“Üzgünüm,” dedi, onun sıkıntısını gören Sydney. “Bunu yapmamalıydım.”

“Özür dileme. Benim hatam. Buraya gelmemeliydim.”

Sydney içinde zerre kadar art niyet taşımayan parlak mavi gözlerini ona dikti. “Neden?”

Luke yere bakıyor, oradan uzaklaşmak için gerekli gücü toparlamaya çalışıyordu, bu kez sonsuza kadar. “Bunu yapamam. Yapabileceğimi sanmıştım, ama yapamam.”

“Ne yapamazsın Luke?”

“İstediğim şey bu değilken, buraya gelip arkadaşınmış gibi davranamam.”

Sydney yüzünü buruşturdu, gözleri yaşlarla parladı.

Luke, sanki yeterince acı çekmemiş gibi, onun üzüntüsünü artırmaktan nefret ediyordu.

“Anlıyorum,” dedi Sydney metanetle. “Seni çok incittim. Neden hâlâ arkadaşım olmak isteyesin ki?”

Luke, kişiliğine hiç uymayan bir küfür mırıldanınca, onu nasıl şaşırttığını fark etti. “Sorun o değil. Özür diledin ve seni bağışladığımı söylerken ciddiydim.”

“O halde neden arkadaş olamıyoruz?”

Sanki ipleri başkasının elinde olan bir kukla gibi, Luke uzanıp onun yumuşacık yanağını okşadı. “Çünkü, senden istediğim şey arkadaşlığın çok ötesinde ve buna hazır değilsin.”

“Luke,” diye fısıldadı, bileğini kavrayarak. Yüzünü eline çevirip avcunu öptü.

Luke bütün vücudunun ürperdiğini hissetti. Hiçbir şey onu Sydney’nin dokunuşu kadar heyecanlandıramazdı. İstemeyerek de olsa, elini çekti. “Üzgünüm. Keşke sana yakın olup daha fazlasını istememeyi başarabilseydim, ama yapamam.”

“Başlangıçta,” dedi Sydney çekingen bir sesle, “kaza olduğunda... asla hazır olabileceğim bir noktaya geleceğimi düşünmezdim... yeniden denemek için. Bir başkasıyla. Oysa şimdi, bir yıldan fazla bir sürenin ardından, bunu düşünmek o kadar imkânsız gelmiyor.”

“Syd,” dedi başını iki yana sallayarak. “Sana iyi görünüyorum çünkü bir zamanlar özel duygular beslediğin tanı-

dık biriyim, ama sana üzüntünü unutturacak ya da geçiş dönemini atlatmanı sağlayacak adam olmaya dayanamam.”

Sydney sonunda, Luke’un yüzüne bakacak cesareti buldu. Onun yüzünde ve gözlerinde okudukları Luke’u şaşırttı. “Aramızda olan şeyin bitme biçimi artık sana karşı hislerim olmadığı anlamına gelmiyor ve seni, kendime ya başkasına bir şeyler ispatlamak için asla kullanmam. Benim için çok önemlisin ve daha önce sana yaptıklarımın sonu...” sesi soldu.

“Neler söylüyorsun?”

“Gitmeni istemiyorum.”

Luke, içinden bir an önce oradan uzaklaşması gerektiğini tekrarlıyordu, ama bacakları bir türlü mesajı almıyordu.

Sydney elini onun göğsüne koydu. “Bu her neyse, hazır olduğumdan emin değilim. Emin olduğum tek şey var, gitmeni istemiyorum.”

Doğru olmadığını bildiği halde, Luke’un elleri Sydney’nin kalçasına uzanıp onu kendine çekti. Bu kadar yakınında olmasının Luke’u ne hale getirdiğini anlamaması için dua ediyordu. Onu ne kadar arzuladığını belli ederek ürkütmek, isteyeceği son şeydi. Kolları onu okşarken, Sydney gevşedi ve Luke bir zamanlar ne kadar mükemmel bir çift olduklarını hatırladı. Bu hatıranın güzelliği, saçlarının tanıdık kokusu ve içinde bulunduğu durumun ümitsizliğiyle kedere boğuldu.

Bunun hiç akıllıca olmadığını içinden tekrarlayarak onu sımsıkı kavradı. Bu yaptığı, felakete davetiye çıkarmaktan başka bir şey değildi. Hatta belki onun için bile.

“Syd,” dedi, ondan uzaklaşarak. “Ben gidiyorum. Bu konuyu ciddi olarak düşünmeni istiyorum. Hazır olduğundan emin olmalısın.” Yüzünü avuçları arasına alıp kendine bakmaya zorladı. “Eğer tekrar başlayacak olursak...”

“Ne?” diye sordu Syd, soluk soluğa.

“Geçen sefer benden kaçtığında, seçeneği olmayan genç bir çocuktum. Artık yetişkin bir adamım ve gitmene kolayca izin vermem.”

Syd’in dudakları bir şey söylemek ister gibi aralandı, sonra gözlerini kırıştıtarak kapadı.

Luke, çok uzun bir süredir hayallerini süsleyen bu muhteşem dudaklara bir öpücük kondurmaya daha fazla direnemezdi.

Dudakları birleştiğinde, Syd gözlerini açtı.

“İyi düşün Syd. Ne istediğinden emin ol. Hazır hissettiğinden emin ol.”

“Luke...”

Luke, onu susturmak için, parmaklarını dudaklarına bastırdı. “Yarın, haftaya, gelecek yaz ya da iki yaz sonra olması fark etmez. Ben buradayım ve her zaman başımın üstünde yerin var. Asla hazır hissetmezsen, buna da razıyım.”

“Bu saçma,” dedi Sydney. “Sonsuza kadar beni bekleyemezsin.”

“Zaten yaptığım bu. Senden daha iyisini bulamadım, sonra aramaktan vazgeçtim.” Sydney’nin alnına bir öpücük kondurdu, çünkü bir kez daha dudaklarından öpmeye cesareti yoktu. Bunu yapacak olursa, durmayı başaramayabilirdi.

“Beni nerede bulacağını biliyorsun.”

Bir daha onu asla görmeme ihtimali üstüne çökmeden oradan uzaklaştı. Arkasına bakmadan basamakları indi, bahçeyi geçti ve sonra sazların arasına daldı. Tekrar soluk almaya başladığını hissettiğinde sandalındaydı ve gölün üstünde kürek çekiyordu. Az önce ne halt etmişti?

ruki

4. Bölüm

Luke'un teklifinden sonra, Sydney haftayı adeta bataklık-
lığın üstünde ilerlemeye çalışarak geçirmişti. Üstüne çöken
uyuşukluk, bazı yönlerden kazayı izleyen günlere ve hafta-
lara benziyordu. Bir hedefi yoktu. Ne yiyeceğine, günlerini
nasıl geçireceğine karar veremiyordu ve yine çok uyumaya
başlamıştı.

Buddy onun için endişeleniyordu. Her hareketini izle-
yen ciddi gözlerinde bunu görebiliyordu.

Maddie onu arayıp kız kardeşi Tiffany, görümcesi Janey
ve diğer birkaç arkadaşıyla birlikte olacakları kızlar gecesine
davet ettiğinde, Sydney artık kendinden usanma aşamasına
gelmişti. Duşa girip saçlarını düzeltme, sonra makyaj yapma
ve giyecek seçme düşüncesi o kadar zahmetliydi ki, ilk eği-
limi hayır demek yönündeydi.

Ancak Buddy, onu burnuyla dürtüp yumuşak bir sesle
inledi. Kendince, bunu onun için yapmasını istiyor gibiydi.

“Tamam Buddy. Madem senin için bu kadar önemli.”
Buddy havlayarak bol tüylü kuyruğunu salladı.

O hafta ilk kez, Sydney güldü. Duşa girdi, bacaklarını tıraş etti ve Buddy’yi gezdirirken hafif bronzlaşan tenini ortaya çıkaran yazlık, zarif bir elbise seçti.

Parlayana kadar saçlarını fırçaladı ve gözlerini ortaya çıkaran hafif bir makyaj yaptı. Rimel çubuğuyla kirpiklerini biçimlendirirken, Seth’in makyaj yaptığında ne kadar farklı görüldüğünü söyleyerek dalga geçtiğini hatırladı. Seth, onun doğal görüntüsünü severdi. Bu darbeyi savuşturmak için bir an durdu. Seth ne kadar iyi ve düzgün bir adamdı, aynı zamanda ne kadar nazik ve komikti. O kadar hayat doluydu ve öyle çok planı vardı ki, gerçekten gittiğine inanmak hâlâ çok zordu.

Maddie onu almak için geldiğinde, Sydney hiç bu kadar iyi görünmediğini düşünüyordu. Rimel sürerken yaşadığı acımasız anın etkisini üstünden atmak için elinden geleni yapmış ve bu anların giderek azaldığını fark etmişti. Garip bir biçimde, bu onu üzmüştü.

Başlangıçta yaşadığı korkunç keder patlamasının gide-
rek iyileştiğini bilmek iyiye işaretti, ama aynı zamanda kendini suçlu hissediyordu. Çocuklarının artık hiçbir hayatı olmayacakken, kendisinin hayatını yaşamaya ne hakkı vardı? Dünya tatlısı, harikulade Seth sonsuza kadar yok olmuşken?

“Muhteşem görünüyorsun Syd,” dedi ona sarılan Maddie.

“Sen de öyle.” Maddie, bermuda şortunun üstüne tiril tiril bir hamile bluzu giymişti.

“Karaya vurmuş balinaya benziyorum,” diye homurdandı Maddie.

“Çok güzel bir balina.”

“Ayy, teşekkürler.”

Sydney, Buddy’nin başını okşayıp burnunu öptü. “Ben yokken uslu bir çocuk ol.”

“Ne kadar sevimli,” dedi Maddie. “Harika bir köpek.”

“Hiç öyle değildi.” Buddy’nin kazadan önceki hali ak-
lına gelince, Sydney’nin içini büyük bir acı kapladı. “İnanıl-
maz haşarı bir köpekti. Her konuda. Seth’in ve benim sesim-
le kulaklarının sağır olduğunu söyleyerek dalga geçerdik. Sa-
dece Max’i dinlerdi. İkisi etle tırnak gibiydiler. Sonra...
Max’in odasının önünde yatarak altı ay boyunca ağladı.”

“Tanrım,” dedi Maddie. “Zavallı bebeğim.”

“Bir gün uyandığımda, yanımda yattığını gördüm. O
günden beri benim köpeğim oldu. Max öldüğünden beri
Buddy, küçücük bir haylazlık ya da yaramazlık yapmadı. Son
derece iyi davranıyor ve aslında bir anlamda, bu da çok hü-
nurlü.” Sydney arkadaşına bakınca, gözlerinin yaşardığını
gördü. “Üzgünüm. Niyetim Debbie Downer olmak değildi.”

“Of lütfen, öyle değilsin! Sadece Buddy için üzülüy-
rum, ikiniz için de. Neler yaşadığınızı düşünemiyorum.”

“Daha iyiyim. İkimiz de öyleyiz.” Bir önceki hafta, Lu-
ke’un teklifiyle yaşadığı büyük acıya rağmen Sydney, eskiye
oranla daha iyi olduğunu inkâr edemezdi. Fakat aşka yeniden
bir şans tanıyacak kadar yol almış mıydı? Büyük bilinmeyen
buydu. Emin olana kadar, kendisinin ya da Luke’un yüre-

ğiyle nasıl oynayabilirdi? Özellikle daha önce ona çok büyük acılar yaşatmışken?

“Kötü anıları mı canlandırdım?” diye sordu Maddie, diğerleriyle buluşmak için kasabaya doğru yol alırken.

“Pek sayılmaz.”

“Bütün hafta ne yaptın?”

“Ağırdan aldım. Geçtiğimiz okul dönemi gerçekten çok yorucuydu.” Maddie’ye Luke’la arasında geçenleri anlatmak istiyor, ama nedense bunu paylaşmaya kendini hazır hissetmiyordu.

“Yedi yaşında yirmi çocukla başa çıkabileceğimi hayal bile edemiyorum. Bir tane iki yaş bile canıma okuyor.”

Sydney güldü. “On ay sonra tükenmiş oluyorsun. Yine de, özleyeceğimden eminim.”

“Özlemek mi? Ne demek istiyorsun?”

Maddie’ye işi bırakma konusundaki kararını ve gerekçesini anlattı.

Maddie, uzun ve endişeli bir sessizliğin ardından sordu. “Peki, şimdi ne yapacaksın?”

“Henüz emin değilim. Bu ay, hâlâ buradayken bir karar vermeyi umuyorum.”

“Sürekli burada, bizimle kalmalısın. Sonuçta, burası en sevdiğin yer.”

Sydney, Maddie’nin bu pervasız mücadelesine kıkırdadı. “İstendiğini bilmek güzel bir duygu.”

“Seni yeterince meşgul ederiz. Kışın buraların ne kadar hareketli olduğunu tahmin bile edemezsin.”

“Bu kış yeni bebeğin fazlasıyla zamanını alacak.”

“Bu doğru,” dedi Maddie. “Olanı zor idare ediyorum, kışla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.” Bir an soluğunu tuttu. “Tanrım, çok üzgünüm. Çenemi tutmayı öğrensem iyi olacak.”

“Bir anlaşma yapabilir miyiz? Hemen şimdi?”

Hâlâ çok üzgün görünen Maddie başıyla onayladı.

“Yapmacık davranmayı bırakabilir miyiz? İki yaşında bir bebeği olup ikincisini bekleyen kim olsa aynı şeyi söylerdi.”

“Duyarsız olmak istemezdim.”

“Duyarsız değilsin. Bu senin hayatın ve benim yanımda olman için istemiyorum. Düşündüğün neyse, onu söyle. Benim başıma kötü şeyler geldi diye lütfen kendini engelleme.”

“Umarım gerçekten şikâyetçi olduğumu düşünmemişsinizdir. Çok mutluyum ve bunun için şükrediyorum.”

“Sakin bu mutluluğu çantada keklik görme.”

“Ya sen?” diye tereddütle sordu Maddie. “Sen mutluluğun çantada keklik mi görmüştün?”

“Zaman zaman hepimiz öyle yapmaz mıyız? Sahip olduklarımız için her zaman minnet duydum, ama bunun değerini yeterince bildiğimden emin değilim. Çocukları düşündüğümde, bazen sadece yerleri çamur yaptıkları ya da oyuncaklarını ortalıkta bıraktıkları için onlara bağırdığımı hatırlıyorum.”

“Bütün anneler çocuklarına bunları söyler.”

“Biliyorum, ama bundan ötesi var. Çocukların biraz bü-

yüylene anlayacaksın. Hayatın iş, okul, arkadaşlar, doğum günü partileri, spor faaliyetleri arasında sıkışıp kalıyor. Seth le haftalar boyunca Max'in beyzbol maçı ya da ödevlere yardım etme sırasının kimde olduğu dışında bir şey konuşmadığımızı biliyorum.”

“Nasıl olduğunu tahmin edebiliyorum. Mac ve benim de sadece Thomas'ı doyurup, yıkayıp uyuttuktan sonra kendimizi yatağa zor attığımız günler var. Bütün bunları tek başıma nasıl yapıyordum hatırlamıyorum.”

“Harika bir adam bulduğun için çok seviniyorum Maddie. Hiç kimse mutluluğu senden daha çok hak etmez.”

“Ayy, çok teşekkürler. Bunu söylemen çok hoş. Acaba, anlarsın ya, sen de bir gün...”

“Flört etmeyi göze alabilir miyim?”

Maddie başıyla onayladı. “Burnumu sokmak istemem, ama kalan hayatını tek başına geçirdiğini düşünemiyorum. Her zaman sosyal bir insan oldun. Çocukken ben ne kadar utangaçsam, sen o kadar girişkendin.”

“Artık biraz daha içine kapanık oldum. Hatta kazadan önce de... Yine de, sonsuza kadar yalnız kalacağım diye bir iddiam yok. Er ya da geç köpekbalıklarının yüzdüğü o sulara geri döneceğimi tahmin ediyorum.” Luke'u ve bir hafta önce söylediklerini düşündü. “Belki o kadar geç olmaz.”

“Benden bir sır mı saklıyorsun? Gece ziyaretçin gelmeye devam ediyor mu?”

“Bir haftadır ortada yok.” Sydney camdan dışarı baktı, Maddie'ye Luke'un ziyaretinden söz etmek istiyor, ama bu-

nun kendisinde yarattığı büyük acıyı nasıl sözcüklere dökebileceğini bilmiyordu.

Maddie, Beachcomber'ın arkasındaki otoparka çekip motoru susturdu ve Sydney'ye döndü. “Bana anlatmadığın nedir?”

Sydney sadece bir saniye tereddüt etti. Kimi kandırıyordu? Olanları birine anlatmak için can atıyordu. Öyküyü dinleyen Maddie uzun süre Sydney'yi süzdü. “Lütfen bir şeyler söyler misin?”

“Ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum. Bir yanım ona koşup tekrar yaşamaya başlamak istiyor, anlarsın ya? Fakat diğer yanım, hayatı boyunca benim yüzümden acı çekmiş iyi bir insandan istifade etmek istemiyor. Ona bunu yapmaya ne hakkım var?”

Maddie bir süre düşündü. “Bana kalırsa, yaptığı teklifle riski göze almış oluyor.”

“Bana şans vermesi için çıldırmış olması gerek. Şu an hayatım berbat halde.”

“Berbat değil, geçiş aşamasında ve sen hazır olmadığın bir şeye başlamayacak kadar zeki bir insansın.”

“Ama?”

“Onun ne kadar iyi biri olduğunu ve sana verebileceklerini zaten biliyorsun.”

“Doğru.”

“Onu hâlâ seviyor musun, Syd?”

Geçtiğimiz hafta boyunca kendisi de bu soruyu defalarca sormuştu. “Of Tanrım, bilmiyorum. Bir yanım onu sevmekten asla vazgeçmediğimi söylüyor. Geçen yıllar içinde

onu çok sık düşündüm. Evliyken bile onu düşündüğüm oluyordu. Bunu söylemekten nefret ediyorum, çünkü Seth'e sadakatsizlik yapmışım gibi geliyor ve bunu asla istemem. Fakat Luke'u düşündüğümü de inkâr edemem."

"Pekâlâ, kararı sana bırakmış ve bir zaman sınırı koymamış. O halde olayları gidişine bırakabilirsin."

"Aşağı yukarı benim de kararım buydu."

Maddie bir kaşım kaldırdı. "Aşağı yukarı?"

"Aklımı çeldiğini inkâr edemem. Sadece yanında olmak bile, on yedi yaşındayken olduğu gibi her yanıma ürpertiyle ve dizlerimin bağı çözülüyor."

Maddie bir kahkaha attı. "Kızım sen basbayağı âşıkısın."

"O yüzden mi bütün hafta boyunca mutsuzdum?"

"Kesinlikle." Arabadan indiler, kol kola artık sembol haline gelmiş olan otele doğru yürüdüler. "Mac bisikletime çarptıktan sonra, Thomas ve benimle ilgilenmek için evime yerleştiğinde ona feci âşık olmuştum. Beraberliğimizin ne kadar mükemmel olabileceğini düşünmek yerine, neden asla yürümeyeceğine dair uzun bir liste hazırlamakla meşguldüm."

"Fikrini değiştiren ne oldu?"

"Mac. Kafasına bir şey koyduğu zaman, son derece ikna edici olabiliyor."

"Luke'un bunu yapabileceğini sanmıyorum. Çok içine kapanık ve peşimden gelmeyeceğini açıkça belirtti. Top tamen bende."

"Ona bir şans vermen için seni ikna etmeye çalışmıyacağımı anlamına gelmiyor."

Sydney bu ihtimali kafasında tartarken, üç kişilik bir grubun canlı müzik yaptığı Beachcomber'in lobisine ulaştılar. Dans pisti çiftlerle doluydu ve barda neredeyse oturacak yer yoktu.

Mac'in kız kardeşi Janey, Maddie'nin kız kardeşi Tiffany, Abby's Attie'in sahibi Abby ve Maddie'nin McCarthy's Gansett Inn'den tanıdığı pek çok iş arkadaşı onları bekliyordu. Maddie onları tanıştırdıktan sonra, diğer kızlar Sydney'yi anında rahatlattılar. Sydney'nin yaşadığı felâket konusunda Maddie'nin arkadaşlarını bilgilendirdiğine kuşku yoktu, ama kazadan beri katıldığı ve kendini dışlanmış hissettiği cemiyet toplantılarının aksine, burada çok daha rahattı.

"Janey," dedi Maddie, maden suyunu yudumlarken, "Joe'yla nasıl bir araya geldiğinizi Syd'e anlatmalısın."

Kahkahaların, bağırıp çağırma ve ıslıklamaların ardından, Janey diğerlerini susturmak için ellerini salladı. Sarışın ve ufak tefekti, ancak boydan kaybını gerçeküstü bir kişilikle telafi etmiş görünüyordu. "Bir başkasıyla nişanlıydım," diye söze girdi Janey. "On üç yıl boyunca, Boston'da tip öğrencisi olan David'le beraberdim."

"Buna inanabiliyor musun?" diye sordu Maddie.

Sydney şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Flört için uzun bir süre."

"Hem de çok uzun, sonuçtan belli olduğu gibi. Onu yataktaki başka bir kadınla yakaladım."

Sydney'nin soluğu kesildi. "Olamaz! Ne yaptın?"

"David'in Boston'daki evinden koşarak uzaklaştım,

ama yolda arabam bozuldu. Mac'in en iyi arkadaşı, hep beşinci bir ağabey gibi gördüğüm Joe'yu aradım ve hemen yardımına koştu."

"Hem de pek çok anlamda," diye pofurdadı Tiffany, diğer kadınlar kahkahalarla uludular.

Janey'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Sonuçta ortaya çıktı ki," dedi, "Joe yıllardır gizlice beni severmiş. O günden beri birlikteyiz."

"Bu müthiş bir hikâye," dedi Sydney.

"Çok önemli birkaç bölümü atladın," dedi Maddie, görümcesine gözlerini dikerek. "Janey hayatı boyunca kurduğu hayali gerçekleşip Ohio State Veterinerlik Okulu'na kabul edildiğinde beraberlikleri yeni başlamıştı. Joe, Gansett Adası Feribot Şirketi'nin sahibi ve işletmecisidir, o yüzden Janey doğal olarak onun kendisiyle beraber Ohio'ya gidemeyeceğini düşündü."

"Uzun menzilli bir ilişki daha kaldıramazdım," dedi Janey kederli bir ifadeyle. "O yüzden Joe'dan ayrılarak inanılmaz bir hata yaptım."

Maddie gülmeye başladı, sesi diğerlerine de bulaşarak masadaki herkesi güldürmeyi başardı. "Düğün resepsiyonumuzda onu resmen kaçırdı ve onun için yapmayacağı ya da vazgeçmeyeceği hiçbir şey, gitmeyeceği hiçbir yer olmadığını anlamasını sağladı. Ne kadar romantik! Vee... yataкта evlenme teklif etti!"

Janey, Maddie'ye dilini çıkardı. "Oraya kadar girmek zorundaydım, değil mi?"

"En güzel kısmı orası! Ohio'da geçirdikleri ilk yılın ardından şimdi buradalar. Peki, tam olarak nasıldı?"

"Muhteşem," dedi Janey, arkadaşlarından biraz daha tezahürat alan hülyalı bir bakışla.

Öykünün tekrar dile getirilmesinden hoşnut olan Maddie arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve Sydney'ye muzip bir bakış attı. "Enteresan, değil mi Syd? Janey onun için en doğru şeyi yaptığını düşünüyordu, oysa Joe için en doğru şey Janey'ydi."

Görüldüğü kadarıyla Maddie McCarthy, bir zamanlar Maddie Chester olduğu dönemden çok daha kurnazdı. Sydney kadehini Maddie'ye doğru kaldırdı. "Pes ettim."

Maddie ona kaşlarını oynattı, sonra birden yüzünün ifadesi değişti. "Hadi bakalım, sence burada ne anıyorlar?"

Sydney baktığında; Mac, Luke ve Joe olduğunu tahmin ettiği üç kişinin barda tabure çektiklerini gördü.

"Hiç kuşkusuz bizi gözetliyorlar," dedi Janey, yine de Joe'yu gördüğü için yüzüne bir tebessüm yayılmıştı.

Luke'un gelişyle kalbi deli gibi çarpmaya başlayan Sydney, son görüşmelerinin ardından geçen bir hafta boyunca onu ne kadar özlediğini fark edince şaşırıldı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? On yedi yıl boyunca onunla sadece iki kez konuşmuşlardı!

"Mmm," dedi Tiffany. "Şu Luke Harris oldukça seksi bir adammış." Ardından eklediği yırtıcı kükreme Sydney'nin sinirlerini gerdi.

Aman Tanrım, diye düşündü. Kıskanıyorum!

"Bilmem hatırlatmama gerek var mı sevgili kardeşim, sen evlisin," dedi Maddie. "Ayrıca, Luke'un görüştüğü başka biri var."

Sydney homurdanırken, Janey atıldı. "Kimmiş o? Onun kimseyle çıktığını duymadım!"

"Bu doğru değil." Maddie bir kez daha hınzır bakışlarını Sydney'ye çevirdi. "O ve Syd lisedeyken yıllarca flört ettiler."

"Öyle mi?" dedi Janey. "Adamın kalan aşk hayatını mahvetmiş olmalısın."

Sydney, kanayan yarasına dokunan bu şakacı yoruma yüzünü buruşturdu. Ellerinde bira şişeleri ve yüzlerinde şeytani tebessümlerle masalarına yaklaşan inanılmaz yakışıklı üç adam, cevap vermesine engel oldu. Aslında ikisi gülümseyordu. Üçüncüsü, hissettiği kadarıyla perişandı. Sydney, onun güçlü kollarına doğru kıvrıldığı düğmeli beyaz tişörtünü süzerken normal soluk almak için çaba gösteriyordu. Çok dikkatli bakmamaya çalışsa da, boynunda deri bir ipe asılmış şeyin köpekbalığı dişi olduğunu düşündü. Bronz teninin üstündeki bu beyaz leke onu garip biçimde seksi gösteriyordu.

Sydney, içerde bir yerde hissettiği kıpırtının arzu olduğunu fark etti. Çok uzun süredir üzüntüden başka şey hissetmediğinden, Luke'un sadece ona doğru yürüyerek uyandırdığı duygular, en azından boğucuydu.

Mac ve Joe masadaki diğer kadınlarla selamlaştılar, Maddie onları Sydney'yle tanıştırır ve tokalaşma sürerken, Luke her zamanki gibi geride durdu. Bir dakika içinde Maddie Mac'in kucagındaydı, Joe ise Janey'yi dans pistine sürüklemişti.

"Kızlar gecesi için bu kadar yeter," diyen Maddie kendini kocasının kollarına bıraktı. "Oğlumuzu ne yaptın?"

"Annemlere bıraktım," diyen Mac, imalı bir göz kırışıyla elini onun hamile göbeğine koydu. "Yatıya kalacak."

Maddie baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle sordu. "Sahi mi?"

"Hı hı," dedi, onu öpücüklere boğan Mac.

Luke eğilip kulağına fısıldadığında, Sydney oradan kaçmak üzereydi.

"Benimle dans et."

5. Bölüm

Dili tutulan Sydney ona bakakaldı. “Şey, tabii. Olur.” Kalkmaya çalışırken sandalyenin bacağına takıldı.

Luke uzanıp onun dengesini bulmasını sağlarken göz göze geldiler, aralarında kıvılcımlar uçtu.

Luke elini avcuna alıp onu dans pistine doğru götürürken, Sydney yalnız masadakilerin değil, barda oturan herkesin kendilerini seyrettiğinden emindi.

Müzik yapan grup tempoyu değiştirip daha yavaş ve tutkulu bir melodi çalmaya başladı. Sydney bunu yapmaları için Luke’un onlara para ödeyip ödemediğini merak etti. Birlikte tuhaf ve beceriksiz görüneceklerini düşünmüştü, ama Luke onu rahatça kollarına alıp bugüne kadar hiç durmadan beraber dans ediyorlarmış gibi çevresinde dönmeye başlamış, boynuna dokunan elleri Sydney’yi tepeden tırnağa ürpertmeyi başarmıştı.

Mis gibi sabun ve narenciye ağırlıklı tıraş losyonu ko-

kuları arasında kaybolan Sydney, nefesini kontrol etmek için çaba harcıyordu. Luke'un kendisinden ne kadar iri olduğunu unutmuştu, ama onu tutarken gösterdiği hassasiyeti asla unutmamıştı. Tıpkı şimdi, sanki dünyanın en değerli varlığını tutuyormuşçasına yaptığı gibi.

Gözleri, uzanıp dokunmamak için kendini zor tuttuğu bir ipin ucunda boynundan aşağı sarkan köpekbalığı dişine kilitlenmişti. "Köpekbalığı dişini kendin mi buldun yoksa satın mı aldın?"

"Buldum." Onu biraz daha kendine doğru çektiğinde, başını göğsüne yaslamaktan başka çaresi kalmamıştı. Luke'un kalbi kulağının dibinde deli gibi atıyordu, bu dansın yalnızca kendisini etkilemediğini bilmek onu rahatlatmıştı.

"Görüşmeyeli nasılsın?" diye sordu Luke.

"İyiyim. Ya sen?"

"Harika."

"Ya. Sahi mi?"

"Hayır," dedi hafifçe gülerek. "Berbat haldeyim."

Sydney başını kaldırıp ona baktı. "Öyle mi?"

Luke gözlerini ona dikip başıyla onayladı.

"Ben de," diye itiraf etti Sydney.

"Merak ediyorsan söyleyeyim, bu akşam burada olacağını biliyordum."

"Beni gördüğüne şaşırdığının farkındayım."

"Keyifli bir şaşkınlık." Parmaklarını boynundan omuzuna doğru kaydırırken, altındaki tende uyarılmış bir yol çiziyordu.

Çok geçmeden müzik sona erdi ve Luke ondan uzaklaştı.

"Biraz temiz hava alacağım," dedi. "Katılmak ister misin?"

Dışarı birlikte çıktıklarını yarın bütün adanın öğreneceğini bildiği halde, Sydney onun uzanan elini tuttu ve birlikte otelin karanlık terasına çıktılar. Aşağıdaki kalabalık caddeyi, sabah anakaraya ilk seferini yapmayı bekleyen yalnız bir teknenin bulunduğu rıhtımı ve limanı oluşturan dalgakıranı seyrederек durdular.

Denizden gelen hava ılıktı, ama Sydney'nin tüylerinin ürpermesinin sebebi havanın sıcaklığı değil, yanı başında duran adamdı.

"Bu hafta seni özledim, Syd."

Sydney ona döndü, adım atma konusunda hazır olup olmadığının emin değildi. "Ben de seni özledim." Dudaklarını yaladı, bakışlarını Luke'a çevirme cesaretini buldu. "Söylediklerini çok düşündüm."

Dökülen bir tutam saç Sydney'nin kulağının arkasına atan Luke sordu: "Ve?"

"Şu anda ne yaptığımı konusunda hiçbir fikrim yok. Kötü bir bahisim."

Luke kollarını ona doladı. "Söylemiştin."

Bunu nasıl yapabiliyordu? Nasıl onu sarıp sarmalarken aynı zamanda bu kadar güvende hissettirebiliyordu?

Luke, sanki kendine engel olamıyormuş gibi, başını eğip onu öptü.

"Luke..."

"Hmm?" Tekrar öptü. "Bu akşam ne kadar harika göründüğünü söylemiş miydin?"

Beklenildiği gibi, Sydney'nin dizlerinin bağı çözüldü ve ona doğru uzandı. Başlangıçta Luke sadece dudaklarını hafifçe onun dudaklarına dokundurdu, ikinci hamleyi ona bırakmak istiyordu. Onun ne yaptığını, ikisi hakkında karar verme yetkisini ona bıraktığını anlayınca, Sydney dilini hafifçe Luke'un alt dudagında gezdirdi.

Luke'un içinin ta derinliklerinden gelen bir inleme duyuldu.

Cesaretlenen Sydney, bu kez dilini ağzında biraz daha ilerletti. Luke'un kolları hem çok tanıdıktı hem de tamamen yeni. Tadı, dudaklarının kıvrımları, onu tutuşu... Sydney onu rahat bırakmıyor ve baştan çıkarmaya çalışıyordu, ama Luke hâlâ direniyordu.

"Luke," dedi soluksuz.

"Evet tatlım?"

"Öp beni. Lütfen sen de beni öper misin?"

"Memnuniyetle."

Sydney nefesi kesilerek onun ne yapacağını beklerken, Luke dikkatini Sydney'nin dudaklarına vermeden önce bütün yüzüne yumuşak öpücükler kondurdu ve bir kez daha, daha ileri gitmeden evvel aynı duyguları paylaştıklarından emin olmak istedi.

Sydney, aşırı hassaslaşmış dudaklarının üstünde Luke'un dilinin ilk dokunuşunu hissettiğinde, daha fazlası için neredeyse yalvarmak üzereydi. Nefes kesen bir tutkuyla dillerin ve dişlerin birbirine dolanmasının ardından Sydney, nasıl hâlâ ayakta durabildiğinden emin değildi.

"Tanrım," diye fısıldadı Luke. "Syd..." Yüzünü avuçları arasında alıp daha fazlası için eğildi.

Birbirlerine daha yakın olmak için uzandıklarında Sydney'nin sertleşen göğüs uçları Luke'a dokunuyordu. Luke boşta kalan elini onun sırtından aşağı kaydırıp, onu sertliğine doğru bastırdı.

Terasa doğru yaklaşan sesler onları birbirinden ayırdı.

Zorlukla nefes alarak karanlıkta birbirlerine baktılar, bir zamanlar karşılıklı hissettikleri şeylerin kaybolmadığını, uzun zaman önce paylaştıkları ne varsa uykuya yatıp, tekrar onlara hatırlatmak için fırsat beklediğini keşfetmek ikisini de şaşkına çevirmişti.

"Yarın akşam yemeğe bana gelir misin?" diye sordu Luke.

Tutkulu öpücüklerin etkisiyle kendinden geçmiş olan Sydney ona bakmaya devam ediyordu.

"Hâlâ senin tercihin, Syd."

"Ben, şey... bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum." Birden, Maddie ve Janey'nin daha önce anlattıklarını hatırladı. Janey, Joe için en doğru olanı yaptığını düşünürken, aslında olabilecek en yanlış kararı vermişti.

"Bilmediğin nedir?" diye sordu Luke. "Söyle bana."

"Korkuyorum."

Luke eskiden kumsalda sevişirlerken yaptığı gibi, onun saçlarını parmaklarına doladı. "Neden korkuyorsun, tatlım?"

"Seni tekrar üzmemekten. İşçi Bayramı'ndan sonra eve neceğim. Aramızda daha önce olanlardan sonra..."

“Üstüne sünger çekmiştik. unuttun mu?”

“Seni tekrar üzmeyeceğime söz veremem. Keşke yapabilsem, ama yapamam.”

“Geçen akşam, daha önceki beraberliğimizdeki gibi sen çeneksiz biri olmadığım hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?”

Sydney başıyla onayladı.

“Bu kez olabileceklere karşı son derece dikkatliyim.”

“Yine de...”

Luke, işaretparmağının ucuyla Sydney'nin çenesini kaldırıp yüzüne bakmaya zorladı. “Beni uyardın, Syd.” Onu hafifçe, az önceki ısrardan eser olmadan öptü. “Akşam yemeğine gel, Buddy'yi de getir. Baskı yok. Beklenti yok. Sadece yemek.”

“Ben...”

Parmaklarını Sydney'nin dudakları üstüne koydu. “İstiyorsan gel. İstemediğini hissedersen, gelme. Her koşulda, sana kalmış.”

“Bir şeyi aklına koyduğunda çok çekici olabiliyorsun.”

Luke'un tebessümü bütün yüzüne yayıldı. Sydney bu keşfi daha ilk karşılaşmalarında yapmıştı. “Öyle mi?”

“Hı hı.”

“Çok büyük bir Gansett skandalı başlatmadan önce seni içeri götürsem iyi olur.”

“Muhtemelen çok geç.”

“Bunun için çok üzgünüm,” derken, Luke'un sesinde samimi bir pişmanlık seziliyordu.

Yanağını öpmek için parmak uçlarına yükseldiğinde, Sydney onu hazırlıksız yakaladığının farkındaydı. “Ben değilim. Kesinlikle değerdin.” Sydney, bu cesur ifadeye cevap vermesine fırsat bırakmadan, arkadaşlarına katılmak üzere Luke'un yanından ayrıldı.

Sydney ertesi gün bütün zamanını Luke'un davetini düşünererek geçirdi. Viktorya tarzı büyük evi temizledi, yatak takımlarını değiştirdi, market alışverişine gitti, Buddy'yi gezdirdi. Bir an daveti kabul edip yemeğe gidiyor, hemen ardından bu düşünceyi aklından uzaklaştırıyordu.

Saat dört olduğunda bitkin düşmüştü.

“Sadece yemek,” dedi Buddy'ye.

Buddy, *külahıma anlat*, der gibi onun yüzüne baktı.

“Beni öptüğünü sana söylemiş miydim?”

Buddy acımasız bakışını sürdürüyordu.

“İyi bir öpücük. Gerçekten iyi bir öpücük.” Peşinde köpeklerle birlikte üst kata çıktı. “Oraya gidersem, tekrar olacak.”

Sydney yatağa uzandı.

Buddy zıplayıp yanına yerleşti.

Sydney parmaklarını onun ipek gibi kürkünde dolaştırdı. “Gitmek istiyorum,” diye fısıldadı. “Bu beni kötü biri yapar mı?” Sydney, Buddy'nin gerçekten cevap vermesini beklediğini fark etti. Oysa köpek, onun ahkâmlarından bunalmış gibi derin bir iç geçirdi. “Gayet iyi anladım, Buddy. Ben de kendimden sıkıldım.”

Sydney uzun süre tavam seyretti. "Pekâlâ. Gideceğim, ama sen de benimle gelirsən."

Buddy patisini uzattı.

Gülümseyen Sydney onun patisini tutup salladı. "Aa, laşık."

Güneş gölün üstünde batarken, Sydney bir şişe şarap ve pişirdiği çikolatalı kekleri alıp peşinde Buddy'yle birlikte arabasına yöneldi.

Luke'un evine uzanan tanıdık yollardan geçerken, onun eski kamyoneti, uzun geceler ve yaz meltemleri, ilk aşk ve yürek hoplatan tutkulara dair sayısız anı canlandı.

Sydney en son ne zaman bu kadar gergin olduğunu hatırlamıyordu. En azından ne giyeceği konusunda endişelenmemiş, kot etek, beyaz bir tişört ve sandalet tercih etmişti. Luke tanıdığı en rahat insandı, o yüzden onun için özel olarak giyinmesine gerek yoktu. Şıklık ya da gösteriş onu hiçbir zaman etkilememişti.

Luke'un evinde son bulan uzun toprak yola saptı, son dönemece geldiğinde bütün gün yatıştırmaya çalıştığı sınırları yine yüzeye çıktı. *Ne yapıyorum? Saat kaçta olduğunu söylemedi. Ya evde bile değilse?*

Onun hafif aydınlatılmış evi görüntüye girdi, en azından evdeydi. Evin arkasında park edilmiş yeşil kamyonetin yanına arabasını park etti. Korkup kaçmamak için, arabanın kapısını açtı.

Bir zamanlar tanıdığı Buddy'yi hatırlatan bir hareketle, köpek onun üstünden zıplayıp karanlığa karıştı. "Harika," diye söylendi, arkasından bakıp şarabı ve kekleri alırken.

"Bu adam sana mı ait?" diye soran Luke, yanında hızlı hızlı soluyan Buddy'yle birlikte onu beklerken sırtıyordu.

Sydney zorlukla yutkundu ve Luke'un tok sesiyle ürperen tüylerini umursamamaya çalıştı.

"Pek sık dışarı çıkmıyor," dedi.

"Bu konuda ortak bir yönümüz var."

"Hâlâ ev kuşu musun?" diye sorarken Luke, onu izlemesi için kapıya uzanan ışıklandırılmış patikayı işaret ediyordu.

"Bazı şeyler asla değişmiyor."

Sydney, bunun rahatlatıcı olduğunu düşündü.

"Saat kaçta olduğundan emin değildim ve..."

"Geleceğini tahmin etmemişim..."

Gülümseyerek ona döndü. "Geldiğine sevindim."

"Ben de öyle." Şarap ve kekleri uzattı.

"Bir şey getirmen gerekmezdi."

"Evet, gerekirdi."

"İçeri gel." Mütevazı, ama milyonlara değer deniz manzarası olan çiftlik tarzi eve girmesi için ona öncülük etti.

Sydney bir zamanlar burada çok vakit geçirmişti ve fazla bir şeyin değişmediğini görünce, anılar art arda üzerine hücum etmeye başladı. Luke'un annesi onu samimiyetle karşılayıp ilişkilerini desteklerken, kendi ebeveynleri yargılayıp karşı çıkmıştı. O yüzden zamanlarının büyük bölümünü, kendi evi yerine burada geçiriyorlardı.

Etrafindaki yıpranmış ama rahat kanepelere, dolup taşan kitaplıklara ve daha önce görmediği gösterişli teleskoba baktı.

"Biliyorum... yeniden dekore etmem gerekiyor," dedi Luke. "Nedense bir türlü içimden gelmiyor."

"Bu odanın sıcaklığını her zaman sevmişimdir."

"Özellikle kışın odun sobası yanarken." Luke mutfığa giderken onu izlemesi için işaret etti. "Sana ne ikram edeyim?"

"Neler var?"

"Bira, gazoz, şarap, su."

"Şarap iyi olur."

Luke, onun getirdiği Chardonnay ve Pinot Noir arasında tercih yapmasını istedi.

Syd, Chardonnay'ı seçti. Luke şişeyi açarken, ona yaklaşmayı nasıl istediğini inkâr edemiyordu. Bunun sebebi huzur muydu? Geçmiş miydi? Tanıdık olması mıydı? Yoksa tamamen yeni bir şey miydi? Tam emin değildi, o yüzden dikkatini Luke'un yarı yarıya hazırladığı yemeğe verdi. "Ne yapıyorsun?"

"Kendi icadım; kuşbaşı et, sebze ve patatesleri teriyaki ya da barbekü sosuyla folyoya doldurup fırına veriyorum. Ve işte akşam yemeği!"

"Harika."

"Ve basit."

"Basitlik tam bana göre." Sözler ağzından çıkar çıkmaz utançla kızarmaya başlayan yüzü, Luke'un kıkırdamasıyla iyice alev aldı.

"Bunu aklımda tutacağım."

Huzursuz parmaklarını meşgul etme ihtiyacı hisseden Sydney bir bıçak kaptı. "Ne yapabilirim?"

Parmaklarıyla onun elini kavrayan Luke bıçağı elinden aldı. "Hiçbir şey. Konuğumsun."

Luke'un dokunuşuyla Sydney içine bir şeyler aktığını hissetti. "Bu, yardım edemeyeceğim anlamına gelmiyor."

Luke tezgâhın önündeki tabureleri işaret etti. "Kesinlikle o anlama geliyor."

"Pekâlâ," diyen Sydney taburelerden birine yerleşti. "İsrar ediyorsan."

"Ediyorum. Günün nasıldı?"

Günün büyük kısmını yemek davetini kabul etmekle emmem konusunda karar vermeye çalışarak geçirdiğini itiraf edemezdi. "Ev işleri," dedi. "İlginç bir şey yok. Seninki nasıldı?"

"Yoğun. McCarthy'de tipik bir yaz günü. Gelip giden tekneler. Çocuklarla rıhtımda top oynayan Koca Mac." Konuşurken bir yandan patates ve biberleri doğruyordu. "Köpekler, aileler, bisikletler, ızgaralar ve her zamanki karmaşa."

Sydney onun çizdiği tabloya gülümsedi. "Koca Mac hâlâ çalışıyor mu?"

"Her gün, üstelik Mac ve ben işin başındayken ihtiyaç olmadığı halde."

"İyi gidiyor mu? Mac'le?"

Luke omuz silkti. "Harika biri. Tıpkı babası gibi. Değişen bir şey olmadı." Neredeyse antika olmuş buzdolabının

kapağını açtı ve plastik bir kap çıkardı. “Ne istersin? Tavuk mu, kırmızı et mi? Teriyaki mi, barbekü mü?”

Sydney seçenekleri tarttı. “Tavuk ve barbekü.”

“O halde kendime etli ve teriyaki soslu yapacağım. İstersen paylaşabiliriz.”

“Harika.” Bu akşamı zora sokan çekiciliğe rağmen, Sydney aylardır olmadığı kadar rahat olduğunu hissetti.

“Ben ızgaraları yaparken dışarı gel.” Luke tezgâhın çevresinden dolaşarak salonun önündeki terasa çıkarken Sydney’ye öncülük etti.

Sydney, peşinde Buddy’yle birlikte onu izledi.

“Sis basmazsa burada yeriz diye düşünüyorum,” dedi.

Hava açık ve ılıktı, dışarda yemek için idealdi. “İnanılmaz bir manzara,” dedi Sydney, rahat şezlonglardan birine yerleşirken. Ebeveynlerinin evi göl manzaralıydı, ama Luke’un evi tam okyanusa bakıyordu ve göl arada kalıyordu.

“Ben de seviyorum.”

Milyonlara bedel bir manzarayı üç kelimelik bir cümleyle ifade etmek tam Luke’a göreymi. Sydney gülümsedi.

Luke folyo paketlerini paslanmaz çelik ızgaraların üstüne koyup kapağı kapadı. “Bir saniye bekle.” Elindeki tabakla mutfığa gidip az sonra bir şişe birayla geri döndü ve yanındaki şezlonga yerleşti. Şimdilik atlayacak bir kırıntı olmadığını karar veren Buddy’ye kendini döşemeye bıraktı.

Sydney ayaklarını altına toplayıp Luke’a döndü. Siyah

saçları tıpkı hatırladığı gibi ipeksiydi, teni güneşten kararmıştı, elleriye güçlü ve becerikliydi. Onu inceledikçe, Sydney içinde hafiften bir şeylerin değiştiğini, birtakım kıpırtılar başladığını fark etti. Birden, ızgaradaki yiyeceğin cızırtısı, denizin ve taze biçilmiş çimlerin kokusu, havadaki hafif nem ve elindeki soğuk kadehle birlikte içindeki arzusun şiddetini hissetti.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Luke.

“Burada, tekrar seninle birlikte olmak güzel.”

Luke iki şezlong arasındaki boşluktan uzanıp onun elini tuttu. “Burada olman harika.”

Bir kez daha, Luke’un dokunuşuyla bütün vücudu ürperti. “Mutlu musun, Luke?” Bu sorunun nereden çıktığından emin değildi, ama bilmesi gerekiyordu.

“Hoşnutum.”

“Aynı şey mi?”

Bira şişesiyle oynayan Luke omuz silkti. “Mutsuz değilim.”

“Hiç başka bir şey yapmayı düşündüğün oluyor mu?”

“Artık pek olmuyor.”

“Yapmak istediğin pek çok şey vardı.”

“Hayat böyle.”

Sydney, hasta annesi yüzünden üniversiteye gidemediğini ve adada kaldığını biliyordu. “Hiç sıkılıyor musun?”

Luke kısaca güldü. “Hayır. Her zaman yapacak bir şeyler var. Yaz boyunca sürekli marınadayız. Geçen kış, Mac’le

birlikte mutfak ve banyo tadilatları yaptık. Burayı idame tirmek de vakit alıyor. Sürekli meşgulüm.”

“Başka yerde yaşamayı düşünüp müydün?”

“Duruma bağlı.”

“Durum?”

Luke ona baktı, gözlerinde muzip bir ifade vardı, “Tşınmamı kimin istediğine bağlı.”

6. Bölüm

Sydney bu cümleyi hazmetmeye çalışırken, Luke ızgarayı kontrol etmek için ayağa kalktı.

Paketleri çevirip ona döndü, terası çevreleyen korkuluklara yaslandı. “Bu soru yağmurunun sebebi nedir?”

“Üzgünüm. Hayatını merak ediyordum.”

“Üzgün olmana gerek yok. Fazla bir şey değişmedi. Hâlâ önceki gibi basit bir adamım, mutlu olmak için çok şeye ihtiyacım yok.”

Bir zamanlar bu yüzden onu sevmiştii, hem de deli gibi. Tanıdığı hiç kimseye benzemiyordu ve bu hâlâ geçerliydi.

“Senin neye ihtiyacın var?” diye sordu Luke. “Mutlu olmak için?”

“Bunu düşünüp anlamaya çalışıyorum.”

Luke şezlonga geri dönüp onun yüzünü görecektti. “Seni çok takdir ediyorum.”

“Neden?” diye sordu Sydney şaşkınlıkla.

“Düşünüp anlamaya çalıştığın için. Senin yaşadıklarından sonra pek çok insan pes ederdi.”

“Ben de çok yaklaştım,” diye itiraf etti Sydney. “Uzun süre çok zor oldu.”

“Düşünemiyorum bile. Neler olduğunu duyduğumda, Tanrım benim... senin adına çok içim yandı.”

Yumuşacık sözlerinin ardındaki duygusallık Sydney’ye dokundu. “Teşekkür ederim.”

“Seni üzmem istemedim.”

“Üzmedin. Artık bu benim bir parçam.”

“Sana artık eskisinden daha fazla hayranım... ve o zaman da çok hayrandım.”

“Hâlâ gelişim aşamasındayım,” dedi gülerek ve havayı yumuşatmaya çalışarak.

Luke yine o müthiş tebessümünü patlattı. “Hepimiz öyle değil miyiz?”

“Benimle dalga geçme. Sen gelişim aşamasında filan değilsin. Tamamen yetişkinsin.”

“Ben de böyle düşünmek istiyorum,” dedi Luke. Bakışları denize kaydı, “Ama bazen şüphe ediyorum.”

“Hangi konuda?”

“Daha fazlası olabilir mi diye.” Bakışları tekrar Sydney’ye kilitlendi. “Anlarsın ya?”

Luke’un bakışlarındaki derinlik Sydney’yi hazırlıksız yakalamıştı. “Sahip olmayıp da istediğin ne var?” diye sormayı başardı. Aslında cevabı bildiğini tahmin ediyordu.

“Bu görüşü benimle paylaşacak biri. Soğuk kış gecelerinde beni sıcak tutacak biri. Konuşacak biri.”

“Sen konuşmayı sevmezsin,” dedi Sydney. Luke’un sözlerindeki özlem ona dokunsa da dalga geçmeye çalışıyordu.

“Seninle konuşmayı seviyorum.”

Aralarında havada asılı kalan bu cümle, kurşun gibi ağırdı.

“Ben de seninle konuşmayı seviyorum.”

“Muhtemelen, bunca yıldır konuştuğumdan daha fazlasını seninle konuşmuşumdur.”

“Luke...”

Düşündüğünden fazlasını söylemiş gibi, Luke bu itirafı utanmış görünüyordu. “Yemek için hazır mısın?”

Son derece lezzetli ve doyurucu akşam yemeğinin ardından Luke, Sydney’yi kumsalda yürümeye davet etti.

Sydney tereddüt etti, bir zamanlar seviştikleri yerlere tekrar gitmenin akıllıca olduğundan emin değildi.

“Gitmek istemiyorsan sorun yok.”

“Öyle değil, sadece...”

“Biliyorum, inan bana.”

“Senin adına bunu da mahvettim mi?”

“Yo. Hiç kimse kumsalı mahvedemez. Neredeyse her gün gidiyorum.” Elini uzattı. “Geliyor musun?”

Sydney gitmemek için iyi bir mazeret bulamadı, o yüzden Luke’un elini tuttu ve basamaklara giden tanıdık pati-

kada yürürken içinde kabaran duyguları bastırdı.

Luke Sydney'nin elini sımsıkı tutarak onu dik basamaklardan aşağı indirirken pek çok hatıra zihninde canlandı.

"Burada ne yaptığımızı annenin bilip bilmediğini hep merak ederdim."

Luke ona basamaklarda ve sahile inişte yardım etti, ama elini hiç bırakmadı. Sular çekilmiş, geride kocaman bir kumsal kalmıştı. "Biliyordun."

"Neden böyle dedin?" diye sordu Sydney, henüz birer ergenken bütün dünyadan saklandıkları kum tepelerinin arasından geçerken hem şaşırmış hem de utanmıştı.

"Çünkü ben söyledim."

"Söyledin mi? Deli misin sen? Kim annesine böyle bir şey söyler?"

Omuz silken Luke, onun dehşete kapılmasına güldü. "Neredeyse her konuda birbirimizle konuşurduk. Unutma, benden sadece yirmi yaş büyüktü. Kendi gençlik yılları, ilk aşkın nasıl bir şey olduğunu unutacak kadar geride kalmamıştı."

"Ona her şeyi anlattığını iyi ki o zamanlar bilmiyordum."

"Nedenmiş o?" diye sordu Luke, kaybolan gün ışığı yüzünden nasıl eğlendiğini Sydney'nin anlaması zordu.

"Öncelikle, bir daha zor yapardın ve ikincisi bir daha asla onun yüzüne bakamazdım."

"Saçmalama. Seni severdi."

"Ben de onu severdim. Öldüğünde çok üzülüdüm."

"Zor günlerdi. Çok genç öldü."

"Doğru."

"Merak ettiğin buysa, burada onunla kalmaktan asla pişman olmadım."

"Pişman olduğumu hiç düşünmedim. Birbirinize çok yakın olduğunuzu biliyorum. Sadece ne kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum..."

Bir kahkaha atan Luke onun elini bıraktı, eğilip yassı bir taş aldı ve fırlatarak durgun suyun üstünde sektirdi. "Sen de annene yakındın."

"Senin kadar değil. Neredeyse otuz altı yaşındayım ve onunla asla seks hakkında konuşmadık."

Luke, Buddy'ye atmak için bir çomak buldu, köpek yalamak için minik dalgalara doğru fırladı.

"Eminim büyüdüğümüzde olacakları biz çocukken tahmin etmişti."

"Muhtemelen o yüzden bizi ayrı tutmak için elinden geleni yaptı."

"Bana tahammül edemiyorlardı."

"Of Luke, seni sevmedikleri için değil. Sadece o kadar gençken bir delikanlıya o kadar ciddi bağlanmadan hoşlanmıyorlardı. Sanırım ben de çocuklarıma aynısını yapırdım."

"Bizim yaşadıklarımızdan sonra çok daha hoşgörülü olurdun."

"Belki."

"Hiç düşündüğün oluyor mu?"

"Ne?"

“Bir gün tekrar çocuk sahibi olmayı.”

Bu soru Sydney’de bir endişe dalgasına yol açtı. “Her şeye tekrar başlamak için yaşlandığımı düşünüyorum.”

“İhtiyarlar heyetinde kadrolusun.”

Sydney onu itip kakmaya çalışırken kendini onun kol-larının arasında, imzası olan sabun ve narenciye kokusunun içine çekilmiş buldu. Asla Seth’in hoşlandığı pahalı parfüm-lerden kullanacak biri değildi.

“Peki, bunu hiç düşündün mü?” diye sordu Luke.

“Düşündüm. Zaman zaman. Sürekli aynı şeylerin tekrar edeceği endişesiyle nasıl bir ucubeye dönüşeceğimi tahmin bile etmek istemiyorum.”

“Olmaz.”

“Nasıl bu kadar eminsin?”

“Hayatın boyunca, senin başına gelenleri yaşamış bir başka kişiyi daha tanıdın mı?”

“Hayır,” dedi yumuşak bir sesle. “Tanıdığımı söyleyemem.”

“Ben de öyle. Sen epik facia hakkını kullandın. Olabileceklerin en kötüsünü geride bıraktığını bilerek, artık huzur içinde yaşamalısın.”

Sydney daha önce hiç bu açıdan düşünmemişti ve bu fikrin onu rahatlattığını itiraf etmeliydi. “Kesinlikle haklı olmanı diliyorum.”

“Sandalı göle çıkarayım mı?”

Birden konu değişince şaşırın ve afallayan Sydney ona baktı. “Şimdi mi? Geç oluyor.”

“Yıldızları izlemek için ideal.”

Sydney, onun her takımyıldızını ve ardındaki öyküyü bildiğini hatırladı.

“Başka bir zaman yaparız,” dedi Luke.

Sydney eve gitmeye hazır olmadığına karar verdi. Henüz değil. “Şimdi uygun.”

“Emin misin?”

Sydney başıyla onayladı ve geldikleri yoldan geri dönmeye başladılar. Onlara rehberlik eden yarım ay eşliğinde basamakları tırmanıp bahçeyi geçerek, göle ve Luke’un sandalına giden patikaya saptılar. Luke, onun sandala çıkıp yerleşmesine yardım etti, sonra Buddy’yi kucaklayıp pruvaya koydu. Kumda sandalı itip kendisi de içine atladı ve kürek-lere sarıldı.

Çarşaf gibi suyun üstünde kayan külüstür ahşap sandalın keyfini çıkarırken gökyüzünü seyretmek için Sydney başını arkaya attı. Sonra, kürek çekerken tişörtünün altında iyice ortaya çıkan Luke’un kaslarını seyretmek için, gözlerini cennetten yeryüzüne çevirdi.

“Geceleri burayı seviyorum,” dedi Luke, huzur dolu uzun bir sessizliğin ardından. “Bütün gün çok yoğun geçiyor, ama gün batar batmaz adadaki en sakin yere dönüşüveriyor.”

“Çünkü bütün tekneciler barlara dolmuş oluyor.”

Luke kıkırdadı. “Doğru. Biraz yıldız gözlemi yapmaya hazır mısın?”

“Sen ne zaman hazırsan.”

Luke kürekleri serbest bıraktı, sandalın ortasına iki min-

der yerleştirdi, bacaklarını açıp Sydney'yi başını gsne yaslayacak biçimde önüne oturttu ve kollarıyla sardı. "Rahat mısın?"

"ok." Aynı zamanda çok *rahat*sızdı.

"Bakalım neler hatırlıyorsun?" Parmağıyla bir takımyıldızı işaret etti.

Sydney onun gsn yastık gibi kullanarak başını iyice arkaya yasladı. "Orion."

"Güzel," dedi Luke parmağını onun boynunda gezdirerek. "Ya şuradaki?"

Luke'un dokunuşuyla kollarındaki ve bacaklarındaki tüyler rperen Sydney güçlükle yutkundu. "Büyükayı."

"Bir puan daha." Parmağının ucuyla boynunda yaptıkları onu ıldırttığı halde Sydney güldü. "Bunlar kolaydı."

"Peki, o halde, şuradaki nedir?"

"Kraliçe Takımyıldızı."

"Etkilendim."

Sydney yüzünü görebilecek biçimde ona döndü. "İyi bir ğretmenim vardı." Uzanıp sıcak ve pürüzsüz yüzüne dokundu. "Tıraş olmuşsun."

"Ne?"

"İşten çıkınca tıraş olmuşsun."

"Evet, ne olmuş?"

"Sen her zaman sabah tıraş olursun."

"Hâlâ yle, çoğunlukla."

"Neden programını değiştirdin?"

"nk," dedi burnunu onun yanağına srtterek, "eğer

bu akşam seni buraya getirecek kadar şanslı olursam, yumuşacık tenini tahriş etmek istemedim."

"Ya," dedi Sydney, Luke'un dudakları kulağının altındaki hassas noktayı bulduğunda soluğu kesilmişti. "ok naziksin."

"ok güzel kokuyorsun. Tıpkı hatırladığım gibi."

Sydney, onun boynuna daha rahat ulaşabilmesi için boyunu eğdi.

Luke kollarını biraz daha sıkarak onu iyice kendine yaklaştırdı.

Sydney döndü, Luke'un dudaklarını kendininkine çekmek için uzandı.

Bir nceki akşam, Beachcomber'ın terasında Luke'un bütün yaptığı ona hâkim olmaktı. Oysa bu akşam onu bir solukta yiyip bitiriyordu.

Sydney iyice sokulmak için kollarını doladı, sandal denmesini kaybedip sallandı.

"Hop hop," dedi Luke gülerek.

Buddy ndeki yerinde inledi, Sydney nerede olduğunu unuttuğuna inanamadı.

Luke dengeyi sağlamak için yerini değiştirirken, sertleşen erkekliği Sydney'ye dokundu. "zgnm," diye homurdandı.

Sydney kollarını tekrar ona dolayıp kendini üstüne bastırınca Luke derinlerden gelen bir sesle inledi.

"Daha rahat bir yere gitmeye ne dersin?"

"Evet," dedi Sydney, tutkulu pşmelerinin ardından

hâlâ kendine gelememişti. “Lütfen.” Yerine dönmek için hareketlenince, Luke ona engel oldu.

“Kal,” dedi. “Tam burada.” Onu, kürek çekmesine engel olmayacak ama kendine yakın olacak biçimde yerleştirdi.

Sandalın süzülüşü, kürek çekerken onu sarmalayan vücudunun hareketleri ve boynundaki dudaklarının temasıyla Sydney alev alev yanmaya başlamıştı. Elini Luke’un bacağına koydu. Sanki kendi aklıyla hareket eder gibi, eli önce baldırından dize ve oradan da yukarı doğru hareket etmeye başladı.

“Biraz daha ilerlersen daireler çizmeye başlayacağız,” dedi Luke boğuk bir sesle.

Sydney hemen elini çekti. “Of.”

“Bu bir şikâyet değildi.”

Sydney, Luke’un ses tonundan kendini tutmaya çalıştığını fark ederek gülümsedi. Onunla böyle bir arada olmak, Sydney’yi yıllar öncesinde kalan yazlara, hayatta Luke’la daha fazla vakit geçirmekten başka derdi olmadığı günlere götürdü. Son zamanlarda yaşadığı gerçeklikten bu kaygısız duyguya geçiş çok hoş bir değişiklikti.

Sandal kumlara sürtüldüğü anda Buddy ok gibi fırladı.

“Denize karşı direnci yok,” dedi Sydney, Luke’un uzattığı eli tutup sandaldan inerken.

“Henüz yok.” Luke elini biraz daha sıkıttı ve Sydney’nin solugunu kesip dizlerinin başını kesen yeni bir uyuşturucu öpücük serisine daha başladı.

İtiraf etmek acı verse de, başka hiçbir erkek Luke gibi onun iradesini kıramamıştı. Sadece Luke. Dili diline dolanır-

ken, Sydney uzanıp bir tutam yumuşacık siyah saç kavradı.

Birden Luke dudaklarını ayırdı, onun elini tutup patikadan yukarı sürüklemeye başladı. Çok geçmeden gülüşerek soluk soluğa koşturmaya başlamışlardı. Sydney otların üstünde biriken çiy yüzünden kayıp tökezledi, Luke onu yakalayıp düşüşünü yavaşlatmaya çalıştı. Sydney onun kollarında üstte, Luke alta hızla yere çarptılar.

“İyi misin?” diye sordu Sydney. Hâlâ zor nefes alıyordu.

Luke’un parmakları Sydney’nin saçlarını kavradı ve öpmek için kendine doğru çekti. “On yedi yıldır olduğumdan çok daha iyi.”

“Luke...”

“Öp beni Syd.”

Hemen oracıkta, ay ışığının altındaki çayırdaki tıpkı gencecikken yaptıkları gibi seviştiler, ama bu kez hayatın, aşkın ve tutkunun ne kadar güvenilmez olduğunu bilecek kadar tecrübeliydiler.

Sydney onun için yanıp tutuştuğu halde, Luke onu öpmekten, okşamaktan ve kulağına sevgi dolu sözcükler fısıldayarak vücudundaki bütün tüyleri ürpertmekten öte geçemedi.

Onu hiç doymayacakmış gibi öpmeye devam ederken, yer değiştirip üstüne geçti. Cılgın öpücükleri yavaşladı, nazik ve yumuşak ama hâlâ bütün etkisiyle öpmeye devam etti. Yüzünü, gözkapaklarını, burnunu, dudaklarını öpücük yağmuruna tutuyordu. “Daha rahat bir yer derken, kastettiğim bu değildi.”

Sydney onun için pürüzsüz hale getirilmiş yanağı okşadı. “Bana uygun.”

“Mmm,” dedi Luke, dudaklarını dudaklarından ayırmadan. “Bana da.”

“Galiba eve dönsem iyi olacak,” dedi Sydney, dakikalar sonra.

“Galiba,” diye karşılık verdi Luke, ama onu bırakmak için kıpırdamadı.

Sydney bütün aldırmaazlığı ve gücünün farkındalığıyla, ellerini Luke’un tişörtünün altına soktu ve sırtının sıcak, yumuşacık tenini okşamaya başladı.

Zevkle ürperen Luke sertliğini onun bacaklarının arasına bastırdı. “Seni aceleye getirmeyeceğime söz verdim,” dedi dudaklarıyla boynunu yoklayarak. “Hızımızı kesip zamana bırakmalıyız, ama Tanrım, Syd, seni istiyorum. Seni istemekten asla vazgeçmedim.”

“Ben de seni istiyorum. Umarım bunu biliyorsundur. Ben sadece... demek istediğim...”

Luke onun dudaklarına yumuşacık bir öpücük kondu. “Hazır değilsin.”

Sydney başını iki yana salladı. “Özür di...”

“Özür dileme. Lütfen yapma.” Biraz daha yumuşacık, nazik öpücük. “Önümüzde hâlâ uzun bir yaz var.”

Sydney gözlerini kapadı, hayatı paramparça olduğundan beri ilk kez kendini rahat hissediyordu. Onun sıcaklığıyla sarmalanmanın, verdiği huzurun, ezici cazibesinin ve evet, aşkının verdiği bir rahatlık. Luke’un onu hâlâ sevdiğinden

hiç kuşku kalmamıştı. Her bakışında, her dokunuşunda, her öpücüğünde bunu hissedebiliyordu.

“İşçi Bayramı’ndan sonra eve dönüyorum,” diye hatırlattı.

“Biliyorum.” Köprücük kemiğinden başlayıp kulağına kadar öpücükler kondurdu. “Yarın akşam,” dedi. “Dışarda yemek yiyeceğiz.”

7. Bölüm

Ertesi sabah telefonun sesiyle uyanan Sydney saatin dokuz olduğunu görünce şaşırdı. Genzini temizleyerek banyodaki dahili hatta uzandı.

“Ben üç saattir ayaktaiken *sakın* bana hâlâ uyuduğunu söyleme,” dedi Maddie.

“Tamam, söylemem. En son ne zaman sekizden sonra uyandığımı hatırlamıyorum.”

“Geç vakte kadar dışarda mıydın?”

Luke’la geçirdiği akşamı hatırlayan Sydney gülümsedi. “Belki.”

“Çabuk kıçını yataktan kaldır, kahve ve fırından yeni çıkmış çörekler için buraya gel.”

“Buna hayır diyemem.”

Maddie yeni evinin yolunu tarif etti. “Acele et! Bütün ayrıntıları öğrenmek istiyorum.”

Sydney, Buddy’yi dışarı çıkarmak için kalktı. Hızla duş

yapmayı düşündü, ama sonraya erteledi. Randevusundan he-men önceye. Luke'la. Sezgisel bir telaşla elini karnına koydu. Önceki akşam inanılmazdı ve onu tekrar görmek için sabır-sızlanıyordu.

Buddy, Maddie'nin evine ulaşana kadar kafasını araba-nın camından dışarı sarkıtarak gitti ve durur durmaz yine Sydney'nin önünden dışarı fırladı. Sydney, onun da bu kor-kunç kederi atmaya ve giderek iyileşmeye başladığını düşün-mekten kendini alamadı.

Maddie onları, rengârenk mis kokulu çiçeklerle dolu saksılarla ve rahat, dış mekân mobilyalarıyla dekore ettiği verandada bekliyordu.

"Tam yerini seçmişsin," dedi Sydney, uzaktaki denize doğru uzanan çayıra hayranlıkla bakarak.

"Tam burada evlendik," dedi Maddie, bahçeyi göstererek. "Eminim güzel olmuştur."

"Öyleydi. Fotoğrafları gösteririm." Küçük bir oğlanın oyuncaklarıyla dolu ferah ve modern eve girmesi için Sydney' ye işaret etti.

İki kadın, Maddie'nin oğlu Thomas'ın, Sydney'nin daha önce hiç duymadığı sesler çıkaran Buddy'ye sarıldığını gö-rünce durdu. Sydney ona doğru koştu. "Buddy? Neyin var güzel oğlum?"

Maddie Thomas'ı kucakladı.

"O üzgün," dedi oğlan, nur topu gibi yüzündeki ağır-başlı ifadeyle.

"Üzgün müsün?" diye sordu Sydney, gözleri yaşlarla

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteoy.org>

dolarken. Sarışın, mavi gözlü bu ufaklığın, köpeğe hayatla-rına girdiğinde Thomas'tan çok daha büyük olan Max'i ha-tırlatacağını tahmin edemedi. Üstelik oğlunun siyah saçları ve gözleri olan babasına çektiğini söylemeye bile gerek yok-tu. Belki sebep sadece Thomas'm, Buddy'nin çok sevdiği ve kaybettiği gibi küçük bir insan olmasıydı.

Sydney, ağlayan köpeğine sakinleşinceye kadar sarılır-ken Maddie'ye baktı. "Üzgünüm. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı."

"Lütfen özür dileme," dedi Maddie, çaktırmadan göz-yaşalarını kurularken.

Thomas annesinin kucağından kurtulup okşamak için Buddy'ye doğru emeklemeye başladı.

Buddy onu incelemek için koklayıp yalarken, küçük oğlan sabırla bekledi.

"Buddy'yle arkadaş olduğun için teşekkür ederim Tho-mas," dedi Sydney, boğazmda düğümlenen yumru konuşma-sına izin verdiğinde.

Maddie Thomas'ın yanına diz çöktü. "Bu annenin arka-daşı Syd. Ona merhaba der misin?"

"Merhaba Syd," dedi Thomas.

"Umarım ilk isminle hitap etmesi sorun değildir," dedi Maddie. "Formalitelere katlanamıyorum."

"Benimkilerle ben de katlanamazdım."

"İyi görüntüyorlar," dedi Maddie, oğlanın sesli oyuncak-larının başında oturan Buddy ve Thomas'ı işaret ederek.

"Hadi kahve içelim."

Buddy'nin Thomas'a gösterdiği tepkinin şaşkınlığını atamayan Syd, onun başını okşayıp burnunu öptü. "Uslu bir çocuk ol."

"Uslu çocuk," dedi Thomas, Sydney'yi gülümseten ciddi bir ses tonuyla.

"Çok sevimli," dedi, kahvesine koyduğu kremayı karıştırırken. Açık plan yapılmış ev, onlar mutfakta otururken gözlerinin Thomas ve yeni arkadaşının üstünde olmasını sağlıyordu.

"Teşekkür ederim. Bazen eve geldiğinde nasıl Mac'ın üstüne atladığını görmelisin. Çılgınca. İkiisi etle tırnak gibi."

"Bir başkasının çocuğunu kendi çocuğu gibi seven bir erkekten daha seksi bir şey düşünebilir mi?"

"Ben düşünemiyorum. İlk günden beri Thomas'a karşı aşırı iyi. Bizimle karşılaşana kadar, hayatında bir bez bile değıştirmemiş. Şimdi uykusunda bile yapabilir..."

Sydney onun çizdiği tabloya gülümsedi. "Evin çok güzel. Senin adına sevinyorum, Maddie."

"Bazen olanları düşününce kendimi çimdiklemek istiyorum."

"Hâlâ çalışıyor musun?"

"Haftada üç gün. Özellikle yılın bu döneminde daha fazla çalışmak isterim, ama Mac ağırдан almamı istiyor. Herkese bunun riskli bir gebelik olduğunu söyleyip duruyor."

Endişelenen Sydney sordu. "Öyle mi?"

"Hayır! Saçmalıyor."

Sydney bir kahkaha patlattı. "Kusura bakma, ama bu çok komik."

"Bana bir iyilik yap ve sana söylediğimden bahsetme. Zaten kontrolden çıkmış durumda." Maddie tezgâha bir tabak sıcak çörek koydu. "Ee, dün akşam nasıldın?"

"Harikaydı. Luke'la beraber olmak..."

"Evet?"

"Huzurluydu, ama bir yandan da çok *huzursuzdum*."

Maddie bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Mmm. İkimiz de birbirimize karşı hâlâ çok ateşliyiz. Her zaman olduğu gibi."

"Peki, bunun nesi kötü?"

Sydney yabancısın bir çöreği ikiye böldü. "*Kötü* değil. Sadece, anlarsın ya, suçlu hissediyorum."

"Seth yüzünden."

Sydney başıyla onayladı ve boğazına bir yumru oturunca, kendini toparlamak için biraz bekledi. "Onu seviyordum," dedi, neredeyse fısıldayarak. "Umarım bu söylediğime inanıyorsundur."

"Elbette seviyordun. Onunla evlendin, çocuk sahibi oldun ve bir hayat kurdun."

"Güzel bir hayat. Onunla mutluydum, ama onunla beraberliğimiz Luke'la olduğundan farklıydı."

"Fark neydi? Beni şaşırtıyorsun."

Sydney yüzünün utançtan kızardığını hissetti. "Seks."

"Nasıl yani?"

"Seth'le her şey çok hoş ve nazikti, ama Luke'la... çılgınca ve dünyayı sarsarcasına. Hâlâ aynı olur mu, emin değilim. Yine de öyle görünüyordu." Sydney derin bir nefes

aldı. “Bunu söylerken bile kulağa korkunç geliyorum.”

“Hayır, gelmiyorsun. Evlendikten sonra Luke’la yata-
maya devam etseydin, o zaman korkunç olurdu. Korkunç in-
sanlar öyle yapar.”

Sydney gülümsedi. Doğrudan konuya girmek Mad-
die’nin işiydi. “Luke’a olan duygularımın efsanevi boyutta
olduğunu düşünürdüm, çünkü ilişkimizle ilgili her şey ye-
niydi, heyecan vericiydi ve bir parça yasaklıydı.”

“Ya şimdi?”

“Bunlardan herhangi biri olduğundan emin değilim.
Onu tekrar görünce, *biz* olduğumuzu fark ettim. Yaşadıkla-
rımız, hakkında yazılar yazılan o özel şeydi, ama o zamanlar
bunu anlayamayacak kadar genç ve aptaldım.”

Maddie, Sydney’nin elini sıkamak için tezgâhın üstünden
uzandı. “Of Syd.”

“Sanki benim için hiçbir anlamı yokmuş gibi onu terk
ettim. Bunu ona nasıl yapabildim, Maddie? Bu onu mahvetti.
Ben onu mahvettim.”

“Eğer bunu atlatacak gücü olmasaydı, önceki akşam
seni eve atıp bütün bir yıl yatakta tutmak ister gibi bakmaz-
dı.”

Sydney’nin yüzü kızardı. “Öyle değildi.”

“Öyleydi.” Maddie kahveleri tazeledi, Buddy’ye yas-
lanmış parmağını emen Thomas’a bir göz attı. “Dün gece
seni öptü mü?”

Sydney ağzına bir parça çörek attı. “Belki.”

“Bu bir cevap *değil*.”

“Şey, bir şekilde kendimizi çimlerin üstünde yuvarlanı-
rken bulduk.”

“Kapa çeneni!”

“Sen sordun.”

“Sydney, beni dinle. Dinliyor musun?”

Sydney başıyla onayladı.

“Luke daha önce olanları aşmış. Aşmasaydı, *gerçekten*
aşmasaydı, seni evine davet etmez ve kesinlikle çimlerde se-
ninle yuvarlanmazdı.”

“Bundan emin misin?”

“Kesinlikle. Daha önce olanları aşması gereken sensin.
Ayrıca onu Seth’le kıyaslayarak boşa vakit kaybetme. Bu iki-
sine de haksızlık olur ve hiçbir şeyi *değiştirmez*. O zaman
dilimde, kendin için en doğru olanı yaptın. Geçmiş *deş-*
menin anlamı yok.”

“Haklı olduğumu biliyorum.”

“Burayı terk ettiğin o son yazı hatırlıyorum. Luke ve
senin, hayattan beklentilerinizin aynı olup olmadığını merak
ediyordun. Luke bursundan vazgeçip burada kalmakla ye-
tindi. Başarı ya da para için asla gözü dönmez. O günlerde
bunlar senin kafanı hayli meşgul ediyordu.”

“Tamamen yanlış şeylere odaklanmıştım. Belki başka
şey için değil, ama benim için gözü dönmüştü. Hâlâ öyle.”

“Bu çok heyecan verici.”

“Bazen bu teselli mi diye merak ediyorum. Yanında te-
selli bulduğum için mi beni cezp ediyor? Beni kırmayacağımı
bildiğim için? Yoksa bundan daha fazlası mı var?”

“On yedi yıl boyunca onu aklından çıkarmamışsın. Bunun bir anlamı olmalı.”

“Doğru.”

“Fazla irdeme. Sadece tadını çıkar. Yaşadığın onca şeyden sonra, biraz neşelenmeye hakkın var. Eğer Luke’la beraber olmak seni mutlu ediyorsa, bunda yanlış bir şey yok.”

Luke’la beraber olmak onu her zaman mutlu etmişti.

“Bunu düşünmek için fazlasıyla zamanın var.”

“Beş eylülde geri dönmüş olmam gerekiyor,” dedi Sydney. Bu düşünce bile kanını dondurmaya yetiyordu. “Bize çarpan adamın mahkemesi için.”

“Of Tanrım, Syd. Orada olmak zorunda mısın?”

“Biri Seth ve çocukları temsil etmeli. Bunu düşünmek istemiyorum, ama bu iş bitene kadar hayatımın askıda kalacağını hissediyorum.”

“Bununla yüzleşmek için hâlâ birkaç hafta var. Bu süreyi kanını kaynatan adamla birlikte geçir.”

Onunla hemfikir olan Sydney başıyla onayladı ve sohbeti daha hafif konulara yönlendirmeye çalıştı. Yine de, Luke’la doğru sebepler yüzünden mi yoksa onunla olmak çok kolay olduğu için mi bir ilişkiye girdiğini düşünmeden edemiyordu.

O gün öğleden sonra, marinadaki işler hafiflediğinde, Luke kamyonetini marinarın ana binasının arkasına park edip hortumu çekti. Koca Mac salınarak ona doğru yaklaştı-

ğında, kaportanın dışındaki çamuru ve tuzu yıkamış, döşemeyi elektrik süpürgesiyle almaya başlamıştı.

“Hasta filan mısın?”

“Çok komik.”

“Benzeri yaşanmamış bu davranış için muhtemel diğer sebep ise ateşli bir randevu olabilir.”

“Belki. Belki de değildir.”

Koca Mac, bir doksan dörtlük cüssesiyle Luke’un başında durdu, gözlerini daha rahat dikerek ona bakmak için güneş gözlüğünü burnuna indirdi.

“Kaçamak cevaplar için, seni bacak kadar olduğundan beri tanımayan birini bul.”

Yaşlı adamın dikkatli bakışları altında Luke biraz ezildi. Tıpkı sekiz yaşındayken marinada takılarak Koca Mac’in biraz zamanını ve ilgisini çalmak için çaba harcadığı zamanlarda olduğu gibi. Ve Koca Mac, Koca Mac olduğunu göstererek, babasız kalmış bu küçük çocuğu kanatları altına almış ve o günden beri bırakmamıştı. “Söylemek istediğin nedir?”

“Söylentilere bakılırsa, tekrar şu Donovan’ların kızıyla görüşüyormuşsun.”

“Ne olmuş?”

“Sadece dikkatli olmanı umuyorum. Hepsi bu.”

Luke nemli toz bezini kaportanın üstünde gezdirdi. “Öyleyim.”

“Emin misin?”

“Neden aklından geçeni söylemiyorsun?” dedi Luke, öfkesini bastırmaya çalışarak.

“Sakıncası yoksa söyleyeyim.” Koca Mac kamyonete yaslandı. “Bir önceki sefer nasıl olduğunu hatırlıyorum. Gen gelmediği o yaz.”

Luke çektiği acıyı hâlâ hatırlıyordu. Başka hiçbir sözcük durumunu daha iyi açıklayamazdı: saf, katıksız bir acı.

“Bunun tekrar olduğunu görmek istemiyorum.”

“Olmayacak,” dedi Luke, hissettiğinden daha güvenli bir tavırla. Olmaması için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

“Çok korkunç bir şey yaşadı. Bu tür olaylar insanları değiştirir.”

“Değiştirmeyeceğini düşünemiyorum bile.”

“Dökülen parçalarını toplamak için seni kullandıktan sonra seni tekrar terk etmeyeceğinden emin ol.”

“Hey, dur bir saniye...”

Koca Mac elini kaldırdı. “Üzgünüm. Haddimi aşmak istemedim.”

“Aşmadın. Benimle asla haddini aşmazsın. Bunu biliyorsun.” Luke elindeki paçavrayı bıraktı, ellerini beline dayayıp içindeki öfke, korku ve umutsuzluk karışımı duygularla mücadele etmeye başladı. “Ne söylediğini anlıyorum ve söyleme sebebine saygı duyuyorum.” Luke duraksadı, kendini toplamak için bir an bekledi ve sonra kendisi için dünyaya bedel olan adama baktı. “Ona ikinci bir şans vermekle enayilik mi ediyorum?”

“Yo,” diye dudak büktü Koca Mac. “Tarihin kendini tekrarlamak üzere olduğunu görmezden gelirsen enayilik edersin.”

Luke başıyla onayladı.

Koca Mac, Luke’un omuzunu sıktı. “Bu akşam iyi vakit geçir.” Koca Mac uzaklaştı, ama endişelerinin ağırlığını arkasında bıraktı.

Kamyonetine dönen Luke, işini bitirmeden önce gözleri aracın kasasına kilitlenmiş, uzun süre öylece kalakaldı.

8. Bölüm

Koca Mac'in endişeleri gün boyunca Luke'un peşini bırakmadı ve akşam olduğunda duş alıp tıraş olurken bile kafası hâlâ karışık. Aynadaki buharı silip kendi yansımasını seyretti. Kadınları cezp etmek konusunda hiç sıkıntı yaşamamıştı, ama tanıştığı kadınların hiçbiri Sydney Donovan'ın yerini tutmamıştı. Yıllarca, diğer kadınlarla bağ kurabilmek için ciddi bir çaba harcamış, ama bir türlü olmamıştı. Bir süre sonra, kaderinde sadece bir kadına âşık olmanın yazılı olduğunu kabullenerek, kafasına takmaktan vazgeçmişti.

"Belki de enayiyim," dedi. "Onun bana yaptıklarından sonra, kaç erkek bir kadına ikinci bir şans verir?" Bununla beraber, daha bu sözleri söylerken bile, daha çocukluktan yeni çıktıkları bir dönemde yaşadıkları yüzünden ona güvenecek ya da öfkelenecek gücü kendinde bulamıyordu. Yine de endişe başının etini yiyor ve az sonra tekrar onu göreceğinin heyecanına gölge düşürüyordu.

Sydney'nin deniz ürünlerini ne kadar sevdiğini bildiği için, Istakoz Evi'nde rezervasyon yaptırmıştı. Ürülenmiş be pantolonunu ve düğmeli tişörtünü giyip ayağına deri terliklerini geçirdi. Serbest bıraktığı tişörtünün kollarını sıvayıp boynuna Sydney'nin çok beğendiği köpekbalığı dişini taktı. Kendi adına olabileceği kadar şık olmuştur. Onun için de yeterince iyi olmasını umdu. *Kendisinin*, onun için yeterince iyi olmasını umdu.

Önceki akşam ona yakın olmak ne kadar hoşuna gitse de, çok hızlı hareket edip etmedikleri hakkında can sıkıcı şüpheleri vardı. Sydney'nin yaşadığı ve kendisine yaşattığı onca şeyden sonra, felakete giden bir yola girmiş olabilirlerdi. Akıllı bir adam, bu şiddetin seviyesini azaltabilirdi. Kendisini akıllı bir adam olarak görmek istiyordu, ama Sydney etrafında olduğunda, düşündüğü kadar akıllı olup olmadığından yine emin olamıyordu.

Her şeye rağmen, Sydney'nin gelecekle ilgili planları ve bu planların içinde kendisi olup olmadığı hakkında daha fazla bilgi edinene kadar biraz geri adım atmak iyi bir fikirdi. Bu gece ağırdan alacağına ve fiziksel teması minimumda tutacağına dair kendine yemin etti. İkinci kısım hayati önem taşıyordu, çünkü ona dokunduğu anda, her türlü çözüm uçup gidebilirdi. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Sydney'nin evine doğru yol almak, adadaki her şey kadar tanıdıktı. Evleri arasında sadece birkaç kilometre olmasına rağmen, onları ayıran dünya kadar farklılık vardı. Kendi evi küçük, kutu gibiydi, onunki ise büyüktü ve aza riye yapılmıştı.

Eve ulaştığında, onu selamlamak için Buddy koşarak geldi.

Luke onunla daha rahat ilgilenebilmek için çömeldi. "Selam ahbap."

Karşılık olarak coşkuyla Luke'un yüzünü yalayan Buddy, onu güldürdü.

"Kusuruna bakma," dedi kapı aralığında beliren Sydney.

Luke, hafif bronz tenini gösteren sarı elbisesiyle dışarı çıkan Sydney'ye baktı. Saçlarını toplamış, omuzlarını çıplak bırakmıştı. Bir önceki gece köprücük kemiklerine kondurduğu öpücükler aklına gelince ciğerlerindeki havanın sıkıştığını hissetti. Belki enayinin tekiydi, ama vücudunun her zerresiyle onu arzulamamak elinde değildi.

"Sanırım, Buddy seni sevdi," diyen Sydney, Luke'u düşüncelerinden ayırdı.

"İyi bir köpek."

"Onu içeri kapatayım ki, gidebilelim." Sydney köpeği çağırıyor, birlikte içeri girdiler.

Tel kapının ardından Luke onun köpekle konuştuğunu ve kendisi yokken uslu durmasını tembihlediğini duyabiliyordu. Sydney, köpeğin yüzünü öpüp başını okşarken Luke gülümsedi.

Elinde küçük bir çanta ve bir hırkayla Sydney dışarı çıktı.

Sirtını kamyonetine yaslamış olan Luke, onun kendine yaklaşmasını izliyordu.

"Ne?" diye sordu Sydney, bakışlarını Luke'a dikerek.

“Sadece görüntüne hayran kaldım.”

Sydney gülümseyip saçmaladığını düşünürmüş gibi başını iki yana salladı.

Kafasındaki bütün çözümler uçup giderken Luke ona uzandı. “Bütün gün seni özledim.”

Ona bakan Sydney dudaklarını yalarken, Luke kaya gibi sertleştiğini hissetti. “Ben de seni özledim.”

Luke onu nazikçe kendine çekti, uyarıldığını keşfeden Sydney’nin gözlerinin fal taşı gibi açılmasını izledi. Onu öpmek için hafifçe eğildi. Dudakları çilek tadındaydı ve hiç niyeti olmadığı halde –Tanrım, ona *dokunmaya* bile niyeti yoktu– tadına daha iyi varabilmek için dilini dolgun alt dudaklarında gezdirmeye başladı. “Mmm,” dedi.

Kollarını Luke’un boynuna dolayan Sydney daha fazlası için cesaretlendirmek ister gibi ağzını açtı ve Luke orada kayboldu. Hiçbir şey onunla olduğu zamana benzemiyordu ve onu öptüğünde, kalan hayatında aynı duyguyu tekrar yaşamak için yapamayacağı hiçbir şey olmadığını biliyordu.

“Syd,” dedi, dudakları hâlâ dudaklarının üstündeyken.

Sydney parmaklarını onun saçları arasından geçirerek bütün vücudunun ürpermesine yol açtı. “Hmm?”

“Yemek,” dedi hafifçe onu öperken.

“Of. Evet.” Kollarını omuzlarından aşağı indirirken, bütün kanını kaynatan sarhoş edici bir ifadeyle Luke’a bakmaya devam ediyordu.

Sydney’yi kucaklayıp içeri taşıyarak en çok istediği şeye sahip olmamak için büyük mücadele vermesi gerekiyordu.

onun da rızasıyla vereceğini biliyordu. Luke’a engel olan tek şey, sonrasında Sydney’nin anlamlı bakışlarında görme ihtimalini düşündüğü ifadeydi. O gözlerde pişmanlık, suçluluk ya da kendi hissedeceği katkısız mutluluğun dışında herhangi bir duygu görmeye dayanamazdı. O yüzden, onu kucaklamak yerine kamyonetinin yolcu koltuğuna oturtmayı tercih etti.

“Burası mis gibi kokuyor.”

“Her zaman öyle,” dedi Luke sırtarak.

Sydney güldü, bu kadarı bile Luke’u neşelendirmeye yetti.

Sürücü koltuğuna geçip kemerini bağlamak üzereyken Sydney uzanıp elini tuttu. “Benim için kamyonetini temizledğin için teşekkürler.”

“Sorun değil. Zaten gerekiyordu.”

Kemerini taktıktan sonra tekrar Sydney’nin elini tuttu, adanın çevresindeki yolculukları boyunca ikisinin parmakları birbirine kenetli kaldı.

“Beni nereye götürüyorsun?”

“İçinde biraz günbatımıyla İstakoz Evi’ne.”

“Vay, nefis. Bayılıyorum.”

“Biliyorum.”

Virajlı yollarda, adanın en kuzeydeki uç noktasına doğru yol aldılar, çok geçmeden bir deniz feneri ve ufukla oynayan güneş karşılarına çıktı.

“Günbatımını seyretmek için adadaki en güzel yer,” dedi Sydney, manzaraya bakarak.

“Burayı severim.”

Luke, yanaklarının pembeleştiğini görmek için Syd'nin yüzüne baktı. Elini bırakıp parmağını elmacikkemiğinde gezdirdi. "Başka neler hatırladığımı da biliyorum."

Sydney ona baştan çıkarıcı bir ifadeyle baktı. "Neymiş?"

Luke emniyet kemerini çözüp ona doğru uzandı. "Sevişmek için buraya geldiğimiz zamanları düşünüyorsun." Dudaklarını onun kulağında gezdirirken, Sydney'nin kollarındaki tüylerin ürperdiğini görebiliyordu. Onun bu tepkisi her zaman hoşuna gitmişti. Çok duyarlıydı. İkisini de korumak adına biraz hız kesmek için ettiği yeminler buraya kaddı. Kimi kandırıyordu? Nefes almadan nasıl yapamazsa, Sydney olmadan da yapamazdı. "Syd..."

"Evet?"

Bilmek zorundaydı. Bilmeye ihtiyacı vardı. "Sen de hissediyor musun?"

Syd, onun yüzüne bakarken soluğu tıkanmış gibiydi. "Neyi hissediyor muyum?"

"Her şeyi?" Başka nasıl ifade edebilirdi?

Sydney parmaklarını onun çenesinde gezdirdi. "Evet."

Bu konuda yalnız olmadığını bilmenin verdiği rahatlıkla Luke, Sydney'nin gözlerinin içine baktı. "Çok hızlı gittiğimizden endişeleniyorum."

"Muhtemelen öyle yapıyoruz."

"Öyleyse biraz..."

"Tadını çıkaralım." Luke'un yüzünü ellerinin arasına alıp öptü. "Tadını çıkarmalıyız."

"Nereye kadar?" Bunu sormaktan nefret ediyordu.

"Bunun cevabını bilmiyorum. Keşke bilsem, ama sana ancak yaşadığımız şu anı sunabilirim. Senin için yeterli değilse anlayabilirim..."

Luke onu öperek sözlerini yarıda kesti. "Planların hakkında beni bilgilendireceğine söz ver misin? Beni dışlamayacağına?"

"Daha önce yaptığım gibi."

"Bu konuya tekrar girmeyelim."

"Sana anlatacağıma söz veriyorum."

Tokasından kurtulan bir tutam kızıla çalan sarı saç parmaklarına doladı. "Öyleyse bu kadarı yeterli. Şimdilik."

"Erkeklerin çoğu bana ikinci bir fırsat vermeyi reddederdi."

"Ben erkeklerin çoğu değilim."

"İnan bana, bunu biliyorum. Bana neden ikinci bir fırsat verdin?"

Saç tutamıyla oynamaya devam eden Luke omuz silkti. "Başka hiç kimseyle her şeyi hissetmedim."

"Luke," diye fısıldayan Sydney ona doğru uzandı, dili ve yumuşacık dudaklarıyla sataşmaya başladı.

Rezervasyonlarına gecikiyorlardı, ama Luke'un umurunda değildi. Hayallerini süsleyen kadın tekrar kollarındayken değil. Ellerini kaburgalarından yukarı doğru kaydırıp hatırladığından daha dolgun gelen göğsünü kavradı, avcunun altında ucunun sertleştiğini hissetti.

"Belki yemeği iptal etmeliyiz," dedi Syd, boğuk ve seksi bir tonda.

Luke kendini beyniyle düşünmeye zorladı, ateş yanan vücudunun başka bir parçasıyla değil. "Önce yemek." "Bana önce yemek bile ısmarlamadığını kimseye söylemem."

"Biliyorum," dedi, kendini ondan kurtarıp marşa bastı. Birbirlerinin kollarında kendilerini kaybettiklerinden bu yana havanın karardığını görünce şaşırdı.

"Teşekkür ederim," dedi Sydney, zor duyulan bir fısıltıyla. "Niçin?"

Sydney uzanıp onun elini tutarak dudaklarına götürdü. "Ben bile ihtiyaçlarımın ne olduğundan emin olmadığım halde benim ihtiyaçlarımı bildiğin ve beni aceleye getirmediğin için."

Luke onun elini sıktı, kasabaya inen virajlı yollarda ilerlerken dizinin üstüne bıraktı. Mac'le Maddie'nin yaşadığı Sweet Meadow Çiftlik Yolu'na yaklaştıklarında, karşı yönden gelen ve çizgiden çıkan bir aracın farları Luke'u kör etti.

"Kahretsin," dedi, çarpışmayı önlemek için direksiyonu kırarak. "Bu da nesi?"

Sydney çığlık atarak elini çekti.

Bir an için Luke kamyonetin kontrolünü kaybetmekten korktu, ama diğer araç ışık seli ve korna sesleri arasında yarıdan geçerken yolda kalmayı başardı.

Güçlkle soluk alarak aracı yolun kenarına çekti ve Sydney'nin yolcu koltuğunda büzülmüş olduğunu gördü. Eliyle omuzuna dokunduğunda havaya sıçradı. "Tamam. Her şey yolunda."

Sydney insana benzemeyen bir sesle inledi. *Of Tanrım.*

Luke emniyet kemerini çözüp ona yaklaştı. Dokunmaktan her ne kadar korksa da, dokunmaktan daha çok korkuyordu. "Her şey yolunda Syd. Gel bebeğim. Gel bana."

Sydney ona döndü ve bütün vücudu hıçkırıklarla sarsılmaya başladı.

"Üzgünüm," dedi Luke. Dudakları saçlarına dokundu. Daha önce beyefendi gibi davrandığı için şimdi pişmandı. Onu kasabaya götürmek yerine eve atmış olsa, ruhundaki eski yaraları tekrar deşmiş olmayacaktı.

Syd'in hıçkırıklarla ağlaması içini parçalıyor, gözyaşları tişörtünü ıslatıyordu. "Her şey yolunda hayatım." Yeterince çok tekrarlırsa onu duyup duymayacağını merak ediyordu. Uzun süre orada oturdular, Luke ne yapması gerektiğini düşünmeye çalışıyordu. Eve geri dönmek için onu bir an bile kollarından bırakmaya cesaret edemiyordu.

Cebinden telefonunu çıkararak, bir yandan Sydney'yle konuşurken, bir eliyle Mac'e hemen gelmesi için mesaj gönderdi. Mac'in telefonunun kapalı olmaması için dua edip beklerken, Sydney'nin sırtını sıvazlıyor ve iyi olduklarını tekrarlamaya devam ediyordu.

On dakika sonra karanlığın içinde Mac belirdi.

Sydney'ye biraz daha sokulan Luke, Mac'e sessiz olmasını ve kamyoneti kullanmasını işaret etti. Luke arkadaşının soran gözlerinin farkındaydı, neyse ki Mac sesini çıkarmadan sürücü koltuğuna kaydı.

"Benim eve," diye fısıldadı Luke, çünkü daha yakındı.

Dikkatini tekrar Sydney'ye verdi, yol aldıkları kısa mesafe boyunca kollarıyla sımsıkı sardı, eve ulaştıklarında emniyet kemeri ni çözüp kucaklayarak içeri yürüdü. Kucağında Sydney'yle kanepeye çöküp onu biraz daha kendine çekti.

Sydney ona yapıştı, arada hicinkinlikle sarsılarak sesizce ağlamaya devam etti.

Kafası karışan ve çaresiz görünen Mac onları izliyordu. Luke gözlerini kapatıp sıkıca sarıldığı Sydney'yi, kötü bir rüya gören küçük bir çocuğu avutur gibi sallamaya başladı. Zavallı Syd bir kâbus yaşamıştı ve kıl payı kurtulduktan kaza, korkunç anıları tetiklemişti.

Uzun bir süre sonra, Luke uykunun Syd'i esir aldığını ve kucağında sarmaya başladığını hissetti. Ayağa kalktı, onu yatak odasına taşıdı, geri dönüp Mac'le konuşmadan önce uykuya daldığından emin olmak için biraz bekledi ve sonra alnına bir öpücük kondurdu.

"Neler oldu ahbab?" diye sordu Mac, Luke mutfakta yanına gelince.

"Zikzaklar çizerek sürat yapan şerefsizin tekiyle çarpışmaktan son anda kurtulduk. Yaşadığı her şey tekrar canlandı."

"Kahretsin," diye söylendi Mac.

"Geldiğin için teşekkür ederim. Onu buraya getirmek için birkaç dakika bile bırakmayı göze alamadım."

"Hiç sorun değil. Maddie'nin onunla konuşması işe yarar mı? İkisi eski dost."

"Belki. Bir süre uyusa iyi olur."

"Ya sen? Ödün patlamış olmalı. Senin için ne yapabilirim?"

"Evine gidip köpeğini getirebilir misin? Bir Golden, ismi Buddy. Onun bütün gece yalnız kalmasını istemez."

"Benimle gelir mi?"

"Umarım. İsmiyle hitap edersen, dost olduğunu anlayacaktır."

"Anahtar var mı?"

Luke, Sydney'nin çantasından anahtarları almak üzere Mac'le birlikte kamyonete yürüdü. "Hangi anahtar olduğunu bilmiyorum."

"Bulurum."

"Teşekkürler, Mac."

Luke dışarda bekleyip kamyonetin gözden kaybolmasını izledi, sonra eve dönüp doğrudan mutfağın yolunu tuttu ve acil durumlar için sakladığı viski şişesini çıkardı. Yakıcı sıvı vücudunu boydan boya geçerek sinirlerini yatıştırdı. Geriye bir tek titreyen elleri kalmıştı.

Bardağını bırakarak yatak odasına giden koridora çıktı, onu kontrol edebilmek için ışığı yaktı. Yatağın ortasında yanlamasına büzülmüş, hâlâ uyuyordu. Zavallı şey tükenmişti.

Luke yaklaşık on beş dakika sonra, dışarıdan gelen araba kapısının kapanma sesini duyunca salona geri döndü. Maddie ve Mac'in iki araçla geri gelmiş olması onu şaşırtmadı. Kapıyı açtığında, Buddy nerede olması gerektiğini bilircesine yatak odasının yolunu tuttu.

Mac, Luke'a bir paket mama ve Buddy'nin kayışını uzattı.

"Teşekkürler," dedi Luke.

“İyi mi?” diye sordu Maddie. “Neler oldu?”

“Uyuyor.” Bir kez daha yolda araçla çarpışmaktan ~~nasıl~~ son anda kurtulduklarını anlattı. Çarpışacaklarını ya da yoldan çıkıp devrileceklerini, ya da daha kötüsünün olacağını düşündüğü, kalbini durduran o anı hatırladığında elleri terlemeye başladı.

“Aman Tanrım,” dedi Maddie. “Zavallı Syd... ve sen, İyi misin?”

“Ben iyiyim. Sadece bütün bu olanlar yüzünden kızgıyım. Syd gayet iyi gidiyordu.”

“Her şey yeniden hortlayana kadar,” dedi Maddie. “Kajmamı ister misin? Uyanırsa diye?”

Luke başını iki yana salladı. “Thomas var, eve dönmen gerek.”

“Janey ve Joe onunla beraber. Mac mesajım aldığı anda bizdeydiler.” Maddie, Luke’un koluna dokundu. “Bu akşam yardıma ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan, kalabilirim.”

Sydney’nin uyanıp neler olduğunu hatırlamasından korksa da, Luke onun etrafında fazla kalabalık istemeyeceğini düşünüyordu, en iyi arkadaşı bile olsa. Hatta kendisini bile isteyeceğinden emin değildi. Ancak orada onunla beraberdi ve Luke bununla başa çıkmaya çalışacaktı. “Sabah seni aratacağım, tamam mı?”

Maddie başıyla onayladı. “Eğer eminsen.”

Hiçbir şeyden emin değildi. “Teklif ettiğin için teşekkürler.”

“Gerekirse gece yarısı bile arayabilirsin. Hemen gel!”

rim.” Hazırlıksız yakalandığı için karşılık vermekte geciken Luke’u kucakladı.

Mac uzanıp onun omuzunu sıktı. “İhtiyacın olursa, bir telefon yeter.”

Onların desteği ve dostluğu karşısında ezilen Luke başıyla onayladı. “Yarın işe gelmeyeberirim. Sorun değilse.”

“Sormana gerek bile yok. Geçen seneki ‘iş ortaklığı anlaşması’ ni unuttun mu?”

“Bazen hâlâ unutuyorum,” dedi Luke, hafifçe gülümseyerek. “Alışkanlıklardan kurtulmak zor.”

“İş sahipleri canı ne zaman isterse, işe o zaman gelir veya gider. Yarını düşünme. Ben bütün gün orada olacağım.”

“Hemen geldiğin ve Buddy’yi getirdiğin için teşekkürler.”

“Rica ederim.”

Mac ve Luke hayatları boyunca tanıştıkları ve daima samimi oldukları halde, her gün birlikte çalışmaya başlana kadar gerçekten arkadaş olmamışlardı.

Bir eş ve yeni bir aile sahibi olan Mac, marinayı tek başına işletmeye gönüllü değildi, o yüzden Koca McCarthy Luke’a ortaklık teklif etmişti. Dört McCarthy kardesten hiçbirinin işle ilgilenmediğine ikna olunca Luke, Koca Mac’in yüzde kırklık teklifini kabul etmişti. Luke ve Mac yüzde sekseni paylaşıırken, Koca Mac diğer kardeşlerin fikrini değiştirme ve işe katkıda bulunma ihtimaline karşı yüzde yirmiyi kendine ayırmıştı.

Luke on dört yaşından beri çalıştığı ve iyi kâr getiren bu

marinada büyük bir pay sahibi olduğunu, zaman zaman kendisine hatırlatmak zorunda kalıyordu.

Verandanın ışığını söndürdü, kapıyı kapatıp kilitledi ve kendini toparlamak için bir süre yaslanıp durdu.

Sydney Donovan yatağındaydı. Bu şekilde olması ne kadar kötüydü.

9. Bölüm

Sydney irkilerek uyandı, nerede olduğunu anlayamamıştı. Her zamanki gibi Buddy onun yanına kıvrılmıştı, ama başka biri daha vardı. Yastık Luke gibi kokuyordu; temiz, ferah, narenciye gibi. Luke'un yatağındaydı. Buddy ve Luke'la birlikte. Olanlar bir korku filmi gibi tekrar zihnine dolmaya başladı: parlak ışıklar, birden yön değiştiren kamyonet, Luke'un acı dolu çığlığı. Ondan sonrası bulanıktı.

"İyi misin?" dedi Luke yumuşak bir sesle. "Buradayım."

Sözleri kadar, onun sesiyle de rahatlayan Sydney, Luke'a döndü, on beş ay önceki kazadan kalan kalça ve leğen kemiğindeki sorunlar onu acıyla inletti. "Saat kaç?"

Luke saatinin ışıklı kadrana baktı. "İki buçuk."

"Buraya nasıl geldik?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Pek sayılmaz, şeyden sonra..."

Luke elini yavaşça onun saçlarında gezdirip alnını öptü.

“Çok kötü hissediyordun, o yüzden Mac gelip bizi aldı.”

Arkadaşının kocasının onu dağılmış halde gördüğünü düşününce yüzünü buruşturdu. “Buddy nasıl geldi?”

“Onu alması için Mac’i gönderdim. Bütün gece yalnız kalmasını istemeyeceğini, ayrıca uyandığında yanında olursa seni rahatlatacağını düşündüm.”

“Bunun için teşekkür ederim.” Elini. Luke’un yüzünde gezdirdi. “Özel bir akşam planlamıştın. Üzgünüm...”

Luke parmağıyla dudaklarına dokunarak onu susturdu. “Lütfen özür dileme.” Onu sınıksız kucakladı, Sydney başını Luke’un göğsüne yasladı. Teni sıcacıktı ve seyrek göğüs kolları yüzünü gıcıkliyordu.

Luke’un tanıdık kokusuna kendini bırakan Sydney gözlerini kapadı ve onun kulağının altında hızla çarpan kalbini dinleyerek kollarındaki huzuru içine çekti.

“Bu konuda konuşmak ister misin?” diye sordu Luke, uzun bir sessizliğin ardından.

Sydney gözlerini biraz daha sıkı, yeni gözyaşlarının birikmesine engel olmaya çalışır gibiydi.

“Mecbur değilsin,” dedi, panikleyen Luke.

“Fazla bir şey hatırlamıyorum,” diye karşılık verdi Sydney. “Seth’in ebeveynlerini ziyaret için New Hampshire, Portsmouth’a gitmiştik. Hafta boyunca şiddetli soğuk algınlığım vardı ve yolda uyuyordum. Daha sonra bana arabadaki pozisyonum yüzünden sağ kaldığımı söylediler. Tek hatırladığım Seth’in beni uyandıran çığlığı. Dedi ki...” Sesi titredi, sonra duyulmaz oldu.

Luke ona biraz daha sıkı sarıldı. “Söylemek zorunda değilsin Syd. Şu anda değil. İstemezsen, hiçbir zaman.”

“Dün akşam senin söylediğinin aynısını söyledi. Tamı tamına aynısını. Ondan duyduğum son şey buydu.”

Luke’un ciğerlerindeki bütün hava tek bir solukta bedeni terk etti. “Of Tanrım. Çok üzgünüm. Bilmiyordum...”

Devamını getirmesin diye Sydney başını uzatıp onun dudaklarını öptü. “Nereden bilecektin? Öyle bir durumda başka ne söylenebilir?”

“Keşke başka bir şey söyleseydim.”

“Araba bize arkadan çarptı. Trafikte durmuştuk. Seth, dizik aynasından onu görmüş olmalı. Yapabileceği hiçbir şey, gidebileceği hiçbir yer yoktu. Çocuklar anında öldü. Seth ise daha sonra ameliyatta. Onun çığlığından sonra hiçbir şey hatırlamıyorum, beş gün sonra hastanede gözlerimi açana kadar.”

“Sana bunu tekrar yaşatmamak, günbatımını seyrettiğimiz o ana geri dönmek için sahip olduğum her şeyi verdim.”

“Lütfen kendine cziyet etme Luke. Bu senin hatan değil. Hayatımın her gününü bununla yaşıyorum.”

“Bana onları anlat,” dedi Luke. “Seth ve çocukları. Onlar hakkında konuşmak sorun değilse.”

Sydney derin bir soluk aldı ve hatırlamak için kendine biraz zaman tanıdı. Onları düşününce yüzüne hafif bir tebessüm yayıldı. “Seth itlah olmaz bir iyimserdi. Hiçbir şey onun moralini bozamazdı. Kafası daima planlarla, fikirlerle ve çoğu para kazanmakla ilgili olan büyük tasarımlarla meşgul olurdu. Bu onun doğuştan gelen yeteneğiydi: yatırım ve ser-

vet yönetimi. Herkes ona akıl danıştırdı. Borsayla metres ha-
yatı yaşadığını söyledim.” Bu anı onu güldürdü.

“Yemek pişirmeyi severdi, ama sıradan yemekler değil
Düşüncesiyle bile insanın ağızını sulandıran gurme tarzı ye-
mekler. Piyano çalar, ragbi severdi. Fakat çocuklar doğduk-
tan sonra bir daha oynamadı, çünkü sakatlanıp onlarla yete-
rince ilgilenememekten korkuyordu.”

“Onunla nasıl tanıştın?”

“Üniversitedeki oda arkadaşım sayesinde. Kuzeniydi.
İkisi de Boston’da okudukları için sık sık ziyaretine gelirdi.
Başlangıçta ondan pek hoşlanmadım. Sürekli iyimser ve ne-
şeli havası sinirime dokunuyordu. Bu görüntünün sahte ol-
duğunu ya da uyuşturucu filan aldığını düşünüyordum, çün-
kü hiç kimse devamlı mutlu olamaz.”

“Fakat o öyle miydi?”

Sydney başıyla onayladı, ölen eşinin anılarıyla gülüm-
süyordu. “Süreç içinde onun aslında yapısının böyle oldu-
ğunu keşfettim. Hiçbir şey canını sıkıyordu ve herkes onu
seviyordu. Sonunda evet dedirtene kadar belki yüz kere
çıkma teklif etti.”

Sydney, Luke’un yüzünden geçen anlık acıyı fark etti.
“Ne düşünüyorsun?”

“Ona evet dediğin anda benimle vedalaşıyordun ve
benim haberim bile yoktu.”

Sesindeki acı Sydney’yi üzdü. “Belki,” dedi, göğsüne
yumuşak bir öpücük kondurarak, “belki ‘şimdilik hoşça kal’
diyordum.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?”

“İnanmaya başlıyorum.”

“Bana çocuklarını anlat.”

Sydney eğer birlikteliklerini ileri taşımayı düşünüyor-
larsa, bu konuşmayı yapmak zorunda olduklarını biliyordu,
ama bilmek işini kolaylaştırmıyordu. “Max çok zekiymi.
Bütün anneler çocukları için aynı şeyi söyler, ama Max ger-
çekten öyleydi. Daha anaokuluna gitmeden, kendi kendine
okumayı öğrendi ve yaş grubunun o kadar ötesindeydi ki,
ona üçüncü sınıfı atlatmaktan söz ediyorduk. Red Sox’ı ve
evde oynamasına izin vermediğimiz halde video oyunlarını
seviyordu. Seth, her yaz onu Fenway Park’a götürürdü ve
her akşam maçları seyrederdiler. O takım hakkında bilmediği
hiçbir şey yoktu.”

Dinlerken onu rahatlatmak için, Luke parmaklarını
Sydney’nin saçları arasında dolaştırıyordu.

“Malena tam bir kız çocuğuydu; bale, oje, fırırlar, fi-
yonklar. Oyuncak bebekleriyle oynamaları ve çay partilerine
özel giyinmeleri için ağabeyine baskı yaparak onu deli eder-
di. Anaokuluna gidiyordu, sınıfta konuştuğu için başı hep
dertteydi. Biraz büyüdüğünde onunla başa çıkamayacağımızı
düşünürdük. Fakat her zaman sevimli, nazik ve eli açık bir
çocuktuk. Daima ezilenlerin hakkını kollar ve kimsenin ya-
kınlık göstermediği çocuklarla arkadaş olurdu.”

“Bir ara fotoğraflarına bakmak isterim.”

Sydney, onu görebilmek için başını eğdi. “Göstermeyi
çok isterim.”

"Bana onlardan söz ettiğin için teşekkür ederim. Senin için kolay olmadığını biliyorum, ama artık ben de onları biraz tanıyor sayılırım."

Sydney'nin aklına başka bir düşünce geldi, her defasında ona acı veren bir düşünce.

"Ne var Syd? Ne oldu?"

"Onları bir daha hiç göremedim. Kendime geldiğimde gömülmüşlerdi. Benimkiler ve Seth'in ebeveynleri her şeyle ilgilenmişlerdi."

"Böylesi en iyisi olmuş, ne dersin?"

"Psikiyatrist o görüntülerin zihnimde yer etmemesinin daha iyi olduğuna beni ikna etmeye çalıştı. Onları hayatta oldukları gibi hatırlarsam daha iyi olacağını söyledi."

"Ama?"

Sydney, söylediklerinden daha fazlası olduğunu Luke'un anladığının farkındaydı. "Orada olmadığımı için suçluluk duyuyorum. Bu tuhaf, değil mi?"

"Zaten sen de ağır yaralıydın. Anılarını yaşatmak için onlar adına hayata tutunmaktan başka yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Luke'un yumuşacık sözleri doğrudan yüreğine işledi. "Bunu söylemen çok hoş. Teşekkür ederim."

"Aslında senin dengin olmadığımı hissediyorum, gerçi her zaman öyleydi."

Bunu duyduğuna şaşırان Sydney şaşırdı. "Neden?"

"Hadi ama," diye güldü Luke, "benim için fazla iyiydin. Hâlâ öylesin."

"Bu doğru değil. Asıl ben senin için asla, ama asla yete-rince iyi olamadım."

"Aynı fikirde olmamaya razı olalım."

"Yaşadıklarımızdan sonra, tek kelime etmeden çekip gitmişken, senin için fazla iyi olduğumu nasıl söylersen anlayamıyorum."

Sydney'nin şaşkınlıktan ağzının açık kalması Luke'u güldürdü, bu durumu fırsat bilerek ona doğru eğildi ve kafasındaki düşünceleri dağıtmaya çalıştı.

Onu ürkütmek istemiyor gibiydi, dudakları ağzının üstünde nazikçe hareket ediyordu.

Sydney kollarının onun boynuna doladı ve dilinin Luke'un ağzının derinliklerine doğru inmesine izin verdi.

Bu tepki Luke'un içinde kıvılcımlar çakmasına sebep oldu ve nazik öpücükleri gittikçe ateşlendi. Sonra birden geri çekildi. "Üzgünüm," dedi, güçlkle nefes alarak. "Bunu yapmamalıydım."

"Yapmam istedim."

"Syd, seni çok arzuluyorum. Sadece bu gece değil, her gece. İstedğim son şey, seni aceleye getirmek ya da henüz hazır olmadığın bir şeye zorlamak."

"Bu akşam ikimize biraz köstek oldum, ha?"

Luke dirseğinin üstünde doğruldu. "Hayır, bebeğim," dedi, Syd'in yüzüne dökülen saçlarını iterek. "Bu senin hatan değil. Zaman alacak. Ne kadar mesafe aldığımıza bir bak."

"Bazen hiç mesafe almadığımızı düşünüyorum. Bazen-se, kendimi eski halime çok yakın buluyorum ve tabii suçlu-

luk duyuyorum. Bir anne, çocuklarını sonsuza kadar kaybetmişken, nasıl eski günlerdeki gibi hissedebilir?"

"İnan bana, seni geçen yaz gördüm. O halinden binlerce kere daha iyisin."

"Doğru," dedi Sydney, gülümseyerek. "O zamanlar beni 'ziyaret' ediyordun."

"Uzak duramıyordum."

Sydney uzandı, Luke'un kucasına gömüldü, Luke dudaklarını alnında gezdirdi. Sydney saçlarını okşayarak kendini onun sıcaklığına, sakin ve huzurlu kollarına bıraktı.

"Luke?"

"Hmm?"

"Benimle sevişecek misin?"

Luke'un vücudu donup kaldı, Sydney onun nefes bile almadığına yemin edebilirdi.

"İstemiyorsan sorun değil," dedi Sydney, huzursuz bir sessizliğin ardından.

Luke onun elini tuttu, doğruca şortunun önüne götürdü.

Elini sertleşen penisine bastırırken Sydney nefesini tuttu.

"İstemediğimden değil," dedi Luke titrek bir sesle.

"Oh." Sydney bu fırsatı kaçırmayarak onu okşamaya başladı ve biraz daha sertleşmesine sebep oldu. Onunla nasıl birlikte olduğunu, büyük heyecanı, birleşmeyi ve ezici tutkuyu, asla unutmamıştı. "Öyleyse ne?"

"Syd," dedi. Sydney kalınlığını ve boyunu eliyle tekrar keşfederken gözlerini kapadı, yüzü gerildi. Kalçası, iradesi

dışında kendini onun eline doğru itmeye başladı.

"Söyle."

"Bunu yaptığımızda, sadece bizimle ilgisi olmasını istiyorum."

"Başka kimle ilgisi olacak?"

Luke gözlerini açıp ona baktı. "Bu gece, bizim gecemiz değil. Sorun yok, buna ihtiyacın var. Fakat yaptığımızda, doğru sebeplerle olmalı. Bir zamanlar sebebimiz vardı, ama berbat ettik. Tekrar berbat olmasını istemiyorum."

Sydney elini çekip sırtüstü uzandı. "Eve gitmem gerek."

Luke ona engel oldu. "Hayır. Burada benimle kal. İstedğin kadar kal. Sonunda oraya ulaşacağız." Onun yanğını avcuna aldı, yüzünü kendine çevirdi ve öptü. "Ve yaptığımızda, beklediğimize değecek."

"Bundan emin misin?" diye sordu Syd gülümseyerek. Luke'tan yayılan gerginliği dağıtmak istiyordu.

"Seninle ikinci bir şansım olursa ne yapardım diye düşünerek yıllar geçirdim."

Bu cümlelerin ardındaki yoğunluk Sydney'yi ürperti. "Öyle mi?"

"Hı hı." Luke onu boynundan kulağına kadar öptü. "Seninle tekrar böyle beraber olmaktan ne kadar hoşlansam da, bu şekilde olmasını asla istemezdim. Umarım bunu biliyorsundur."

"Evet. Bunu biliyorum." Başını göğsüne yasladı. "Tekrar seninle birlikte olmak benim de hoşuma gidiyor."

"Yatakta olmak bizim için tuhaf bir durum."

Sydney güldü. “Seviştiğimiz o çılgınca yerleri hatırlıyor musun?”

“Her şeyi hatırlıyorum.”

“Gerçekten hatırlıyorsun, değil mi?”

“Her dakikasını. Peki, bir süre kalacak mısın? Benimle biraz vakit geçirecek misin? Seninle ilgilenmeme izin verecek misin?”

Sydney uzun süre onun yakışıklı yüzüne baktı. “Evet Luke. Seninle kalacağım.”

10. Bölüm

Sydney bir sonraki uyanışında koca yataкта yalnızdı ve parlak gün ışığı pencereleri örten perdelerin arasından içeri sızıyordu. Çevresine bakındı, oda düzenli ama gösterişsizdi. Tıpkı sahibi olan adam gibi. Dışardan, Buddy’nin kendini oyuna kaptırdığını gösteren havlama sesi geliyordu.

Saate bakıp neredeyse öğlen olduğunu görünce yataktan fırladı. Luke Sydney’yi eve bırakıp işe gitmek için muhtemelen uyanmasını bekliyordu. Çıkarmadan uyuyakaldığı elbisesi inanılmaz derecede kırısmıştı, ama eve kadar idare ederdi. Banyoya hızlı bir ziyaretin ardından dışarı fırladığında, Luke Buddy’ye bir tenis topu fırlatıyordu.

Topu yakalamak için hızla fırlayan Buddy Luke’u güldürdü. Onu seyreden Sydney, gece onun kendisine nasıl nazik davrandığını, sevdiği ve kaybettiği ailesi hakkında konuşması için yüreklendirdiğini ve tıpkı gencecik bir delikanlıyken yaptığı gibi, onun ihtiyaçlarını nasıl kendi ihtiyaç-

larının önüne koyduğunu hatırladı.

"Selam," dedi Luke. "Kalkmışsın."

"Üzgünüm. Benim yüzümden işe geç kaldın."

Luke ona doğru yürüdü. "Bugün izinliyim."

"Benim yüzümden."

Luke onun burnunu öptü. "Yılın bu döneminde haftada yedi gün çalışıyoruz. En son ne zaman izin yaptığımı bile hatırlamıyorum, o yüzden tam zamanıdır. Üzülecek bir şey yok."

Sydney kollarını onun beline dolayarak öpmek için parmak uçlarında yükseldiğinde Luke'u şaşırttığına bahse girebilirdi.

"Bu ne için?"

"Dün geceye teşekkür etmek için. Zor bir dönemi atlamamı sağladın ve bunun için minnettarım."

Luke ona sınıksı sarıldı. "Yanında olabildiğim için mutluyum. Şimdi bir kahveye ve bir şeyler atıştırmaya ne dersin? Dün akşam da bir şey yemediğin için açlıktan ölüyor olmalısın."

"Kahve harika olur, ama sonra gitmeliyim. Muhtemelen yapacak işlerin vardır."

Ona bakmak için geri çekilen Luke, önce dudaklarına ve sonra alnına dokundu. "Bir süre benimle kalacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Sydney tekrar ona baktı. Yeni tıraş olmuştu, sabah duş aldığından saçları hâlâ nemliydi ve ciddi bakan kara gözleri ona odaklanmıştı. "Sadece dün geceyi kastettiğini sanmıştım."

"Burada olmak istediğin kadar uzun bir süreyi kastetmiştim."

"Ya."

Luke onun elini tutup parmaklarını birbirine kenetledi.

"Kahveyle başlayalım, oradan devam ederiz."

Sydney Luke'un peşinden içeri girdi, Luke kahveleri koyarken Sydney'ye omlet ve tost yapmak için ısrar etti. Sydney ikinci kahvesini içerken Luke'a çantasını sordu.

"Gidip getireyim." Salona gidip çantayla birlikte geri döndü.

"Teşekkürler." Cep telefonunu kontrol eden Sydney güçlükle nefes aldı. "Of Tanrım. Bütün sabah annem aramış." Sydney annesini ararken Luke mutfağı temizlemeye başladı.

"Sydney!" annesinin sesi çılgın gibiydi. "Nerelerdedin? Neden telefonlarıma cevap vermedin?"

Sydney gözlerini kapatıp cesaretini toplamaya çalıştı. "Üzgünüm. Dün akşam telefonum çantamdan arabaya düşmüş. Şu ana kadar fark etmemişim."

"Babanla birlikte havayolu şirketini aramak üzereydik."

"Sizi endişelendirdiğim için çok üzgünüm. Toplantı nasıldı?" Daha sonra babasıyla konuştu ve telefonu kapadığında, Sydney'nin ebeveynleri adada her şeyin yolunda gittiğine ikna olmuşlardı. Sydney kendini toparlamak için bir süre başını tezgâha koydu.

Luke uzandı, onu rahatlatmak için omuzlarını kavradı. "Her şey yolunda mı?"

"Normal, değil mi? Olup bitenlerden sonra, beni boğacak kadar üstüme düşmeleri gayet normal."

"Sanırım öyle."

Masaja devam etmesi için yüreklendirmek amacıyla Sydney başını eğdi. "Beni bunaltmak istemediklerini biliyorum, ama seyahate çıkacaklarını duyduğumda sevinçten havalara uçacaktım. Eğer ağustos bitmeden geri dönerlerse, kendimi vurabilirim."

"En iyisi silahları kilit altına alayım."

Sydney güldü, Luke tutulan bir kasına dokunduğunda inledi.

"Onlara söyleyecek misin?"

"Neyi?"

"Benimle tekrar görüştüğünü."

"Er ya da geç."

"Sorun olacak mı?"

Henüz masajın tadını yeterince çıkarmadığı halde, yüzünü ona döndü. "Benim için olmayacak."

"Yani ebeveynlerin yine marinadaki herifle çıktığını duyunca balatayı sıyrırırsa, hâlâ iyi hissedecek misin?"

"Benim mutlu olmamı isteyeceklerini düşünüyorum."

"Ya onaylamazlarsa?"

Sydney Luke'un ellerini avuçlarının içine aldı ve yüzüne bakana kadar bekledi. "Hiç fark etmeyecek."

"Şimdi öyle söylüyorsun."

"Ebeveynlerimi sevsem de, onların denetimi altında olmadığımı söylediğim zaman bana inanmalısın. Artık değilim."

Luke başıyla onayladı, onun elini bırakıp bulaşıkları birtirmeye gitti.

Sydney peşine takıldı, kollarını arkadan ona dolayıp yüz-

zünü sırtına yasladı. Gerginliğini üstünden biraz olsun atana kadar bekledi.

"Maddie'yi aramalısın. Dün akşam buradaydı, senin için endişeleniyor. Seninle konuşmayı umarak sabah da aradı."

"Aramım. Sonra da bizim eve gider miyiz, birkaç giysi ve diş fırçasını almak için?"

"Elbette."

"İyi miyiz, Luke?"

"Tabii ki."

Luke duymak istediği şeyi söylüyordu, ama Sydney bundan pek emin değildi. Bir kez daha ebeveynleri aralarına girmişti, üstelik bu kez en az bin kilometre öteden.

Luke, bir çanta hazırlaması ve Buddy'nin oyuncaklarını toplaması için onu eve götürdü. Sydney onlara Luke'un evinin önündeki kumsalda yedikleri bir piknik yemeği hazırladı. Buddy martıları kovalayıp dalgalarla oynuyor, dalgaya yakanınca battaniyenin korunmasına sığınıyordu.

Sydney köpeğinin maskaralıklarına güldü, her geri dönüşünde onun başını okşadı. "Kocaman bir bebek," dedi, "ama tekrar oyunlar oynadığını görmek içimi rahatlatıyor."

Luke battaniyenin üstündeki tenis topunu fırlattı, Buddy uçarak kumsala koşmaya başladı. "Bu bize üç dört dakika kazandırır."

"Niçin?" diye sordu Syd.

Güllümseyen Luke kolunu onun boynunun altına kaydı-

rıp kendine doğru çekti ve hafifçe öptü, ama öpücükleri gi-
derek daha tutkulu bir hal almaya başladı.

Luke'un sırtına inen, salyayla ıslanmış bir tenis topu he-
yecanlarını yarıda kesti.

"Öf," dedi Luke, Sydney'den uzaklaşarak. "İğrençsin
ahbab."

Buddy, topu tekrar fırlatması için havladı.

"Pekâlâ, ağır ol bakalım." Luke bu kez kaslarındaki
bütün gücü kullanarak topu kumsaldan da öteye savurdu.

Buddy zıpkın gibi fırladı.

"Evet," diyerek Syd'e döndü. "Nerede kalmıştık?"

Sydney kollarını açtı. "Tam burada."

"Mmm. Sevdığım bir yer." Luke, köprücük kemiğinden
kulağına kadar öpücükler kondurdu. "Luke?"

"Söyle tatlım?"

Syd'in kolları Luke'un omuzlarından sırtına ve oradan
kaslı kalçasına doğru kaydı. "Eğer burada, anlarsın ya, eski-
den yaptığımız şeyi yapacak olursak, bu bizimle ilgili olur
mu?"

İnleyen Luke onun ağzına kapanıp tekrar ateşli bir öpü-
cük verdi. "Burada olmaz," dedi, soluk almak için uzaklaş-
tığı anda. "Yatak ve duş istiyorum."

"Artık hiç eğlenceli değilsin."

Luke bir kahkaha patlattı. "Vay, teşekkür ederim."

"İyi de, Buddy nereye gitti?" Syd köpeğine seslendi.

"Şuradaki o değil mi?" diye işaret etti Luke. "Aşağıdaki?"

"Evet! Ne yapıyor?"

"Gidip onu getireyim," dedi, çabucak bir öpücük vere-
rek. "Bir yere ayrıılma."

"Acele et."

Kumda bulduğu bir şeyle uğraşan Buddy'yi almaya gi-
derken, Luke'un yüzündeki neredeyse yırtıcı ifade Syd'i ür-
pertti. Buddy'nin pis ya da kötü kokan bir şey bulmamış ol-
masını umuyordu, çünkü şu anda onu yıkamak istemiyordu.
Uygun bir zaman değildi. Luke'la yapacak daha iyi işleri vardı.

Örtüye uzanıp ikinci güneşinin yüzünü ısıtmasına izin
verdi. *Bunu gerçekten yapacak mıyım?* Eşlerini kaybeden
bütün dul kadınlar, başka bir erkekle ilk kez seks yaptıkları
anda suçluluk duyup üzülmüyor muydu? "Seth mutlu olmamı
isterdi," dedi. "Önem verdiği tek şey buydu." Fakat onun Lu-
ke'la mutlu olmasını ister miydi, hayatı boyunca âşık olduğu
diğer adamlar?

Elbette Seth'e Luke'tan ve yarım bıraktığı ilişkisinden
söz etmişti. Seth'in Luke'u kendisi ve evliliği için ciddi bir
tehdit olarak algıladığını sanmıyordu, çünkü ilk aşkını ne
kadar çok düşündüğünü ve onu tek kelime etmeden terk et-
tiği için nasıl acı çektiğini hiç söylememişti.

"Seth gitti," dedi, sanki hatırlamaya ihtiyacı varmış gibi.
Luke yanında Buddy'yle birlikte koşarak geri dönüyordu.
Luke uzun boyluydu ve spor salonlarında saatler harcayarak
değil, yıllarca ağır iş yaparak geliştirdiği kasları vardı. Göğüs
kolları tam dozundaydı ve ona doğru koşarken bakışlarında
yakaladığı niyet, Sydney'nin bütün vücudunu ürperterek ba-
caklarının arasına bir sızı yerleştirdi.

Sydney'nin ona teslim olması için sadece böyle bakması yeterliydi.

"Ölü bir kuş ve bir çöp poşeti bulmuş," dedi Luke.

"İyy. Kuşu yemedi, değil mi?"

"Sanırım daha çok onu uygun bir biçimde defnetmeye çalışıyordu.

Sydney, Buddy'nin kum içindeki burnuna ve patilerine baktı. "Harika."

Luke kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. "Onu bahçede hortumla yıkarım."

Luke hortumu Buddy'den çok Sydney'ye doğru tutunca, köpeğin banyosu üçlü bir su savaşına dönüştü. Sydney hortumu kapmaya çalışırken buz gibi suyla daha fazla ısınırken nefesi kesilecek sandı.

"Bence duştan vazgeçebiliriz," dedi Luke, bir kez daha Sydney'nin dizlerinin bağını çözen bakışlarıyla. "Şimdilik." Buddy'yi kuruladı, su ve mama için içeri gönderdi. "Sıra sende," dedi Syd'e, güneşte ısınmış bir havluyla yüzünü ve omuzlarını kurulamaya başladı.

Havluyu karnına dokundurduğunda, Sydney kendini kaybetmek üzereydi. "Luke." Bu tek sözcük bütün ihtiyacı ifade etmeye yetiyordu.

Luke kendisi de kurulanıp havluyu yere bıraktı ve ona uzandı. "Emin misin bebeğim? Hazır olduğuna emin misin?"

Sydney onu öpmek için parmak uçlarında yükseldi. "Eminim." Luke onu kucaklayıp içeri taşıırken Sydney bembeyazdı, hem daha da uyarılmıştı. Luke, Buddy'nin onları

takip etmemesi için ayağıyla yatak odasının kapısını kapadı.

Syd'i yatağın üstüne bırakıp saygıyla vücudunu süzdü. "Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum," dedi. "Ve bunu gerçekten yapacağımıza."

"Üstelik günün ortasında," diye gülümsedi Sydney. "Çok ayıp."

Luke onun yanına uzandı. "Hem de çok."

"Mayolarımızdan hemen kurtulmazsak, yatağın sırlıklılam olacak."

"Soyunmamız gerektiğini söyleme tarzın bu mu?"

"Eğer istiyorsan," dedi Syd, Luke'u güldüren umursamaz bir omuz silkişle.

"İstiyorum." Onu öptü ve bikinisini tutan bağın ucunu çekti. "Gerçekten istiyorum."

Luke, Sydney'nin serbest kalan göğüslerine bakarken, kendine nefes alması gerektiğini hatırlatıyordu. Bu sahneyi defalarca hayalinde canlandırmıştı, ama fantezileri onunla bir arada olma gerçeğinin yanına bile yaklaşamıyordu. Onunla ilgili her şey aklını başından alıyordu; kızla çalan sarı saçlarından, minik burnunda raks eden çillerine ve ilgilenmesi için beklerken sertleşen pembe göğüs uçlarına kadar.

Onu öylesine arzuluyordu ki, şehvetinin dozunu göstermekten korktuğu için dokunmaya bile çekiniyordu. Şu an yaşadıklarının Sydney için ne kadar önemli olduğunu kendine hatırlatarak, elini onun titreyen karnının bembeyaz tenine bastırdı.

"Hatırladığımdan çok daha güzelsin," dedi, göğüs uçlarının tadına bakmak için eğilirken.

Sydney'nin nefes nefese altında kıvrınması, kendine hâkim olmasını daha da zorlaştırıyordu, oysa ilkinde bunun ne kadar gerekli olduğunu biliyordu. Bir sonrakinde istediği kadar kendini kaybedebilirdi. Fakat şimdi değil. Şu anda onun ihtiyacı olan şefkat ve nezaketti.

Göğüs ucunu emmeye devam ederken, bir eliyle onun dolgun göğsünü avuçladı, serbest kalan diğer elini bikinisinin diğer parçasını çıkarmak için aşağı kaydırdı. Sydney'nin göbeğinden yükselen ateş kumaşta yayılıyor, Luke'un sertleşen aleti kendi mayosunun sınırlarını zorluyordu.

Luke Sydney'nin diğer göğsüne de aynı muameleyi yapmaya başladığında yükselen inlemeler, onun geçmişe takılıp kalmadığını, şu anda yanında olduğunu gösteriyordu. Öpücüklerini göğüslerinden karnına doğru kaydırdı, burnunu göbeğine sürtünce Sydney soluksuz kaldı.

"Luke," diyebildi, titrek bir sesle.

Luke bikinisinin altına asılınca, rahatça çıkarabilmesi kalçasını yukarı kaldırdı. Giysiye ayaklarından sıyrın Luke omuzunun üstünden fırlatıp attı ve elleriyle bacaklarını okşayıp hafifçe ayırarak yukarı doğru çıkmaya başladı. Ellennin dudakları takip ediyordu. Yumuşacık ve tatlıydı, her şey hatırladığı gibiydi, hatta daha fazlaydı.

Onun gerçek bir kızıl olduğunu belirleyen uyluklarının birleştiği yerdeki bir tutam bukle, Luke'a gencecik bir delikanlıyken bu keşfi yaptığında nasıl şaşırdığını hatırlattı. Ne-

redeyse küçük dilini yutacaktı. Tüylü bölgenin hemen üstünde ince beyaz bir yara vardı. Luke merakla parmağını üstünde gezdirdi. "Ameliyat olmuşsun."

"İki sezaryen."

Şu an kendisinden ve ikisinden başka bir şey düşünmesini istemediği için, aklından geçen soruların zamanı olmadığına karar verdi. Aksine, başını gömerek diliyle göbeğini yalamaya ve uyarmaya başladı.

Sydney'nin bacakları iki yana ayrıldı, kalçası hızla yukarı kalktı.

Luke onun bacaklarının arasındaki ateşli kayganlığa parmağını uzattı ve tutkuyla nabız gibi atan noktayı ağzına doğru çekerek dilini üstünde gezdirmeye başladı. İkinci bir parmak daha ekledi ve onu tam sınıra getirdiğinde geri çekilerek tekrar başladı.

"Luke!"

"Evet tatlım?"

Nefes nefeseydi, hassas vücudundaki bütün tüyler ürpermişti. "Dalga geçmeyi kes!"

Kıkırdayan Luke tekrar başladı ve bu kez sonuna kadar gitti. Sydney tiz bir çığlıkla doyuma ulaştığında, Buddy havlamaya ve yatak odasının kapısını tırmalamaya başladı.

"İçeri alayım mı?" diye sordu Luke.

"Hayır," dedi Sydney, soluklanmaya çalışarak. "Daha çok korkar."

Yaşadığı güçlü orgazmın ardından, toparlanmasında ona birkaç dakika veren Luke mayosunu çıkardı ve çekme-

ceyi açıp prezervatif aramaya başladı.

“Sorun yok,” dedi Syd, ona engel olarak. “Ben korunuyorum.”

Luke’un kalbi deli gibi atmaya başladı. Prezervatifsiz seks? Syd’le prezervatifsiz seks! Bu, hayatının en güzel günü olarak tarihe geçebilirdi. En güzel demişken, *aman Tanrım*, “Syd.”

Eliyle Luke’un göğsüne bastıran Syd, onu sırtüstü yatırdı ve kendi acımasız yöntemiyle devam etti. Acımasız, organının tepesine kapanan ateş gibi, ıslak bir ağzım verdiği duyguyu açıklamak için yetersiz bir ifadeydi. Eğer bunu yapmayı sürdürürse...

Sydney bütün gücüyle emerken bir eliyle sıvazlamaya başlayınca Luke yataktan zıpladı. Bu hızla devam ederse iki saniye içinde her şey bitecekti. “Dur Syd. Dur.”

Syd şeytan gibi ona baktığında Luke onu bundan daha fazla sevemeyeceğini düşündü.

“Buraya gel.” Luke oturup onu kendine doğru çekti, güneşten ve orgazmdan parlayan yüzüne dökülen saçları itti. Sydney’yi ata biner gibi üstüne oturttu, ellerini omuzlarından kalçasına doğru kaydırırken hafifçe yüzünü buruşturduğunu fark etti. “İyi misin?”

“Kalçamı ayarlamak için bir saniye ver,” dedi çekinerek.

“Canın yanarsa, bana engel ol.”

“Tamam.” Luke’un yüzünü ellerinin arasına alıp ona daha fazlası için yalvarmasına sebep olacak şehvetli bir öpücük verdi. Luke ellerini onun arkasına doğru kaydırды, yu-

muşacık kalçasını avuçlayıp bacaklarını ona göre ayarladı. “Prezervatif gerekmediğinden emin misin?”

Sydney dudağını ısırp başıyla onaylarken, sertliğinin üstünde ileri geri kaymaya başladı. Ne zaman böyle haştan çıkarıcı bir kadına dönüşmüştü? Luke’un Syd’i böyle şeyleri aklına getirmezdi. Fakat şu anda kafa yormak isteyeceği son şey, bir erkeği baştan çıkarmayı nerede ve nasıl öğrenmiş olabileceğiydi. Kalçalarını kavrayıp içine girmeye başladı, sakın kalmanın imkânsızlığına karşın, tempoyu onun belirlemesine izin verdi.

Sydney onu ateşten kadife bir yumruk gibi kavrayıp yavaşça içine alırken başını geri attı.

Hayatta hiçbir şey bununla karşılaşılamazdı. Hiçbir şey. “Tanrım, Syd. Seni özledim. Bunu özledim.”

Syd kollarını onun boynuna doladı, göğüslerini ona bastırarak Luke’un çabuk bitmemesi için mücadele ettiği bir tempo tutturdu.

Luke bakışlarını kaldırdı, göz göze geldiler, gördüğü şey Luke’u afflattı: aşk, güven ve huzur. “Öp beni.”

Syd’in çilekli ruj tadındaki kaygan ve sıcak ağız ağzına kapandı. Eğer diliyle böyle oynamaya devam ederse, Luke’un işini çok çabuk bitirecekti.

“Luke,” diye fısıldadı dudaklarının arasından. “Ben... Oh.” Başı Luke’un omuzuna düştü ve dağıldı. Luke elinden geldiğince kendini tutmaya çalışıp onun sarsıntılarının tadını çıkardı. Sonunda, onunla son kez yaptıklarından çok daha güçlü bir şekilde patladı. Diğer kadınlarla seks tatmin edi-

yorsa, Syd'le seks dinsel bir ibadet gibiydi ve Luke kalan hayatında ona tapmaya hazırdı.

Bir burun çekişiyle Luke kendine geldi.

"Syd, bebeğim. Bana bak." Elleriyle yüzünü avuçlayıp onu kendine bakmaya zorladı. "Canını mı yaktım?"

"Hayır, hayır," dedi. "Üzgünüm. İyiyim. Gerçekten."

Oysa iyi görünmüyordu. Hem de hiç. "Konuş benimle."

Sydney başını iki yana salladı ve yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı. "Neden ağladığımı bilmiyorum. Burada seninle olduğum için çok mutluyum. Bunu senden başka hiç kimseyle yapamazdım. Umarım bunu biliyorsundur."

Luke onun bunu iltifat olarak söylediğini biliyordu, ama bu yorum içini korkuyla doldurdu. "Senin geçiş elemanın olmak istemiyorum."

Sydney kaşlarını çattı. "Ne demek bu?"

"Eğer yoluna başka yerde devam edeceksen."

"Gitmek istediğim başka bir yer yok. Olmak istediğim başka biri de."

"Şimdilik."

"İkimiz birlikte yürütebildiğimiz sürece."

"Ya sonra?"

"Bunu bilmiyorum, sen de bilmiyorsun."

"Bana ne bildiğimi söyleme," dedi. Sesi istediğinden daha sert çıkmıştı.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz? Sevişmemizin hemen ardından?"

Gözleri tekrar doldu, Luke'un yüreği burkuldu. Onu üs-

tünden kaldırdı, başı omuzuna yaslanacak biçimde oturtup kollarıyla sardı. "Üzgünüm. Bunu söylememeliydim. Sadece bir kez daha seni kaybetme düşüncesi beni çıldırtıyor."

"Buradayım Luke. Bir süre hiçbir yere gitmiyorum."

Luke, Sydney'nin tamı tamına aynı sözleri daha önce de söylediğini hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

11. Bölüm

Bütün öğleden sonrayı uyuklayarak geçirdiler. Sydney'nin sürekli meşgul olan zihni nihayet huzur bulmuştu ve bunun için Luke'a minnettardı. Bir süre onunla beraber kaldıktan sonra, Luke'u çevreleyen durgunluktan etkilenmemek mümkün değildi.

En azından büyük kısmını çevreleyen durgunluk. Luke'un bir parçası sırtında nabız gibi atıyor ve daha fazlası için hazır olduğu mesajını iletiyordu.

Sydney hafifçe güldü. En son ne zaman bu kadar rahat ve kaygısız olduğunu hatırlamıyordu. "Doymak bilmiyorsun."

Luke'un eli Sydney'nin karnından yukarı doğru ilerleyerek göğsünü avuçladı. "Sadece senin yanında."

"Başkaları var mıydı?" Sydney sormaya hakkı olmadığını biliyordu, ama en azından hayatını tamamen yalnız geçirmemiş olmasını unuyordu.

"Birkaç tane. Ara sıra. Ciddi bir şey yoktu." Başparmağını göğsünün ucunda ileri geri oynatmaya başlayınca Sydney bacaklarının arasına bir elektrik akımı gitti ve kıvrınması yol açtı. "Senin gibisi olmadı."

"Luke." Sydney dönüp onun yüzüne bakmak istedi, ama Luke izin vermedi.

Sertliğini kalçasının yarığına bastırdı. "Böyle kal."

Sanki son birkaç saattir defalarca tatmin olmamış gibi, Sydney'nin bütün vücudu arzu ve heyecanla titredi, soluğunu tutarak Luke'un kendisi için neler hazırladığını merakla beklemeye başladı.

Luke elini göğsünden yavaşça Syd'in kalçasına ve oradan bacağına kaydırды. Parmaklarıyla dizinin arkasını kavrayıp bacağına geri çekerek kendi üstüne koydu. Boynuna yumuşak ve stratejik öpücükler kondururken, parmaklarını uylukları arasında gezdirerek onun bütün vücudunun ürpermesine yol açtı.

Sydney kamburunu çıkararak ona biraz daha sokuldu.

Onun kaygan ve hazır olduğunu keşfeden Luke, parmaklarını içine kaydırırken sertliğini kalçasının yarığına iyice bastırdı.

İki yönden gelen heyecanla Sydney'nin soluğu kesildi. Luke'la seks her zaman sert, neredeyse ilkel olmuştu. Her şeyi en az bir kere denerlerdi, eğer hoşlarına giderse daha fazla. Bu konuda tek bir söz paylaşmasalar da, Luke ona çılglık atırmanın yolunu bilirdi.

Kendisini en iyi tanıyan adam olduğunu kabul etmesi.

suçlu ve vefasız hissetmesine yol açıyordu, ama Luke'un ona gösterdiği ayrıcalıklı ilgi, orada olanların dışında bir düşünceye kapılmasına izin vermiyordu. Orada ve şu anda.

Parmaklarını içine sokup çıkarırken, kalçasını pompalamaya devam ediyordu. Sonra ilgisini göbeğindeki sinir uçlarına kaydırды ve Sydney birden zirveye ulaşarak çılgık attı, adeta ayak parmaklarından yükselen bir sesle zevkten inlemeye başladı. Sydney hâlâ sarsılırken, Luke onu dizlerinin ve ellerinin üstüne çevirip arkadan girmeye hazırlandı.

Sydney soluğunu tuttu, onun uzunluğunu ve kalınlığını kabullenmek için mücadele ediyordu. İçini enine boyuna, tamamen doldurmuştu.

"İyi mi?" diye sordu Luke.

"Evet."

"Acıtıyor mu?"

Başını iki yana salladı.

Luke dikkatle kalçalarını kavrayıp hızla ve sertçe bastırıyordu.

Sydney başını kıvrıdığı kollarının üstüne yasladı, yataktan uçmamak için örtüyü sımsıkı kavradı.

Luke biraz yavaşladı, dizlerini kullanarak Sydney'nin bacaklarını biraz daha ayırdı. Eğer niyeti onu çıldırtmaksa, bu işi çok iyi yapıyordu. Syd onun nazikçe okşayan ellerini kalçasında hissedince bacakları peltete döndü, Luke'un parmağı yarığına doğru kayıp miniciklamaya, bastırmaya ve do-laşmaya başlayınca soluğu genzinde tıkanı.

Sydney çılgınlıklarla bir kez daha boşalırken vücudu bütün

gücüyle yaydan fırlamış gibiydi.

Luke bir kolunu onun kalçasının altından geçirdi, son bir kez bastırıp inleyerek içine patladı ve ardından yarı yatağa, yarı Sydney'nin üstüne yığıldı. Kendilerine gelmeye çalışırken dudakları Syd'in sırtına yapışmıştı.

İç içe soluklanmaya çalışarak uzun bir süre artçı sarsıntıların yatışmasını beklediler.

Luke burnuyla Syd'in saçlarını kenara itip dudaklarını kulağına dokundurdu. "Tanrım, Syd." dedi. O kadar alçak sesle fısıldıyordu ki, neredeyse duyulmuyordu.

Sydney, kalkmasına izin vermesi için onu hafifçe dürttü.

Luke onun içinden çıkıp sırtüstü uzandı, Sydney'yi kendine doğru çekerek alnını öptü. "Bu kez yürüteceğiz. Öyle ya da böyle, başaracağız."

Sydney duygu yoğunluğuyla gözlerini kapadı. Onunla bir şans daha yakalamak istiyordu, ama önce söylemesi gereken şeyler vardı.

"Sen duştayken Maddie aradı," dedi Sydney. Duş dayınca Luke'un gözlerinden geçen ateşli bakışı fark etmişti. Artık tükendiklerini düşündüğü anda Luke aksini ispatlamış, onu duvara yaslayarak bütün gücü ve haşinliğiyle ona tekrar sahip olmuştu. Sydney hayatında hiç bu kadar çok seks yapmamıştı ve vücudunda hâlâ birkaç sorunlu bölge olmasına karşın, yaşadıkları her dakikadan keyif almıştı.

"Ne söyleyecekmis?"

"Bıraktığı mesaja göre o ve Mac, Joe ve Janey'yle birlikte bu akşam McCarthy'deki Tiki Bar'a gideceklermiş. Sanırım görmek istedikleri birinin programı varmış."

"Owen Lawry. Her yaz bir iki kere gelir. Gitar çalıp söyler. Gerçekten iyidir. Gitmek ister misin?"

"Biraz dışarı çıkmak fena olmaz."

Luke izgaranın yanından geri dönüp günbatımını izleyen Sydney'nin yanına geldi. "Seni aşındırdığım için mi?"

Sydney gülerek onun ellerini kavradı. "Kısmen."

"Ya öbür kısım?"

"Bugün onunla konuştuğumda Maddie hâlâ endişeliydi. İyi olduğumu görmek istiyor."

"Öyle misin? İyi misin?"

Sydney ona dönüp kollarını boynuna doladı. "İyiyim."

"Hâlâ, anlarsın ya, suçlu hissediyor musun?"

"Biraz. Terapistim ilk denemede bunun normal olduğunu söylemişti."

"Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben de biraz suçluyum."

"Neden?"

"Tekrar hayatımda ve yatağımda olduğum için ölesiye mutluydum, ama bu adımın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Sydney uzanıp onun alnına dökülen saçlarını kenara itti. "Bu adımı seninle attığım için mutluyum."

Luke ona sarıldı. "Ben de öyle."

Sydney onun yüzüne bakmak için geri çekildi. "Sana

söylemem gereken bir şey var.”

Luke’un bütün vücudu kaskatı kesildi. “Ne?”

Sydney, birden gerilen sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. “Tekrar çocuk yapmayı isteyip istemediğim hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?”

Luke başıyla onayladı. “Ne olmuş?”

“Şey, durum şu ki, artık çocuk sahibi olamam. En azından doğal yollardan.”

“Ya.”

“Biliyorum, sana daha önce söylemeliydim, ama bilmeni istediğim halde, önceki günün bunu sana söylemek için uygun zaman olmadığını düşündüm.”

Luke bir süre onun başının üstünden uzaklara baktı.

“Bu senin için durumu değiştirirse, anlayabilirim...”

Luke bakışlarını tekrar ona çevirdi. “Hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Bir gün çocuk sahibi olmak isteyebilirsin.”

“Dürüst olmak gerekirse, bunu fazla düşünmedim. Evliliğe hiç yakın olmadım, o yüzden hiç sorun etmedim.”

“Çocuk sahibi olmak için evlenmek şart mı?”

“Ben babamı hiç tanımadım, kendi çocuğumun da aynı şeyi yaşamasını istemem. Evlilik bir anlamda bunun garantisini gibi görünüyor.”

“Bunu düşünmelisin Luke, ne hissettiğinden emin olmalısın.”

Luke onu kendine çekip sardı. “Eğer başka birinden beş çocuk sahibi olmakla, çocuksuz seninle olmak arasında

bir tercih yapmak zorunda kalsam, seni seçerim.” Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Her defasında seni seçerim.”

Onun karşısında ezildiğini hisseden Sydney başını göğsüne yasladı.

“Söyleyeceklerim seni endişelendirdi mi?”

Sydney başıyla onayladı.

“Bu iyi.”

Ona bakan Sydney güldü. “Neden?”

“Önemsediğin anlamına geliyor.”

“Tabii önemsiyorum.”

Luke onun burnunu, sonra dudaklarını öptü. “Biliyorum. Hadi bir şeyler yiyelim.”

Koca Mac rıhtımdaki restoranın garaj kapılarını kapatırken Luke ve Sydney marinaya ulaştı.

“Hâlâ burada ne işin var?” diye sordu Luke.

“Linda’nın hanımlarla bir işi vardı, o yüzden Owen’la bira içmek için buralarda takılıyorum.”

“Syd, Bay McCarthy’yi hatırlıyorsun, değil mi?” dedi Luke.

Syd elini yaşlı adama uzattı, Koca Mac onun elini iri avuçlarının arasına aldı. “Sizi tekrar görmek güzel, Bay McCarthy.”

“Bana Koca Mac de, seni görmek de güzel. Korkunç kaybını duyduğumda çok üzüldüm.”

“Teşekkür ederim.”

"İzin günün iyi miydi?" diye Luke'a sordu Koca Mac.
"Öyleydi. İzin verdiğiniz için teşekkürler."

"Bana teşekkür etmen gerekmez. Aslında, yarın da gele-
meyebilirsin. Sakin bir hafta."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Ara sıra herkesin dinlenmeye ihtiyacı var."
"Buna hayır diyemem."

"Ben eve gidiyorum. Herkes Tiki Bar'da. İyi vakit geçi-
rin."

"Öyle yapacağız." Luke Sydney'nin eline uzanıp Koca
Mac'in başarılı iş teşebbüslerinden biri olan ve ana rihtımın
bir uzantısı olarak inşa edilen Tiki Bar'a doğru ona eşlik etti.

Maddie, kalabalık bahçe barın köşesinden onlara el sal-
ladı.

Küçük sahnenin önünden geçerken Luke eliyle Owen'ı,
muhteşem bir sesi olan ve serseri yaşam tarzını eski bir ka-
ravan ve ondan daha eski bir gitarla sürdüren sarışın sörfçüyü
selamladı.

Owen gitarının tellerine dokunmaya devam etse de,
şarkı söylemeyi kesti. O Luke Harris miydi? Bir kızla? Bu-
raya son geldiğinden beri balık kavağa mı çıkmıştı?

Luke arkadaşına ortaparmağını gösterince köşe masa-
dan kahkahalar yükseldi, aynı anda Sydney'ye bakınca ya-
naklarının kıpkırmızı olduğunu gördü.

Grup Sydney ve Luke'a yer açtı. Maddie, Sydney'yi çe-
kiştirip yanındaki sandalyeye oturarak kucakladı.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Daha iyi. Teşekkür ederim. İkinize de," dedi, Mac'i de
kastederek.

"Her zaman," dedi Mac.

"Burada bira içebilmek için ne yapmak gerekiyor?" diye
sordu Luke, garson kıızı görmek için etrafa bakınarak.

Mac barı işaret etti. "Bu akşam kendi işini görürsen daha
hızlı olur."

"Bir şey isteyen var mı?" diye sordu Luke.

"Bizden yok," dedi Joe. "İkinci tura yeni geçtik."

Luke Sydney'ye uzandı. "Şarap?"

"Aslında bu akşam alkolsüz bira içeceğim."

"Bir kıızı tanıdığını mı sanırsın," diyen Luke kalabalık
bara doğru yöneldi. Barda Koca Mac'in kankası, adanın bir
numaralı taksi şoförü Ned'i bankoya yaslanmış buldu. "Nasil
gidiyor Ned?"

"Fena değil. Bu akşam burası tımarhaneye dönmüş."

"Owen varken hep böyle olur."

"Şirin kız, güzel bir kadın olmuş."

"Nedir o?"

"Senin kız," dedi Ned, başıyla masayı işaret ederek.

"Ya evet. Kesinlikle öyle olmuş." Luke barmen kızin
dikkatini çekmeyi bir türlü başaramıyordu. Kız, Luke'un bu-
ranın kısmen sahibi olduğunun farkında değil miydi? Gerçi
o *asla* bu kartı oynamazdı.

"Bir zamanlar benim de böyle bir sevgilim vardı," dedi
Ned, tuhaf bir iç gözlem anından sonra. "Hatta senin kız gibi
kırmızı kafalıydı."

Bu ifşayla şaşkına dönen Luke, ak saçlı ve fırça sakalıyla yaşlı adama baktı. Üstünde rengi atmış bir tişört ve bermuda tişört vardı, Ned'in her zamanki kıyafetlerinden biri. "Ne oldu?"

"Sana olanın aynısı. Başkasını tercih etti."

Luke buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Hâlâ onunla beraber mi?" diye sordu, aklından geçen soruların en güvenlisi olduğuna karar vererek.

"Yok. Biteli yirmi beş yılı geçti."

"Neden peşinden gitmedin?"

Ned omuz silkti. Ağzında bir kürdan dans ediyordu. "Nerede olduğumu biliyor."

"Burada mı? Adada mı?"

"Ne isterdin, Luke?" diye sordu barmen kız, Ned cevap veremeden.

"İki alkolsüz bira lütfen."

"Hemen geliyor."

Luke tekrar Ned'e döndü. "Sahi mi? Burada mı?"

"Aynen."

"Onunla hiç görüşüyor musun?"

"Sadece uzaktan."

"Kim peki?"

"Bunu benden duyamazsın, evlat," dedi Ned, kıkırdarak.

Barmen kız biraları getirdi, Luke parayı ödedi. Tekrar Ned'e döndü. "Tecrübeme dayanarak bir şey söyleyeceğim, ikinci sefer her şey daha güzel oluyor. Onu hâlâ düşünüyor-

an. git görüş. Neler olacağını asla bilemezsin."

"Birden bilge adam sen mi oldun, ha?"

Luke omuz silkti. "Bunu söylemedim."

"Tekrar kalbini kıracak mı?"

"Umarım kırmaz."

"Sana bakıyor. Masaya dönsen iyi olur."

Luke bakışlarını masaya kaydırdı, Sydney'yle göz göze gelince onun gülümsemesine karşılık verdi.

"Vay be çocuk, seninki çok ama çok vahim bir durum," diyen Ned, uluyarak bir kahkaha attı.

"Kesinlikle öyle."

"Umarım bu kez yürür."

"Bence de. Belki fırsat verirsen seninki de yürür. Kaybedecek neyin var?"

"Eh," dedi Ned omuz silkerek. "Geçmişe mazi derler."

"Sen bilirsin. Görüşürüz."

"Kendine dikkat et evlat. Tekrar yıkıldığını görmek istemem."

Bu sözler Luke'u bir an durdurdu. "Böyle bir şey olmayacak." Fakat masaya döndüğünde kimi ikna etmeye çalıştığından emin değildi: kendini mi, yoksa Ned'i mi?

12. Bölüm

Owen, sözlerine herkesin eşlik ettiği bir dizi yaz melodisi çaldı: “Summer Breeze”, “Sister Golden Hair”, “God Only Knows” ve “Peaceful Easy Feeling”. Luke masanın altında Sydney’nin elini sımsıkı tutuyordu ve Owen “Southern Cross”a geçince onun gerildiğini hissetti.

Dönüp Sydney’ye göz attığında, bakışlarının uzaklarda olduğunu gördü.

Sydney onun baktığını görünce hafifçe gülümsedi. “Seth’in en sevdiği şarkı.”

“Gitmek ister misin?”

“Hayır, sorun yok. Sadece hazırlıksız yakalandım.”

İyi vakit geçirirken hazırlıksız yakalanmıştı ve Luke onun yüzüne tekrar hüzünlü bir ifade yerleştiğini görünce üzüldü. Elini biraz daha sıkı tuttu ve şarkı bitince Sydney’nin rahatladığını hissetti.

Owen ara verip onlara katılmak üzere masaya doğru yü-

rüdü. Kendini külçe gibi masaya bırakıp baş döndürücü za-
zibesıyla Sydney'ye odaklandı. "Bana gerçeği söyle: Berabo-
buraya gelebilmek için sana kaç para ödedi?"

Şaşırın Sydney güldü. Espri kendisini hedef almış olsa
da Luke, Sydney'yi güldürebildiği için Owen'a minnettardı.

"Aslında fiyatım çok düşük," dedi Sydney, Luke'un ka-
nını kaynatan ve Owen'dan takdir dolu bir tebessüm alan şub-
bir bakışla.

Masadakiler Syd'in bu yorumuna kahkahalarla güler-
ken, Owen onu farklı bir saygı ve ilgiyle inceliyordu.

"Ağır ol delikanlı," dedi Luke, güya düşmanca kaşlarını
çatarak.

"Aynen böyle oldu, değil mi?" dedi Owen.

"Kesinlikle haklısın."

"Kim bu adam?" diye sordu Owen, Mac ve Joe'ya.

"Sessiz, gösterişsiz Luke Harris'e ne yaptınız?"

Joe kolunu Janey'ye doladı. "Hepimizin başına geliyor
adamım."

"Çevremde domino taşları gibi dökülüyorsunuz," dedi
Owen, omuz silkerek. "Hatırlatm da aynı çanakdan içmeye-
yim."

"Düğünde çalmaktan vazgeçmedin, değil mi?" diye
sordu Janey.

"Dünyada kaçırمام minik kuşum."

Janey ona kocaman bir tebessümle karşılık verdi. "Joe"
nun tek talebi sensin."

"İki kat gurur duydum ve anladığım kadarıyla sahneyi

mümtaz Evan McCarthy'yle paylaşacağım."

"Şey, ağabeyime de sormak zorundaydım, ama assolist
sensin," dedi Janey, diğerlerinin kahkahaları arasında, "ama
sakın Evan'a bundan söz etme."

"Vay, şantaj," dedi Mac. "Kız kardeşim aleyhine kulla-
nabileceğim kirli çamaşır yoktu."

"Sen de benim gibi masum, saf bir hayat sürseydin,
elimde seninle ilgili bir kamyon dolusu kirli çamaşır olmaz-
dı."

Joe bu yorumu kahkahalarla gülünce, Mac elini kaldırdı.
"Söylemek için can attığın şey her neyse Joseph, içinde tut.
O benim küçük kız kardeşim."

"Bu şekilde açık olmak çok güzel," dedi Sydney ve di-
ğerlerinin ilgisi bir anda ona yöneldi. "Üzgünüm. Patavat-
sızlık etmek istememiştim."

Maddie tek koluyla onu kucakladı. "Bizden ötür dileme.
Bizimle beraber olduğun için çok mutluyuz."

Owen'a hitap eden Sydney devam etti, "On beş ay önce
dul kaldım."

"Bunu duyduğuma üzıldüm."

"Teşekkür ederim."

"Daha önce dışarı çıktın mı?" diye sordu Mac. "Buraya
gelmeden önce?"

"Ona bunu sorma," dedi Janey, ağabeyini azarlayan ba-
kışlarla süzerek.

"Ne? Kesinlikle masum bir soruydu."

Sydney, kardeşlerin bu dalaşmasına güldü. "Sorum yok.

Sadece bir kez dışarı çıktım ve gerçek bir felaketti.”

“İşte şimdi bunu duymak isterim,” dedi Janey, kendisi öyküye hazırlayarak.

Diğerleri de aynı fikirdeydiler ve Luke da merak ettiğini itiraf etmek zorunda kaldı.

“İşe geri döndükten sonra, her yerde malum adamı görmeye başladım: trafikte, benzin istasyonunda, markette ve kafede. Birkaç kez karşılaşmamızın ardından, bir gün kahve kuyruğunda beklerken arkamdaydı ve uzanıp dedi ki, ‘Bu şekilde buluşmaktan vazgeçmeliyiz.’”

Erkekler bu ucuz tavlama numarasını yüksek sesle protesto etti.

“Umarım buna gönlünü kaptırmadın,” dedi Luke.

“Şey, çok sevimli bir gülüşü vardı, o yüzden ona acıdım. Beni akşam yemeğine davet etti ve neden olmasın diye düşündüm. Ona telefon numaramı verdim ve plan yaptık. Beni evden aldı, güzel bir yere götürdü, kapı açma filan gibi konularda son derece beyefendiydi.”

“Durumun nezaketten felakete nasıl dönüştüğünü anlamadım,” dedi Maddie.

“Şarap yüzünden,” dedi Sydney, Luke’un çok sevdiği muzip gülümsemesiyle.

“Nasıl yani?” diye sordu Maddie.

“Kendisi limonlu soda siparişi verdi, ben bir kadeh Chardonnay isteyince yüzünde çok tuhaf bir ifade belirdi. Ona her şeyin yolunda olup olmadığını sordum. ‘Senin ayyaş biri olduğunu fark etmemiştim,’ dedi.”

Bütün grup kahkahaya boğuldu.

Sydney elini kaldırdı, ilgi odağı olmanın tadını çıkardığı açıktı. Luke’un yüreği daraldı, gözleri neşeyle parladığında çok güzel oluyordu. “En iyi kısmı henüz duymadınız,” dedi Sydney. “Ona ayyaş *olmadığını*, sadece akşam yemeklerinde bir kadeh şarap içmekten hoşlandığını söyledim. Birden sesizleşti ve gözlerini kapadı. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonra gözlerini açtı ve dedi ki, ‘İsa’yla konuştum, akşam yemeğiyle bir kadeh şarap içmenin sakıncası olmadığını söyledi.’”

Diğerleri kahkahaya boğulurken, Luke yanlış duymuş gibi ona baktı.

“Peki sen ne dedin?” diye sordu Janey, gözünden gelen yaşları silerken.

“İsa’ya benim adıma teşekkür etmesini söyledim, sonra en az onunki kadar uzun bir süre gözlerimi kapadım. Sonra açtım ve dedim ki, ‘Ben de İsa’yla konuştum ve bana bu buluşmanın sona erdiğini söyledi.’ Kalkıp yürüdüm. Restoran bana bir taksi çağırırdı. Hepsı bu.”

“Süper,” dedi Joe. “Aferin sana.”

“Seni bir daha aramadı mı?”

“Of, tabii ki aradı. Telefonlar ertesi sabah sekizde başladı ve sonunda ona ‘erişim yasağı’ getirmemek kadar da devam etti.”

Bir kahkaha tufanı daha koştı.

“Böylece tek flört teşebbüsüm olarak kaldı.”

Luke kolunu ona dolayıp başının üstünü öpti. “İsa bana

ıçebileceğin kadar şarap vermemi söyledi.”

Masadakiler koptular. Syd ona kocaman bir tebessümle karşılık verdi. “Ve ben, bunun için ebediyete kadar şükran duyacağım.”

Grant McCarthy’nin bara girdiğini gören Luke, önce gözlerinin onu yanılttığını sandı.

“Mac, Janey,” dedi başıyla kapı girişini işaret ederek.

“İşe bak,” dedi Mac sırtarak. “Janey, bak kim gelmiş” Janey, bütün içtenliğiyle kardeşlerine gülümseyerek onlara doğru yürüyen ikinci ağabeyini görünce tiz bir çığlık attı, sandalyesinden fırlayıp kendini onun kollarına bıraktı. “Burada ne yapıyorsun? Dügüne daha iki hafta var!”

“Senin düğünün dışında eve gelmeye iznim yok mu şımarık velet?”

“Ona artık şımarık velet dememiz yasak,” dedi Mac alaycı bir sesle.

“Peki nasıl gidiyor?” diye sordu Grant.

“Pek iyi gitmiyor,” dedi Janey, Mac’e kaşlarını çatarak.

“Ne zaman geldin?” diye sordu Joe, Grant’le tokalaşırken.

“Son vapurla. Annemle babam burada olduğunuzu söyledi.”

Luke, Sydney’yi Grant’le tanıştırdı.

“Yıllar önce tanışmış olabiliriz,” dedi Sydney.

“Hatırlıyorum. Seni görmek güzel.”

Grant Owen’la tokalaşıp Luke’a sarıldı. “Seni görmek de güzel.”

“Seni de. Hayal dünyasında işler nasıl?”

“Sahte, fiyatlı ve tamamen kokuşmuş.”

Diğerleri Grant’in Hollywood tanınmasına gülerken, Luke arkadaşını inceliyordu. Tüm McCarthy kardeşlerin arasında, hiçbir ortak noktaları bulunmasa da, Luke her zaman en çok Grant’le samimi olmuştur.

Küçük adalarındaki okulun en zeki öğrencisi Grant’ti ve büyüdüğünde Oscar ödüllü bir senaryo yazarı olmasına kimse şaşırmadı. Yaklaşık on yıl önce Los Angeles’a taşındığından beri, sadece birkaç kez adayı ziyaret etmişti, en sonuncusu ise geçtiğimiz yaz Mac ve Maddie’nin evlilik töreni içindi.

Grant, Mac’i kucakladı ve Maddie’nin göbeğiyle dalga geçti. “Bizim üstümüzdeki baskıyı kaldırdığın için teşekkürler sevgili ağabeyciğim.”

Mac karısına müstehcen bir bakış attı. “Benim için zevkti.”

“Mac,” dedi Maddie, onu yumruklayarak.

“Ne? Öyleydi.”

“Kapa çeneni.”

Grant onların dalaşmasına gülerken gruba katılırken, Luke arkadaşının bitkin, hatta biraz üzgün göründüğünü düşünüyordu.

Yanlarında oturduğu için, Luke Janey’nin elini Grant’in elinin üstüne koyduğunu gördü. “Abby’yi duymuşsun,” dedi sessizce.

Grant kısaca başıyla onaylarken, çenesi kasıldı.

“O yüzden mi buradasın?”

Grant Janey'nin hatırına toparlanmaya çalıştı. "Buraya düğünün için geldim şımarık velet." Kız kardeşinin alnını öptü. "Benim için endişelenme."

"Ne yapacaksın?"

"Elimden ne gelirse," diye tatsız bir karşılık verdi Grant.

Eve dönerlerken Sydney karşılarına her araba çıktığında ödü patlamaması için kendine telinde bulunuyordu.

Luke onun eline uzandı. "Sen iyi misin?"

"Olmaya çalışıyorum."

"Neredeyse geldik. Bir dakika kaldı. Sık dişini."

Sydney onun elini avuçları arasında aldı. "Bu kadar ödleğ olduğum için özür dilerim."

"Özür dileme. Bu anlaşılır bir durum. Bu akşam eğlen-din mi?"

"Kesinlikle. Maddie buraya taşınmamı sağlamak için elinden geleni ardına koymuyor."

"Hâlâ mı?"

"Kış aylarının artık eskisinden daha eğlenceli geçtiğini söylüyor. Kuşkusuz öyle, çünkü artık Mac var."

"Mac'i hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

"Grant'in sorunu nedir? Gerçekten çok sessizdi."

"Eski kız arkadaşı Abby geçtiğimiz günlerde nişanlandı. Kasabadaki Abby's Attic'in sahibi."

"Ah, o dükkânı çok severim. Her yaz, Max ve Malena en az bir kere beni oraya sürtiklerdi."

"Grant ve Abby daima beraberdiler, son zamanlarda bir avnılıp bir barışıyorlardı. Neler olduğunu hiç duymadım, ama geçen yaz Mac'in düğünü için geldiğinde bir şeyler ters gitti ve sonra Abby'nin yeni doktorla çıkmaya başladığını duy-duk."

"Los Angeles, Gansett Adası'na çok uzak."

"Boston da öyle."

Sydney ona baktı. "O kadar değil."

"Bakış açına bağlı."

"Maddie bebek odası için benden yardım istedi."

"Bunu yapabileceğini hissediyor musun?"

"Eğlenceli olacak. Maddie hobilerimden birinin deko-rasyon olduğunu biliyor. Aslında, kazadan önce öğretmenliği bırakıp tam zamanlı bu işle uğraşmayı bile düşünüyordum."

"Hâlâ yapmak istediğin bir iş mi?"

"Belki. Yeteneğim olduğunu söylüyorlar."

"Evim düzenlemek için seni tutabilirim. Annem öldü-ğünden beri hiçbir şeye dokunmadım."

"Yo, gerçekten mi?" dedi gülümseyerek.

Luke onun ifadesine bakıp kakhahayı bastı. "Ellerin ka-şınmaya başladı bile, değil mi?"

"Daima o muhteşem manzarayı biraz daha vurgulaman gerektiğini düşünmüştümdür."

"Yani, her şeyin değişmeye ihtiyacı var demenin kibar yolu; mobilya, badana, araç gereç, banyo."

Sydney bozulmuş gibi yaptı. "Benimle böyle oynama."

Luke evin önüne çekip motoru susturdu. "Seni heyecan-

landırmaya çalışıyordum. Anlaşılan tamamen yanılmışın."

"Hangi konuda?"

Syd'in boynunu öpmek için uzandı. "Sürekli burada benle kalman konusunda."

"Luke, ben..."

Luke onun yüzünü avuçları arasına alıp öptü.

Sydney'nin göğsüne bastırıp onu uzaklaştıran eliyle geri çeğe geri döndü.

"İstedğin bu mu? Sürekli burada kalmam?"

"Elbette bu, ama tabii senin de isteğin buysa."

"Ben... yapamam..."

"Henüz bu konuda karar vermeye hazır değilsin."

"Değilim," dedi Sydney.

"Sorun değil. Şu anda bunları kafamıza takmamız gerekmiyor." Onu tekrar öptü. Bu süreç içinde, kendini burada ve Maddie'nin evinde göstermeye çalışı."

"Sen ne dediğinin farkında değilsin."

Luke tekrar güldü. "Evet, farkındayım."

"Hayır, değilsin. Seth eve dönüp yepyeni bir oturma odasıyla karşılaştığında çılgına dönerdi." Sydney acı içinde ona baktı. "Üzgünüm. Bu nereden çıktı bilmiyorum."

"Hayatının içinden. Bunun için benden özür dilemekten ya da onun isminden söz etmemen gerektiğini düşünmekten vazgeç."

Sydney elleriyle onun yüzünü kavrayıp kendine çekti ve soluksuz kalana kadar öpüştüler.

"Saatlerce beklemek zorunda kaldım," dedi Luke öp-

ükler arasında. "Arkadaşlarımızın önünde ellerime mukayyet olabilmek için. Bir dakika daha bekleyemem."

"O halde gidip derdine çare bulalım."

Kamyonetin önünde tekrar hararetle öpüştüler. Luke ellerini Sydney'nin sırtından aşağı kaydırıp birden onu havaya kaldırıncaya Sydney şaşkınlıkla bacaklarını Luke'un kalçasına sardı.

"Güzel hareket," dedi kollarını boynuna dolayarak.

"Hoşuna gitti mi?"

"Hı hı." Kapıya doğru yürürken dudakları birleşip eridi, dilleri birbirine dolanıp baştan çıkardı.

"Dizlerimin bağını çözüyorsun," dedi Luke, Syd'i kapıya yaslararken. Ellerini çıplak bacaklarından yukarı kaydırıp eteğinin altındaki kalçasını avuçladı.

"Luke," dedi Sydney kollarını onun boynuna dolayarak.

Luke, Syd'in göğüs ucunu tişörtünün üzerinden ısırarak dişlerinin arasında yuvarlamaya başladı ve sertliğini göbeğine dayadı.

"Şimdi," dedi Sydney, Luke kapıyı açmaya uğraşırken. Kapı birden açıldı ve ikisi birden içeri serildiler.

"Kahretsin," dedi Luke, bir yandan gülerken Sydney'yle birlikte kanepenin üstüne yerleşmeyi başardı. "Bu çok hoştu."

"Ve çok iyi başladı."

"Çok daha iyi bitecek."

Sydney onun bir tutam saçını kavrayıp ağzını ağzına yaklaştırdı. "Boş vaatler."

Hafiften bir inleme sesiyle ikisi de buz kesti.

"Bu da neydi?" diye sordu Sydney. "Buddy nerede?"

Kendisini Luke'a öylesine kaptırmıştı ki, Buddy'nin onları kapıda karşılamadığını bile fark etmemişti. "Buddy?" Sydney, Luke'un kollarından sıyrılıp hızla koridora çıktı ve yatağın odasına girdiğinde köpeğin arka ayağının yatağın altından çıktığını gördü. "Buddy? Neler oluyor? Luke!" Köpeğin vücudunu okşamak için yatağın altına uzandığında hayvan tekrar inledi. "Bunun nesi var?"

"Janey'i arayacağım." Luke hızla odadan dışarı çıktı.

Sydney boğazını düğümleyen panik duygusundan kurtulmaya çalıştı. "Lütfen Tanrım," diye fısıldadı elini hafifçe köpeğin yumuşacık kürkünde gezdirirken. "Lütfen Buddy'yi de alma. Lütfen."

Luke bir dakika sonra döndü. "Buddy'yi kliniğe götürmemizi istiyor. Onu kamyonete taşıyacağım. Dışarı çıkarmama yardım et."

Ne kadar nazik davranmaya çalışsalar da, çabaları Buddy'nin rahatsızlığını artırmaktan başka bir işe yaramadı.

Buddy'yle konuşarak onu rahatlatmaya çalışırken Sydney, gözlerini yakan yaşlara engel olmaya çalışıyordu.

Buddy homurdanarak Luke'un elini ısırmaya çalıştı, ama kaçırıldı.

"Tamam oğlum," dedi Luke, onu olabildiğince nazik kaldırmaya çalışarak. "Canının yandığını biliyorum."

Korkudan eli ayağı kesilen Sydney kıpırdıyamıyordu.

"Syd." Luke'un sert ses tonu zihninin içine düştüğü bulanıklıktan onu çıkardı. "Kamyonete git. Ben onu getiririm. Acele et tatlım."

Luke'un sesindeki telaş, Sydney'yi tutmayan bacaklarıyla yürümeye zorladı. Kendini evden dışarı atıp kamyonete binerken elleri titriyor, kalbi deli gibi atıyordu.

Buddy'yi taşıyan Luke hemen onun arkasındaydı. Köpeği, kafası Syd'in kucağına gelecek biçimde yavaşça arka koltuğa bıraktı. "İşte evlat," dedi, kamyonete binip marşa basarken. "Muhtemelen yememen gereken bir şey yedin."

"Gerçekten bu kadar basit olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Sydney. Gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerini kırıştırırken Buddy'nin başını okşuyordu. Böyle bir şey *olamazdı*. "Eğer ona bir şey olursa..."

Luke elini onun elinin üstüne koydu. "Bunları düşünme. İyileşecek."

Sydney onun güvencesine sığınmak zorunda kalırken, bir gece önce ödünü koparan virajlarda Luke'un nasıl süratle manevra yaptığını görmek, aslında onun da çok endişeli olduğuna işaret ediyordu.

Veteriner kliniğinin bekleme salonunda Joe omuzlarına masaj yaparken, Janey elindeki dumanı tüten kahve fincanına vuruyordu. Ona haber vermesi için Luke'un Joe'yu aradığı andan beri çok gergindi.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Joe. Kliniğe onunla beraber gelmekte ısrar etmişti.

"Doktorun yeğeni evlenmek için keşke bu haftayı seçmeseydi diye düşünüyorum."

"Buddy için senin yapamayıp onun yapabileceği bir şey yok."

"Ya ameliyat gerekirse? Aman Tanrım." Aynı anda hem soluğunun kesilmesine hem de kusma hissine engel olmaya çalışıyordu. "Bunu tek başıma daha önce hiç yapmadım."

"Ama yapabilirsin. Mecbur kalırsan yapabilirsin."

"Lütfen bunu sürekli bana hatırlatmaya devam et, olur mu?"

"Buradayım bebeğim. Neye ihtiyacın olursa, yanımdayım."

Janey kendini onun güçlü kollarına bıraktı.

Joe onun yüzüne baktı. "Bütün hayatın boyunca bunun üstünde çalıştın, Janey. Buddy'nin ihtiyacı her neyse, doktor bunu yaparken milyonlarca kere izledin."

"Biliyorum." Janey derin bir soluk daha alıp bıraktı. "Haklısın. Yapabilirim." Omuzlarındaki gerilimi silkeleyip attı ve tek başına uçmak üzere kendini ruhsal olarak hazırladı.

"Luke genç bir Golden Retriever olduğunu söyledi, o yüzden muhtemelen ciddi bir şey değildir."

"Olmadığını umalım. Aksi takdirde, vakaya veterinerlik ikinci sınıf öğrencisi bakacak."

Joe cevap vermeye fırsat bulamadan, kliniğin ana kapısının açıldığını duyular.

"Janey!" diye seslendi Luke.

"Gösteri zamanı," diye Joe'ya fısıldarken, Joe onun elini sıkı ve sonra bıraktı.

"Buraya." Buddy'yi taşıyan Luke'u ve Sydney'yi muayene

yene odasına yönlendirdi. Çektiği acı açıkça belli olan köpeğe bakan Janey, karnında hiç küçümsemeyecek bir sorunu olduğunu hemen anladı. Varsayımlar. Gergin karın boşluğuna dokunduğu anda köpek acıyla bağırdı.

"Aman Tanrım. Buddy." Sydney'nin paniğe kapılmamak için büyük çaba gösterdiği, ama başaramadığı açıkça belliydi. "İyileşecek mi? Janey, lütfen iyileşeceğini söyle."

"Önce karnının birkaç filmini alıp ağrının sebebini tespit edelim." Yılların eğitimi ve gözlemiyle Janey, doktorun ayak izlerini takip ediyordu: muayene, röntgen, kan sayımı ve ağrı denetimi. Elleri haddinden fazla titreyen Janey, bunun sebebinin bu boyuttaki acil bir durumu tek başına kaldırmayacağından değil, akşam içtiği tek bira yüzünden olduğunu düşünmeyi tercih ediyordu.

Röntgen sonuçları, Buddy'nin bağırsaklarını iri bir cismin tıkadığını ortaya çıkardı, Sydney ve Luke'u bilgilendirmek üzere Janey muayene odasına girdi.

Parmağıyla röntgen filmini işaret etti. "Bir şey yutmuş ve yuttuğu şey şimdi kalın bağırsağında takılıp kalmış. Oradan çıkması gerek. Hemen."

"Ne yapacağız?" diye sordu Sydney. Beti benzi atmıştı.

Sydney'yi ayakta tutan tek şey, Luke'un ona doladığı kolu gibi görünüyordu.

Janey sırtında Joe'nun elini hissetti ve desteği için ona şükretti. Omuzlarını düzeltti, olacaklara karşı tedbirini almaya çalıştı. "Durum şu: Doktor bir düğüne gittiği için ada dışında, vekâleten yerine bakacak veterinerin bugün gelmesi

gerekliyordu, ama son vapuru kaçırdığı için yarın sabaha kadar burada olmayacak.”

Sydney inledi, Luke onu biraz daha sıkı tutmak zorunda kaldı.

“Buddy o kadar bekleyebilir mi?” diye sordu Luke.

“Bu tür vakalar aniden kötüleyebilir. Hâlâ güçlü ve tahminime göre, şu anda ameliyata yedi sekiz saat sonrasına göre daha iyi dayanabilir.”

“Fakat Doktor Potter adada değilse, ameliyatı kim yapacak?” diye sordu Sydney, yüzündeki yaşları silerek.

Janey sesinin güçlü ve kararlı çıkması için elinden gelen çabayı gösterdi. “Ben yapacağım. Nasıl yapıldığını yüzlerce kez izledim ve on sekiz yaşından beri doktorun asistanlığını yapıyorum.” Midesi bulanıyor ve kasılıyordu, ama Sydney’yi rahatlatmak için ifadesini bozmadı. “Henüz veteriner değilim, ama Buddy’nin tek umuduyum.”

“Bırak yapsın tatlım,” dedi Luke. “Onu kurtarabilir. Yapabileceğini biliyorum.”

“Tamam,” dedi Sydney, sesi pek gönüllü çıkmasa da.

“Ben onu ameliyat için hazırlarken, senden birkaç form doldurmanı ve imza vermeni istiyorum.” Janey onlara yaklaşıp Sydney’yi kucakladı. “Elimden gelen her şeyi yapacağım. Söz veriyorum.”

“Teşekkürler Janey.”

“Sizi bir dakika onunla baş başa bırakacağım.” Janey ve Joe odadan çıktılar, Janey Joe’ya döndü. “Benim için Cal Maitland’i bulur musun?” Adanın yeni tip doktoru, önceki

ki doktor Robach emekliye ayrılınca onun yerini almıştı. “Çağrı numarası Doktor Robach’inkiyle aynı. Rehberde olmalı.”

“Ona ne söylememi istiyorsun?”

“Acil bir cerrahi müdahale için desteğine ihtiyacım olduğunu. Acele etmesini söyle.”

“Ben yardımcı olamaz mıyım?”

“Teklifin için minnettarım, ama zavallı Buddy’nin bacağı saklarını elime aldığım da yanımda bayılıp şevkimi kırmayacak birine ihtiyacım var.”

Joe yüzünü buruşturdu. “Bu şekilde anlatınca, Cal’i bulsam daha iyi olacak gibi.”

Janey parmaklarının ucunda yükselip nişanlısını öptü. “Teşekkür ederim. Her tür desteğin için. Çok işe yarıyor.”

Joe onun öpücüğüne karşılık verip sımsıkı sarıldı. “Bunu yapabileceğinden hiç şüphem yok Janey. Hiç yok.”

“Haklı olduğunu umalıyım.” Joe, Cal’i bulmaya giderken, Janey kliniğinde ne yapmak üzere olduğu hakkında bilgi vermek için Doktor Potter’ı aradı.

13. Bölüm

Luke, Sydney'nin küçük bekleme odasında bir baştan diğer başa en az yüz kez volta atmasını izledi. Gerginlikten titriyordu ve genç bir kızken kurtulmak için büyük çaba harcadığı tırnak yeme alışkanlığı hortlayıp neredeyse bütün tırnaklarını kemirmesini sağlamıştı.

"Syd, neden biraz oturmuyorsun? Böyle devam edersen kendini tüketeceksin."

Syd başını iki yana sallayıp yürümeye devam etti.

Luke ayağa kalkıp onun yolunu kesti. Kollarını omuzlarına koydu, ama Sydney silkinerek kurtulunca afalladı.

"Yapma." Luke'un çevresinden dolanıp yürümeye devam etti.

"Syd..."

"Beklemek zorunda değilsin. Eve gitmek istersen, anlarım."

Sanki onu buraya getiren adamdan başka bir şey değil-

miş gibi, yüzüne bir yumruk atsa bu soğuk ve umarsız cümle kadar onu yaralayamazdı. Koca Mac'in tarihin kendini takarlamasıyla ilgili duvar yazısı uyarısı, aklına gelmek için tam o anı buldu.

Bir parçası kapıdan çıkıp gitmek ve ne hali varsa görmesi için onu burada bırakmak istiyordu. Diğer parçasıysa, kötü haber ihtimaline karşı onu yalnız bırakmayı göze alamıyordu. Yerine oturup onun volta atmasını seyretmeyi sürdürdü.

Sonunda Janey görünene kadar yüz kere daha odayı ileri geri arşınladı.

Sydney ona doğru koştu. "Bana iyi olduğunu söyle."

"Çok iyi dayandı. Blokajı çıkardık, yani koca bir çöp poşetini."

"Of, kumsalda bulunduğu poşet. Hatırladın mı Luke?"

Birden yine yerinde duramaz hale gelmişti olmuştu. "Hatırlıyorum," dedi.

"Neden böyle bir şey yesin?" diye Janey'ye sordu Sydney.

"Neler yediklerini bilsen şaşarsın. Tadı güzel her şey meşru hedeftir."

"Yani iyileşecek mi?" diye tekrar sordu.

"Bir süre bitkin ve uyuşuk olacak, ama sorun görünmüyor."

Sydney Janey'ye sarıldı. "Çok teşekkür ederim. Onsuz ne yaparım bilmiyorum."

"Şimdilik onu kaybetme konusunda endişelenmene gerek yok. Gel, bir dakika onu gör, sonra eve git. Bir süre başka bir dünyada olacak."

"Onu yalnız bırakamam."

"Ben yanında olacağım. Sakin durmasını sağlamak için yoğunlukla onu uyutacağım. O yüzden fırsat varken gidip biraz uyumaya çalış." Janey onları Buddy'nin damardan enjeksiyon aldığı yoğun bakıma götürdü. Karnı ameliyat için tıraş edilmişti.

"Doktor Cal Maitland'le tanışıyor musunuz?" Janey, Luke ve Sydney'yi uzun boylu, geniş omuzlu, dostça bir tebessümü olan doktorla tanıştırdı.

"Janey'ye yardım ettiğiniz için teşekkürler," dedi Sydney.

"Pek yardıma ihtiyacı yoktu," dedi Teksas'ı andıran şivesiyle. "Ne yaptığını biliyor."

"Ona dokunabilir miyim?" diye sordu Sydney, teredditle Buddy'ye yaklaşırken.

"Elbette," dedi Janey.

Sydney başını eğdi, Buddy'nin yüzüne bir öpücük konurdu ve eliyle sırtını okşadı. "Geri döneceğim Buddy. Biraz dinlen, olur mu?" Onu tekrar öptü. "Seni seviyorum, iyi köpek."

Sydney Janey'ye döndü. "Araman gerekirse, sana cep numaramı vereyim."

Birkaç dakika sonra, Luke klinikten çıkan Sydney'yi izledi. Gökyüzü hâlâ karanlıktı, ama hafifçe dalgalanan kızıl ışıklar güneşin doğmak üzere olduğunu haber veriyordu. Park yerinden çıkarılarken Sydney gerginlikten kaskatı kesilmişti. Luke'un sadece birkaç santim ötesinde oturmasına karşın, milyonlarca kilometre ötesinde gibiydi.

"Beni evime bıraksan fazla sorun olur mu?" diye sordu. Luke direksiyonu biraz daha sıkı kavradı. "Hayır" Ken dişi bilirdi. Kesinlikle ona baskı yapmayacaktı.

Az sonra Donovan'ların sarı evinin önüne çekti ve motoru susturdu. Ona ne diyeceği hakkında bir fikri yoktu. Anlaşılan Sydney de ne söyleyeceğini bilmiyordu ki, sonunda onun yüzüne bakmadan önce uzun süre sessizce oturdu.

"Bütün gece kaldığın için teşekkür ederim."

"Sorun değil."

"Sonra görüşürüz."

Kamyonetten çıkıp kaçarcasına uzaklaşırken Luke hiçbir şey söylemedi. Bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Sydney ön kapıyı kapatıp yere doğru kaydı. Sonunda yalnız kalabilmişti ve gece boyunca kendini esir alan ezici korku ve dehşete artık boyun eğebilirdi. Luke bir kez onun nasıl dağıldığını görmüştü. Tekrarına gerek yoktu.

Vücudu hıçkırıklarla sarsılmaya, göğsü ağrımaya ve başı zonklamaya başladı. Kendi kendine Buddy'nin iyi olduğunu tekrarlayıp duruyordu, en korktuğu şey olmamıştı, ama ailesiyle olan son bağlantısını kaybetmenin sınırından dönmüştü.

Hafifçe vurulan kapıyla başını dizlerinden kaldırıp yüzünü sildi.

"Syd. Bırak içeri gireyim. Üzgün olduğunu biliyorum. Yalnız kalmak zorunda değilsin."

Syd, onun sesiyle olduğu yere mihlanmış gibiydi, bir türlü kıpırdıyamıyordu.

"Hadi bebeğim. Bırak gireyim."

Sydney'nin yüzünden sel gibi gözyaşı boşanıyordu.

"Sydney." Sesi yumuşacık, şefkatliydi. "Seni yalnız bırakmayacağım. Sen uzaklaştıktan iki saniye sonra kırılma noktasında olduğunu ve seni tekrar öyle görmemi istemediğini anladım, ama hiçbir yere gitmiyorum. Her gün istediğin kadar gözyaşlarına boğulabilirsin. Burada, yanında olacağım."

Gözyaşları hıçkırıklara dönüşüp Sydney'nin bütün vücudunu sardı. Birdenbire ayağa kalkıp kapıyı açtı. Luke kollarını başının üstüne koymuş, uzun vücuduyla bütün kapı çerçevesini kaplıyordu. Bir koluyla Syd'i kavrayıp içeri taşıdı.

"Sarı," diye fısıldadı Luke. "Sarılan bana."

Sydney kollarını ve bacaklarını ona doladı, yüzünü boyuna gömdü, onun tanıdık kokusunda huzur buldu.

Luke içerdeki büyük koltuğa çöküp onu kucağına oturttu. "Her şey yolunda bebeğim. Ne varsa boşalt. Gece boyunca nasıl korktuğunu tahmin ediyorum. Ben de korktum. Buddy iyi bir köpek ve en çok ihtiyacın olan zamanda yam başındaydı."

Buddy'yle ilgili bütün korku ve üzüntüsü, günün her dakikası yaşadığı kederle birleşince Sydney zayıf düşmüş ve bozguna uğramıştı. Hayatını tekrar yoluna koymak için büyük çaba harcamış, ama iki korkutucu olay her şeyi tekrar canlandırmıştı.

Güneş yükselip odayı aydınlatana kadar orada oturdu. Syd'in bütün gözyaşları kuruyup sıradan hicinkılara döndü. Şene kadar Luke onun saçlarını okşayarak kulağına güzel sözler fısıldadı. Bir kez daha sarılmasını söyleyerek onu kaldırdı, merdivenlere yöneldi, penceresine çakıltaşı attığı günlerden beri onun olduğunu bildiği odaya götürdü.

Onu yatağın yanına oturttu, üstündekileri çıkarıp gecelik olarak kullandığı kocaman tişörtü giymesine yardım etti. Yatağına yatırıp kendisi de battaniyenin üstüne uzanmadan önce banyoda işinin bitmesini bekledi.

"Buraya gel, Syd."

Syd onun kucağına sokuldu, güçlü kollarında huzur buldu.

Alnına dokunan dudakları sıcacıktı. "Uyu bebeğim. Gözlerini kapa ve bırak kendini. Yanındayım."

Sydney titrek, uzun bir soluk koyverdi ve gözlerini kapadı. Kendini bırakacak, onun koşulsuz sevgisiyle sarmalanacak kadar rahatlamıştı.

Janey, Joe'yu doktorun ofisindeki kanepede uyurken buldu. Kollarını başının altına almış, uzun bacakları küçücük kanepeden dışarı sarkmıştı. Janey onu görmekten büyük mutluluk duydu. Ne zaman ihtiyacı olsa yanındaydı ve iki hafta sonra onunla evlenmek için sabırsızlanıyordu.

Bir zamanlar başkasına âşık olduğunu sanmak ona çok saçma geliyordu, çünkü Joe'ya ilelebet ve tüm kalbiyle âşık.

Kanepeye yaklaştı, eğilip dudaklarına bir öpücük kondu.

Joe irkilerek uyandı. "Of. Selam bebeğim." Eliyle yüzünü ovuşturarak uykusunu dağıtmaya çalıştı. "Buddy nasıl?"

"Şu an ilaç takviyeli güzel bir uykuyu çekiyor."

Joe ona uzandı. "Bitkin görünüyorsun. Bir dakikacak gözlerini kapatır mısın?"

"Belki bir ya da iki."

Ne olduğunu anlayamadan Janey kendini onun kucağında, başı göğsüne yaslanmış ve Joe'nun kollarıyla sarmalanmış buldu. "Yumuşacık."

"Teşekkürle gerek yok." Dudaklarını Janey'nin alnına dokundurdu. "Biraz uyu. Ben Buddy'yi beklerim."

"Daha kendine gelemez. İstersen eve gidebilirsin."

Joe onu kavrayan kollarını biraz daha sıkı. "Tam olmak istediğim yerdeyim."

Janey, uzun ve stresli gecenin gerginliğini bir anda atmış gibiydi. "Burada olduğun için teşekkürler."

"Harika bir iş başardın. Buddy'nin hayatını, Sydney'nin akıl sağlığını kurtardın. Seninle gurur duyuyorum."

Janey onu öpmek için başını kaldırdı. "Bunu söylemen çok hoş."

Joe onun yüzünü avuçları arasına alıp tekrar öpmek için sımsıkı tuttu. "Durumu kontrol altına alma biçimin -içinde paniklesen bile- çok seksiydi." Bu kez öptüğüün arasına dili de karışmıştı.

Janey gülümsedi. "Öyle miydi?"

"Mmm," diyen Joe, diliyle Janey'nin dudaklarının etrafında dolaştı. "Çok."

Öpmeye devam etmesi için Janey onun üstünde kullandı.

"Mala dikkat et," diye homurdandı Joe.

Janey elini karnından aşağı indirip sertliğini avuçladı. "Mal bu mu?"

"Başka var mı?"

"Benim için yok."

Joe güldü. "İyi cevap. Sence doktor Potter buraya gözetleme cihazı koymuş mudur?"

Janey patronunun ofisinde çevresine bakındı. "Sanmam. Neden?"

Joe, Janey'nin pantolonunun düğmesine asıldı. "Çünkü koydysa, inanılmaz bir gösteri izleyecek."

"Uyumamı istediğini sanıyordum."

"Uyuyacaksın, ama birazdan."

Grant, Abby'nin üç yıl önce kasabada açtığı dükkân olan Abby's Attic'in önünde durdu. Anacade üstünde oluşturduğu, kısmen hediyeelik eşya, kısmen oyuncak ve eklektik antika satan bu butik inanılmaz bir başarı elde etmişti. Abby dükkânı Los Angeles'tan eve döndükten sonra açmıştı.

Üniversite biter bitmez, Grant'in hayallerinin peşinden gitmek üzere, Los Angeles'a birlikte taşınmışlardı. Ancak Grant büyük şehrin gürültü ve karmaşasını ne kadar sevse

de, Abby bir türlü uyum sağlayamamıştı. Evleri olan adanın basitliğini özlüyordu ve bir kez geri dönmeyi aklına koyduktan sonra, Grant'in söylediği ya da yaptığı hiçbir şey onun fikrini değiştirememişti. Neredeyse on yıldır beraber yaşıyorlardı ve Grant onsuz bir hayat düşünmüyordu, ama yine de, her şeyden daha önemlisi onun mutlu olmasıydı. Abby'yi tanıyan herkes, onun LA'da mutlu olmadığını açıkça görüyordu.

Ayrılmadan önce söylediği bir şey, o günden beri Grant'in aklından çıkmıyordu. "Her yerde yazabilirsin Grant. Dünyanın her yerinde. Neden olmak istediğim tek yerde yazamıyorsun?"

İşinin başında olması gerektiğini düşünen Grant, onun gitmesine izin vermişti. O günden sonra iki farklı sahilde birlikteliklerini sürdürmeye başlamışlar ve bir şekilde yürütmeyi başarmışlardı. Ancak geçen yaz Grant, Mac'in düğünü için adaya geldiğinde, Abby ona hiç beklemediği bir ultiमत vermişti.

Daha fazla onu beklemeye tahammülü kalmamıştı. Ya eve dönüp onunla beraber olacaktı ya da Abby hayatına onsuz devam edecekti. Kuşkusuz Grant paniğe kapılmış ve LA'daki işleri yoluna koymak için ona bir yıl daha vermesini istemişti. Oscar kazandığı büyüklü gecedden sonra hiçbir şey yolunda gitmemişti. Ne gariptir ki, Abby'nin gidişi de aynı döneme denk gelmişti. Son zamanlardaysa, Hollywood'da hamburger kızartma işi bile alamayacak gibi görünüyordu.

Büyük ödülü kazanmak kariyerinde felakete yol açmış

gibiymi. En korkunç kâbuslarından birine dönüşmüştü. tek atımılık barut. Son darbeyse bir hafta önce, yapımcı arkadaşın tarafından kendisine söz verilen işi alamaması olmuştu. "Para göz insanlardan geçmesini sağlayamam," demişti arkadaşına. haberi vermek için aradığında.

Birkaç gün önce gelen haberse, bütün bunların üstüne tüy dikmişti; evden gelen habere göre Abby başka biriyle evlenmeyi planlıyordu.

Grant, yapımcıdan gelen telefonun ardından bütün gece uyumamıştı. Saat sabahın üçünde, artık Hollywood'da bir işi kalmadığını idrak etmişti. Abby'siz bu kadar yaşamak, yanında o olmadan yaşıyormuş gibi yapmak buraya kadardı.

Kendinden başka biriyle evlenerek hayatının hatasını yapacağına onu ikna etmek için yalvaracaksa, bunun için eve dönüp onunla durumu düzeltmesi gerekiyordu. O yüzden eşyalarının çoğunu toplayıp bir depoya kaldırdı, Malibu'daki evini satılığa çıkardı, arabasını bir arkadaşına emanet edip Los Angeles Uluslararası Havalimanı'nın yolunu tuttu.

Şu anda, çok geçmeden turistlerin dolduracağı sakin kaldırımın onun dükkânının vitrinini incelerken, çok geç kalmamış olmayı umuyordu.

Saat tam dokuzda, Abby ön kapıda belirdi ve kapıdaki "Kapalı" levhasını "Açık"a çevirdi.

Onu izleyen Grant duruşunu biraz dikleştirdi ve orada durduğunu fark etmesini bekledi. Oysa Abby dönüp içeri girdi ve Grant, sevdiği kızın bir bakışta kendisini onurlandıracağını sanan budala âşıklar gibi arkasında dikilip kaldı.

İçeri girmek zorundaydı. Bir sebepten, bu onu korkutuyordu. Bu sahneyi farklı kurgulamıştı. Grant'in kaldırımında beklediğini görecekti, gözleri fal taşı gibi açılacak ve kendini onun kollarına atmak için kapıdan dışarı fırlayacaktı.

"Bu bir film değil seni geri zekâlı," diye söylendi kendine. Kendini sözcüklerle gayet iyi ifade eden bir adam olarak, ona ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yanlış adamla evlenmesine engel olmak için doğru şeyler söylemek zorundaydı, bütün bildiği buydu.

Aniden ortaya çıkmasına göstereceği her türlü tepkiye karşı kendini hazırlayarak genzini temizledi, tirek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve kapıyı itti. Çingiraklar onun gelişini haber verdiler.

"Hemen geliyorum," diye seslendi Abby arka odadan.

Grant'i ilk çarpan şey Abby'nin en sevdiği kokular oldu: lavanta, adaçayı ve bir tutam vanilya. Her akşam eve döndüğünde, Abby'nin o gün için uygun gördüğü mumdan yükselen kokuların kendisini karşıladığı Los Angeles anıları gözünde canlandı. Tanrım, neden fırsatı varken onunla evlenmemişti? Onun evinde yaşarken, ikisinin hayatı tamamen birbirine bağlıyken? O zamanlar, aralarına hiçbir şeyin girmeyeceğini varsayma hatasına düşmüştü. Hırsım Abby'den üstün tutmak gibi muazzam bir hata yapmıştı.

Dükkân ağzına kadar doluydu, sevimli ve kullanışlıydı. Tıpkı sahibi gibi. Onu beklerken Grant'in kalbi deli gibi atmaya başladı, ellerinin ise terlediğini fark etti.

"Selam," dedi Abby. "Beklettiğimi için üzgünüm."

Grant ona baktı, göz göze geldiler.

Abby'nin iri kahverengi gözleri daha da büyüdü, onu görünce derin bir nefes aldı. "Grant."

"Selam Abs." Siyah parlak saçları onu son gördüğünden beri uzamıştı ve onun hayallerini süsleyen dudaklarını süzzen. Grant bu oyunu bütünüyle yanlış oynadığını fark etti. Abby'ye kendisi olmadan geçireceği bir yıllık süreyi asla tanınamamalıydı ve eğer bir şans daha vermesi için onu ikna edemezse, kalan hayatını bu yüzden pişmanlıklarla geçirecekti.

"Eve döndüm. Temelli." Abby'nin yıllarca duymak için beklediği sözleri söylerken, kendini onun hiddetine hazırladı. Bunu fazlasıyla hak etmişti.

"Öyle mi?"

Grant ona bir adım daha yaklaştı. "Eve döndüm, Abby." "Annen sevinmiş olmalı."

Annesi mi? "Sadece o mu?"

"Baban, Janey ve Mac de, sanırım."

Onun derdi neydi? Burada durmuş, nihayet Los Angeles'ı terk ettiğini söylemeye çalışıyordu. Nihayet eve, ona dönmüştü ve umurunda değil gibi görünüyordu. Birbirlerine tutkuyla âşık oldukları onca yıldan sonra, bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Ya sen?" Bir adım daha yaklaştı. "Beni gördüğüne sevin din mi?"

"Elbette sevindim." Gözlerindeki duygusal pırıltı Grant'e umut verdi. Abby mükemmel katlanmış Gansett Adası tişörtlerini açmaya başladı.

"Seni bu kadar beklettiğim için üzgünüm. Ne kadar hata ettiğimin farkındayım. Geçen yıl evlenip yuva kurmak isteğini söylediğinde, geri dönmemeliydim."

"İhtiyacın olan şeyi yaptın," dedi, Grant'in daha önce hiç duymadığı, ruhsuz ve duygusuz bir tonda. "Bunu kesinlikle anlıyorum."

Grant uzanıp bir tişört daha açmasına engel oldu. "Abby, sorun nedir?"

"Hiçbir şey," dedi, çenesini kaldırıp savunmaya geçerek. "Benimle ilgili her şey yolunda. Sonunda istediğim her şeye sahip oldum."

"Peki ama, ya biz?"

"Artık biz diye bir şey yok, Grant. Bunu sana bir yıl önce söyledim. Sen kendi tercihini yaptın, ben de kendi tercihim. Bitti."

Grant söylediklerini duymuştu, ama bünyesindeki her zerre duyduklarını reddediyordu. "Hayır. Bitmedi."

Kapıdaki çingiraklar tekrar çaldı ve Grant savurmak istediği bir küfrü yutmak zorunda kaldı.

"Selam aşkım," diye yankılandı Grant'in arkasında tok bir ses. "Sana kafein desteği getirdim. Bir köpeği ameliyat ettiğimiz çılgın bir geceydi! Of, pardon, müşterin olduğunu görmedim."

Grant'in gözünün önünde, kahveyi getiren adamı gören Abby'nin yüzü canlanmıştı. *Nişanlısı*, diye tahmin etti.

Grant omuzlarını dikti ve hemen kıyaslamaya girişti. Adam uzun boyluydu, hakkını vermek gerekirdi, sarışındı;

uzun, sapsarı saçları vardı. Abby ne zamandan beri uzun saçlılardan hoşlanmaya başlamıştı? Kaslıydı, mavi gözlüydü ve Abby'ye yönelttiği budala âşık tebessümü Grant'ın kanamı beynine sıçrattı.

"Hey, Cal. Gel, eski arkadaşım Grant McCarthy'yle tanış. Grant, nişanlım Doktor Cal Maitland."

Cal parmaklarını ezerken Grant, Abby'nin onu *nişanlısına* "eski arkadaşı" olarak tanıttığından emin olmaya çalışıyordu. *Grant Abby'nin hayatıyla aşkıydı!* Bunu tamamen unutmuş muydu?

"Tanıştığımıza sevindim, Grant. Bir süre kasabada kalacak mısın?"

"Evet." Grant, huzursuzluğu açıkça belli olan Abby'ye uzun uzun baktı. "Bir süre buralardayım. Aslında, ne kadar gerekirse."

"Niçin?" diye sordu, telaşlanan Abby.

Grant sadece onun duyabileceği kadar eğildi. "Bunu halledene kadar." Geçerken başıyla Cal'i selamladı. "Hepi-nize iyi günler."

14. Bölüm

Alt kattan gelen seslerle uyanan Luke rüya gördüğünü sandı. Oturdu, parmaklarını saçları arasından geçirdi ve aşağı inip kontrol etmek üzereyken yatak odasının kapısında Sydney'nin annesi göründü.

Sydney'nin yatağında Luke'u bulan annesi soluğunu tutarak hızla kaçtı. *Harika*. Soyunmadığı ve battaniyenin üstüne uzandığı için şükretti. *Daha beteri olabilirdi*, diye düşündü. Aslında Sydney'nin biraz daha uyumasını istiyordu, ama basıldıklarını haber vermek zorundaydı.

Uzanıp yanağını öpmek ve yüzüne düşen saçlarını çekmek için eğildi. "Syd." Onun uyanmasını beklerken gözü Syd'in başucundaki Seth ve çocukların fotoğrafına takıldı. Fotoğrafı incelemek için daha fazla zamanı olmasını isterdi, ama şu anda daha ciddi sorunlar vardı. "Sydney."

"Hmm." Sydney'nin gözleri açıldı. "Buddy. Buddy mi?" Luke başını iki yana salladı. "Annen ve baban döndüler."

“Uf, şaka yaptığını söyle.”

“Keşke. Annen bizi gördü.”

“Ya.”

Ebeveynlerinin fısıltıları yukarı kadar ulaşırken, bu az sözcük Sydney'nin ne düşündüğü hakkında Luke'a pek ipucu vermiyordu.

Sydney homurdandı. “Şu anda bununla uğraşmaya hazır değilim.”

“Gitmemi ister misin?”

“Hayır! Saklayacak bir şeyimiz varmış gibi gizlice bulradan sıvışmana izin verecek değilim. Tanrı aşkına, neredeyse otuz altı yaşındayım.”

Luke onun alınganlığına sırtıttı, Buddy yüzünden sönükleşen gözlerinde yine yaşam kıvılcımı parladığını görmek hatlatıcıydı. “Üstelik az önce yatakta lisedeki sevgiliyle baskıldın.”

Eve dönüp Buddy'yi acı içinde bulduklarından beri Sydney ilk kez gülümsedi.

“Bu bir rezalet.”

Luke onu öptü. “Onlarla tek başma konuşmak istersen bunu anlarım.”

“Ödlek.”

“Kesinlikle.”

Luke'un yüzünü buruşturmasına gülen Sydney yataktan kalktı, üstüne sabahlığını geçirip banyonun yolunu tuttu. Sonra yatak odasının girişinde bir araya geldiler, Sydney uzanıp onun elini sımsıkı tuttu ve merdivene doğru ilerlediler.

Bu hareket, Luke'un içinde buz gibi olduğunu bile fark etmediği bir şeyleri ısıttı.

Basamakları tek bir vücut gibi indiler, ama Luke'un kalbi endişe ve korkuyla deli gibi çarpıyordu. Bay ve Bayan Donovan, biricik kızlarına aşık olan bu alt tabaka ritim işçisini küçümsediklerini asla gizlememişlerdi. Luke, onlarla bir yetişkin olarak karşılaşmanın, ergen çağında karşılaşmaktan daha kolay olup olmayacağını düşündü. Bundan şüphesi vardı.

“Neden bu kadar erken döndünüz?” diye sordu Sydney.

“Bir ay boyunca burada tek başına kalman bizi endişelendirdi,” dedi annesi, gözlerini Luke'a dikerek, “ama anlaşılan yalnız değilmişsin.”

“Luke bana çok iyi arkadaş oldu, anne.”

“Eminim,” dedi Bay Donovan dışlerinin arasından.

Luke hemen çıkıp gitmezse pişman olacağı şeyler söylemekten korkuyordu, çünkü artık on dokuz yaşında değildi ve kolayca posta koyabiliyordu. Sydney'nin alnını öptü. “Sonra görüşürüz.”

Evden çıkarken Sydney onu izledi. “Luke bekle. Lütfen gitme.”

Ona dönen Luke, yüzündeki endişeli ifadeyi gördü. “Sorun yok. Senin onlarla konuşman ve benim işleri daha kötüleştirmeden gitmem gerekiyor.”

Sydney elini onun koluna koydu. “Gitmeni istemiyorum.”

“İstemediğini biliyorum ve emin ol, bu benim için çok önemli.”

“Sonra görüşecek miyiz?”

"Sana kalmış." Parmağıyla Sydney'nin yanığını okuydu.
"Beni nerede bulacağımı biliyorsun."

Onu neşelendirmek için sırtına çalıştı. "Bazı şeyler
hiç değişmiyor, ha?"

"Fakat bazıları değişiyor. Artık onlara mahkûm değilsin.
Onları seviyor ve saygı duyuyorum ve kazadan sonra gitti-
terdikleri ilgiye çok şey borçluyum, ama hayatımı onlar yö-
netmiyor."

Luke eve baktığında Bayan Donovan'ın perdelerin ar-
dından onları gözetlediğini gördü. "Bunu bilmesi gereken tek
kişi ben değilim."

"Biliyorum," dedi Sydney boyun eğerek.

"Buddy'yle yaşadıklarından sonra en son ihtiyacın olan
şey buydu. Bir süre ortadan kaybolmamı istersen, bunu ya-
pabilirim. Sana kalmış."

"Sakın böyle bir şey *kalkışma!*"

Sesinin sert tonu Luke'u güldürdü. "Görüşürüz," dedi,
çabucak onu öperek.

"Evet, görüşeceğiz."

Luke'un kamyonu gözden kaybolana kadar Sydney dış-
arda bekledi, sonra omuzlarını dikleştirip içeri girdi.

"Allah aşkına," dedi annesi Mary Alice, "*Onunla ne hal-
ediyordun?*"

"Ayrıca Buddy nerede?" diye ekledi babası Allan.

Onlara bağırarak için dişlerini gıcırdatan Sydney ce-

verdi, "Buddy veteriner kliniğinde." Onlara önceki gece
olanları anlattığında, ikisi de çok üzüldüler. "Bütün bu olan-
lar sırasında Luke hep yanı başımdaydı. Bana karşı hep çok
iyiydi."

"Çünkü seni geri istiyor," dedi Mary Alice. "Bunu gö-
remiyor musun?"

"İsteddiğini biliyorum, o kadarını kendisi de söyledi."

"Sydney," dedi Mary Alice, Sydney'ye on dokuz ya-
şında olduğu ve ebeveynlerinin onu Luke'tan *çok daha iyi-
sini* bulabileceğine ikna ettikleri yazı hatırlatan ses tonuyla.
Sanki Syd'in aklından geçenleri okumuş gibi, annesi ekledi.
"Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Küplere binen Sydney ellerini havaya kaldırdı. "İşte!
Meşhur cümle! Bilin bakalım? Luke'tan daha iyisi yok. Bu-
ğüne kadar tanıdığım en nazik, en sevimli, en şefkatli insan.
İşin gerçeği, o benim için *fazla iyi*."

"Buna inanmakta zorlanıyorum," dedi Allan.

"Seth'den daha mı iyi ve daha mı nazik?" diye sordu
Mary Alice, kavgaya hazırlanır gibi ellerini beline koyarak.

Bu sözler Sydney'nin içine işledi, gözleri doldu ve bo-
ğazı düğümlendi. Üst kata koştu ve giysilerini bir sırt çanta-
sına doldurmaya başladı.

Bir şey çok açtıktı: Artık kendi hayatının kontrolünü ele
alma zamanı gelmişti, o anda doğru ve iyi görünen tek şey
de Luke'la beraber olmaktı. Sürekli kalmaya hazır olduğun-
dan henüz emin değildi, ama bu kararı hemen ya da ertesi
gün vermesi gerekmiyordu.

Sydney sırt çantasını kapatırken annesi kapıda göründü. "Üzgünüm. Seth'le ilgili şeyler söylememeliydim." "Haklısın, söylememeliydin."

"Geri gittiğini görmek istemiyorum Syd, ileri gitmen gerek."

"Zaten benim yaptığım da aynen bu."

"Çok kırılgansın, tatlım. Luke bunu biliyor. Senden ütife..."

Sydney hızla arkasına döndü. "Sakin cümleleri bitirme. Sabırlı, uyumlu ve yardımcı olmaktan başka bir şey yapmadı. Luke'la beraberken, hayatım parçalanmadan önceki halimden daha iyi hissediyorum. Onun kim ve ne olduğu hakkındaki dar fikirlerinizle bunu bozmayın." Çantasını kapadı. "Onu tanııyorsunuz, çünkü tanıma zahmetine hiç katlanmadınız. Sürekli sahip olmadığını sandığınız şeyleri eleştirmekle meşguldünüz."

"Sadece senin için en iyi olanı istiyoruz, o zaman da şimdi de."

"Eğer bu doğruysa, kendim için vereceğim kararlara güvenin. Artık çocuk değilim anne. Şehir kulübüne uyum sağlayamayacağından korktuğunuz için sevdiğim adamı kaçırmaya izin vermeyeceğim."

"Mary Alice," diyen babası, iki kadını da korkuttu. "Kendi yolunu çizmesi gerek, biz onaylamasak bile."

"Eğer Luke'u tanısaydınız, onaylardınız baba. Bu konuda bana güvenin."

"Adamda zerre kadar azim yoktu," dedi babası. "Hâli

burada çocukken yaptığı işi yapıyor. Senin daha iyisini hak ettiğini düşündük."

"Çok azimliydi," dedi Sydney. "Hasta annesine bakmak zorunda olduğu için kazandığı üniversite bursunu geri çevirmek zorunda kaldı. Bunun için takdiri hak etmiyor mu?"

"Neden annesi öldükten sonra gitmedi?" diye sordu Allan.

"Bilmiyorum, ama azmi olmadığı için değil. Bunu garanti edebilirim." Sydney sırt çantasını omuzuna astı, sandaletlerini ayağına geçirdi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, Mary Alice.

"Buddy'ye bakmak için kasabaya."

"Ya sonra?"

"Luke'a."

"Haftalardır seni görmedik," dedi Mary Alice. "Bu akşam beraber yemek yeriz diye umuyorduk."

"Eğer istediğiniz buysa, belki arkadaşşıma karşı biraz daha nazik olursunuz." Sydney merdivene yöneldi, annesiyle babası onu izledi.

"Seni ne zaman göreceğiz?" diye sordu babası.

Sydney tezgâhın üstünden cüzdanını, cepte telefonunu ve arabanın anahtarlarını aldı. "Bilmiyorum." Tam kapının önünde durdu, bu şekilde çıkıp gidemezdi. Kazanın ona öğrettiği bir şey varsa, hiçbir şeyin söylenmeden bırakılmamasıydı. Onlara döndü, yüzlerini inceledi. Son bir yılda ne kadar hızlı yaşlandıklarını görmekten nefret ediyordu.

"İkinizi de çok seviyorum. Sizin sevginiz ve desteğiniz

olmadan, yaşadıklarımı asla atlatamazdım. Uzun zaman önce, nasıl düşünmem ve hissetmem gerektiğini söylememize izin verme hatasına düştüm ve yaptığım tercihlerle düğün, onurlu bir genç adamı çok üzdüm. Aynı hatayı tekrar yapmıyacağım.”

Arabasına bindiğinde, bütün kabadayılığı uçup gitmişti ve tir tir titriyordu. Otuz altı yıldır ilk kez ebeveynlerine karışmıştı. Bağımsızlığını ilan ettiği için coşkulu olması gerekiyordu. Oysa bunu yapmak zorunda kaldığı için sadece üzülüyordu.

Ned, Sturgil’lerin evine giden çakıllı yola sapmadan önce Okyanus Yolu’nu iki kez boydan boya yürüdü. İhtiyar Wendel Sturgil, asırlar öncesinden kalma okul arkadaşıydı. Aile evinde artık Wendel’in oğlu yaşıyordu ve Ned’in hayatı boyunca aşık olduğu tek kadının kızıyla evliydi.

Francine Tornquist bundan yaklaşık otuz iki yıl önce, yazi Beachcomber’da çalışarak geçirmek üzere adaya geldiği feribottan iner inmez, onu gören Ned’in genç kalbini çalmıştı. Taksi durağında tünediği yerden onun çantalarını sürüklemeye çalıştığını görmüş ve Okyanus Yolu’nun ötesindeki otele kadar onunla yürüyüp bagajını taşımakta ısrar etmişti.

Alev gibi yanan kızıl saçları, Ned’in şimdi bile ağzını sulandıran bir vücudu vardı. O ilk yaz, her fırsatta genç kadının yoluna çıkmak için elinden geleni yapmış ve sonunda kendisiyle çıkmaya ikna etmeyi başarmıştı. Ned sonunda ona

evlenme teklif edecek cesareti topladığında, Bob Chester ve be grup arkadaşı, bekârlığa veda partisi için hafta sonu adaya gelmiş, ağzı iyi laf yapan Bobby ayaklarını yerden kesince, Francine bir daha ona bakmamıştı.

Yıllar sonra Bobby onu bakıma muhtaç iki küçük kızla arkada bırakıp gidince Ned, Francine’in kendisine döneceğini ummuş, ancak Francine asla böyle bir şey yapmamıştı. Şimdi onun evine doğru ilerlerken, işe yaramaz kocası Francine’i ve iki çocuğunu kendi başının çaresine bakmak üzere terk ettiğinde ona yaklaşacak cesareti bulmuş olmayı diliyordu. Ancak o zamanlar, gururu bunu yapmasına engel olmuştu.

Luke Harris’in bir zamanlar aşık olduğu kızla tekrar bir araya geldiğini görmek Ned’i yüreklendirmişti. En azından kadının evinin yolunda sinsice dolaşacak cesareti vermişti. Dedikodulardan öğrendiği kadarıyla Francine’in, dans dersleri veren küçük kızı Tiffany’nin dans stüdyosunun üst katında yaşadığını biliyordu. Diğer kızı ise Oğul McCarthy’yle evlenmişti ve ikisinin de mutluluktan ağzı kulaklarına varıyordu.

“Pekâlâ,” dedi, en iyi bermuda şortunun üstündeki tozları silkeleyerek, “haydi hayırlısı.” Günün anlam ve önemine uygun olarak saçlarını bile taramış, hatta sakalını düzeltmişti. Bunu en son ne zaman yaptığını bile hatırlamıyordu. Başını biraz daha dik tutarak yol boyunca yürüdü, Jim ve Tiffany’nin küçük kızlarıyla birlikte yaşadıkları evi geçti, onun daireesine çıkan merdivenin başına geldi.

Kalbinin tekleyerek atmasına ve ellerinin titremesine al-

dırmayan Ned, basamakları tırmandı ve kapıyı çaldı.

Kapı aralandı ve yeşil bir göz dışarı baktı. "Ne istiyorsun?"
"Benim, Ned Saunders." Kadın onu neden tanıyacağını
ki? Sonuçta aynı küçük adada yaşadıkları halde, otuz altı yıl
boyunca birbirlerinden sakınmayı başarmışlardı.

Kapı biraz daha aralandı ve Ned, geçen yılların zavallı
Francine'e fazla iyi davranmadığını gördü. Yine de, kendisi
gibi antika bir ihtiyarın onun kalp atışlarını hızlandırmaması
beklemiyordu. "Ned."

"İsmim bu. Fazla eskitme." *Salak! Ancak bu kadar so-*
lakça bir şey söyleyebilirdi!

Francine'in onu görünce ne kadar afalladığını açtı. "Bu-
rada ne işin var?"

"Ben, şey, diyecektim ki, yani eğer düşünürse..."

"Hadi çıkar ağzındaki baklayı!"

"Benimle yemeğe gelsen. Bu akşam."

Francine'in ağzı şaşkınlıkla bir karış açıldı. "Benimle
çıkma mı istiyorsun?"

"Öyle dedim, değil mi?"

"Neden?"

Ned şaşkınlıkla ona bakakaldı. Neden onunla çıkmak
istiyordu? Çünkü onu gördüğü andan beri, başka biriyle çık-
mak istememişti. Nedeni buydu. Fakat bunu ona söyleye-
mezdi, değil mi? "Çünkü..."

"Çünkü ne?"

"Bak, çıkmak istiyor musun, istemiyor musun? Hayır
dersen, duygularım incinmez."

"İncinmez mi?"

Ned düş kırıklığıyla homurdanırken, Francine eğlenir
gibiydi. "Her zaman bu kadar huysuzdun da, ben mi hatırla-
mıyorum?"

"Belki." Francine uzun süre onu inceledi, ama ne kadar
uzun olsa da Ned onun ne düşündüğü hakkında en ufak bir
fikir sahibi olamamıştı. Francine sonunda derin bir soluk al-
dığında, Ned terlemeye başlamıştı. "Başımdaki dertlerden
haberim var mı?"

"Dertlerinden haberim var." Önceki yıl karşılıksız çek
yazmaktan üç ay hapis yattığını adada bilmeyen var mıydı?
Başı sıkıştığında ona gelmesini Ned ne kadar çok isterdi. Ona
ve çocuklarına bakardı. Bir karşılık vermeleri gerekmezdi.
Fakat Francine ona gelmemişti. Belki bir gün sebebini söy-
lerdi. Şimdilik sadece, akşam yemeği umuduyla yetiniyordu.

"Ve hâlâ benimle çıkmak mı istiyorsun?"

"Neredeyse vazgeçmek üzereyim," dedi Ned alaycı bir
ses tonuyla.

Bu cevap benzersiz bir tebessümle karşılık bulunca, Ned
kırılgan kalbinin duracağını sandı. Hayat ve koşullar onun
mutluluğunu çalmadan önce tanıdığı Francine işte *buydu*.
Belki birlikte o mutluluğu tekrar yakalayabilirlerdi.

"Hayatım boyunca tanıdığım en tatlı çocukla yemeğe
çıkmağın onur duyarım."

Bu iltifatla şok olan Ned, onun gözlerinde pişmanlık
gördüğünden şüphelendi. Genzini temizleyerek sordu, "Şey,
şimdi çıkmak ister misin?"

“Saat daha beş.”

“Benim yapacak işim yok. Ya senin?”

“Hayır,” dedi Francine, hâlâ gülümseyerek. “Yapacak hiçbir işim yok.”

15. Bölüm

Sydney, Luke'un evine ulaştığında kamyonetini evin önünde park edilmiş görünce rahatladı. İşe gitmiş olabileceğinden endişeleniyordu. Sırt çantasını alıp kafasını evin içine sokarak seslendi. Cevap alamayınca, bahçeden geçerek sahile inip inmediğini kontrol etti, aına orada da görünmüyordu. Acaba sandalla göle mi açılmıştı?

Tekrar eve döndüğünde, Luke'la ilk tanıştıklarında eve eklenen ahır benzeri garaja gözü takıldı, garajın ön kapısına doğru yürüdü. Çift kanatlı kapılar açıktı ve Luke göz alıcı klasik bir tekneye vernik atıyordu.

“Vay canına,” dedi Sydney. “Muhteşem.”

Luke ona baktı, gözlerinde okunan şaşkınlık ve memnuniyetle baştan aşağı onu süzerken Sydney, vücudunun bazı yerlerinde sancılı kıpırdanmalar hissetti.

“Senin mi?” diye sordu, daha iyi görmek için tekneye yaklaşıırken.

Luke başını iki yana salladı, "Falmouth'lu bir adam
ait."

"Burada ne işi var?" Teknenin pürüzsüz, ısıtılı yüzeyinde elini gezdirmek istiyor, ama dokunmaktan korkuyordu.
"Ek iş olarak yapıyorum. Bir tür hobi."

"Tam olarak yaptığın nedir?"

"Yeniliyorum." Arkasındaki tezgâhı işaret etti. "Eski halinin fotoğrafları orada."

Tezgâhın üstüne asılmış bir tabelaya, "Harris Tekne İşleri" yazısı kazınmıştı. Sydney fotoğraflara bakmak için tezgâha yaklaştı, ama bir tekne enkazının fotoğraflarından başka bir şey yoktu. Onların yanındaysa, gıcır gıcır bir tekne fotoğrafı vardı. Sydney tezgâhın etrafından dolandı. "Bu çam tekne mi? Fotoğraflardakinin aynısı mı?"

"Hı hı," dedi Luke kıkırdayarak.

"Vay canına Luke! Bu harika! Ne kadar sürdü?"

"İki ay kadar. Zaman buldukça ilgileniyorum. Yaz boyunca McCarthy'lerde iş yoğunken zor oluyor."

"Gerçekten inanılmaz! Çok etkilendim."

Luke dudaklarını hafifçe büzerek güldü. "Teşekkürler."

"Bu işe nasıl başladın? Ne zaman?"

"Bir düşüneyim meraklı taze, on beş yıl önce olmalı. Koca Mac anakaradaki tersanede bir hurda bulmuş ve adaya taşımış. Bayan McCarthy, Beyaz Saray'da girişi kapattığı için burnundan getirmiş, o yüzden ona buraya getirmesini söyledim ve üstünde oynamaya başladım..."

"Yani onun haberi yokken tamamen yeniledin mi?"

"Onun gibi bir şey," dedi gülerek. "Çok şaşırdı ve tam kendisinden bekleneceği üzere, herkese anlattı. Şimdi marifetini, sergileyebileceği bir yerde tutuyor. Ardından insanlar eski teknelerini onarmam için beni aramaya başladı. Birinin ardından diğeri geldi." Omuz silkti. "Ağızdan ağıza yayıldı."

"Yılda kaç tane yapıyorsun?"

"Üç ya da dört."

"Sana tekne dolusu para ödüyorlardır, alınma ama."

Luke bu espiye kıs kıs güldü. "Fena sayılmaz."

"Buraya nasıl geliyorlar?"

"Bazıları, bu güzelliğin yaptığı gibi, feribotla geliyor. Diğerleriye, kendi çabalarıyla. Sonra onları buraya çekiyoruz."

"Eminim sırada bekleyenler vardır."

"Liste tezgâhın üstünde."

Sydney bir göz attığında, bir parça defter sayfasının üstüne not alınmış en az otuz tane isim ve telefon numarası gördü. "Doğuştan yeteneklisin, Luke. Gerçekten öylesin."

Luke omuz silkti, "Bu konuda fikrim yok. Sadece keyif aldığım için yaptığım bir şey."

Sydney, onun pürüzsüz dokunuşlarla vernik atmasını izledi. "Bana neden bundan söz etmedin? Geçen akşam hayatım hakkında konuşurken? Hiç söz etmedin."

"Açıkgası, aklıma gelmedi." Yaptığı işi incelemek için tekneden birkaç adım uzaklaştı. Tatmin olmuş görünerek vernik kutusunu tezgâhın üstüne koydu ve kapağını kapadı. "Kamp kurmaya filan mı gidiyorsun?"

Sydney, Luke'un hâlâ omuzunda asılı duran sırt çantasını kastettiğinin farkındaydı. "Şey, şimdilik evsiz görünüyorum. Belki başıboş birine kapını açarsın diye düşündüm."

"Şanslısın, bu barınağa sadece en iyi cinsleri kabul ediyoruz."

Sydney bu iltifata gülümsedi.

"Sizinkilerle fena mı kapıştın?"

"O kadar değil."

"O halde nasıl evsiz kaldın?"

Köşeye sıkışan Sydney yüzünü buruşturdu. "En azından bu kez karşı çıkmayı başardım. Bu bir gelişme."

"Ne söylediler ki?"

"Geriye değil, ileriye bakmam gerektiği gibi bir şey."

Kollarını göğsünde kavuşturup tezgâha yaslanan Luke, güçlü, seksi ve mükemmel görünüyordu. İpeksi siyah saçlarından kırk altı numara ayaklarına kadar hayatının en güzel çağındaydı. "Benimle geri adım attığını hissediyor musun?"

"Hayır! Hissettiğim bir şey varsa, ileri adım attığım. Nihayet."

"Ebeveynlerinle arana girmek istemiyorum, Syd."

"Halledeceğiz. Er ya da geç. Bu konuda endişelenme."

Luke başını eğip bütün cazibesıyla ona baktı. "Gel buraya."

Sydney sırt çantasını yere koydu, teknenin etrafından dolaşip Luke'un önüne geldi.

Luke'un kolları bağlı olsa da, Sydney onun bakışlarındaki açlığı görebiliyor ve ellerine zor hâkim olduğunu hissedebiliyordu. "İyi misin?" diye sordu Luke.

"Garip, ama çok iyiyim. Teşekkür ederim."

Luke'un dudakları keyifle titredi. "Ya Buddy? O nasıl?"

"Onu bir gece daha tutmak istiyorlar, belki yarın eve dönmesine izin verecekler. Yedek veteriner Janey'nin inanılmaz bir iş çıkardığını söyledi. Çok etkilenmiş."

"Buddy'nin iyi olmasına sevindim."

"Beni görünce çok sevindi, ama hâlâ biraz çılgın. Sonra tekrar ziyaret edebileceğimi söylediler. Dinlenmesini istiyorlar, ben orada olunca heyecanlanıyor."

"Neler hissettiğini tahmin edebiliyorum."

"Luke," dedi Sydney, onun yoğun bakışları altında yüzü kızardı. "Bu beni eve kabul edeceğin anlamına mı geliyor?"

Luke abartılı bir biçimde içini çekti, "Mecbur kalırsam, olabilir." Tiner kutusuna uzanıp fırçalarını içine koymak için bir kovaya biraz boşalttı.

Tiner kokusu yüzünden geri çekilen Sydney, yine de onu tezgâhı temizlerken izleyebilecek kadar yakında durdu. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

Sydney tereddüt etti, ama merakı akliseline üstün geldi. "Annen öldükten sonra neden üniversiteye gitmedin?"

Boya kutularını tezgâhın üstüne dizerken Luke'un bütün vücudu gerildi. O kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki, Sydney onun cevap vermeyeceğini düşünmeye başladı. "Kim soruyor? Sen mi, ebeveynlerin mi?"

Elini Luke'un sırtına koyan Sydney, kaslarının ne kadar gergin olduğunu hissetti. "Ben."

"Annem uzun süre hastaydı. Sağlık sigortası yoktu. O yüzden hastalığı bizi tüketti. Buraya ikinci ipotek yapıldı."

Sydney'nin eli yanına düşerken, sorduğuna çoktan pişman olmuştu. "Of, anlıyorum."

Luke ona döndü. "Hayır, anlamıyorsun."

Sesinde duyduğu ve yüzünde gördüğü sertlik Sydney'yi ürktü.

"Bütün gördüğün, son gelişinden beri hiç değişmediğini sandığın eski eşyalarla dolu bir ev, aslında çok şey değişti."

"Bütün gördüğüm bu değil, Luke." Ellerini onun yüzüne koyup kendine bakmaya zorladı. "Bütün gördüğüm bu değil."

"Üniversiteye gitmedim, çünkü annem öldüğünde kazandığım bursun süresi dolmuştu. Ya üniversiteye gidecek ya da bu eve sahip çıkacaktım. Başka bir yerde yaşamayı düşünmediğim için evi elimde tutmayı tercih ettim." Sonunda Sydney'nin gözlerinin içine baktı. "Bundan hiç pişman olmadım."

"Burası harika bir yer. Neden elinde tutmak istediğini gayet iyi anlıyorum."

"Ebeveynlerinin, küçüklüğünden beri aynı işte çalışkan ve hiç yerinden kıpırdamayan biri olduğumu düşündüklerini biliyorum, ama durum öyle değil. İkinci ipotegi -ve ilkini- yıllar önce ödedim. Burası artık tamamen benim, borçsuz ve temiz."

"Benim için önemi yok."

"Ama onlar için önemi var."

"Sadece benim için her şeyin en iyisini istiyorlar. Bu ko-

nuda vereceğim karara güvenmelerini istedim."

Luke hayal kırıklığı içinde homurdanarak ellerini yumruklar yapıp ve kalçasına dayadı. "Şu anda gerçekten sana dokunmak istedim, ama iğrenç haldeyim."

"Umurumda değil."

Luke, vernik ve tiner kokulu elleriyle onun yüzünü avuçları arasına aldı, kaldırıp gözlerinin içine baktı. Alnını, burnunu ve sonra dudaklarını öptü. "Senin mutlu olman, gülümsemen, ta ayak parmaklarından yükselen kahkahayı duymak için hiçbir şeyden kaçınmam."

"Luke..."

"Senin için en iyi kişi ben miyim, bilmiyorum. Bunu ancak sen bilebilirsin, ama seni herkesten daha çok istediğimi garanti edebilirim."

Luke'un dudakları ihtiraslı bir öpücükle ağzına kapanırken Sydney'nin gözkapakları titredi ve ona sınıksız kenetlendi. Birden Luke hızını kesti, öpücükleri yumuşattı, diliyle oynamaya başladı.

Sydney parmaklarını Luke'un tişörtünün altına soktu, sırtının sıcak tenini okşadı. Luke ürpertilerle sarsıldı, onu etkilediğini bilmek Sydney'yi mutlu ediyordu.

Luke dudaklarını ondan ayırıp ilgisini boynunda yoğunlaştırdı, cildini hafifçe emerek dilini ileri geri dolaştırmaya başladı. "Seni istiyorum, Syd." Fısıltıyla çıkan boğuk sesi Sydney'nin vücudundaki bütün tüyleri ürperti, iyice yaklaşmak için kendini ona bastırdı. Luke birden geri çekildi, onun elini kavradı, ön kapağı doğru ilerlerken Syd'in sırt çantasını aldı.

Garajla ev arasındaki yolda ilerlerken, Sydney ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyordu. Onu daha önce hiç böyle görmeyen Syd'in kalbi heyecan ve beklentisiyle deli gibi atıyordu.

"Luke, ben..."

İçeri girer girmez Luke ağzını onun dudaklarına yapıtırarak sözünü yarıda kesti. İkisi de hızla soyundular ve lüptüleriyle çıplak kaldılar. Luke ellerini özenle onun vücudunda gezdirirken, hiç doymayacakmış gibi onu öpmeye devam ediyordu.

Sydney kendini tamamen ona teslim etmiş, Luke'un götüreceği her yere gitmeye hazır bekliyordu.

Luke elleriyle onun kalçasını kavradı, bir yandan göğüs ucunu emerken yatak odasına doğru ilerlemeye başladı.

Sydney kalçasını yukarı kaldırıp ona sürtündü.

Luke birden durdu, başını Sydney'nin göğsüne yasladı, defalarca uzun uzun soluklandı.

Sydney parmaklarını onun saçları arasında gezdirdi. "Ne oldu?"

Luke bir süre sessiz kaldı. "Sana çok sert davranıyorum."

"Hayır, davranmıyorsun."

"Üstünde işaret bıraktım," dedi, parmağını göğsündeki kırmızı bir lekenin üstünde gezdirerek.

"Umurumda değil." Luke, parmağını gezdirdiği yere dudaklarıyla dokundu. "Benim umurumda."

"Bana çıtkırlıdım muamelesi yapma, Luke. Lütfen."

"Çıtkırlıdım değilsin." Syd'in yüzüne düşen saçları geri iten Luke onu öptü. "Tanıdığım en güçlü insansın."

Sydney başını iki yana salladı. "Hayır, değilim. En ufak şeyde dağılıyorum."

"Eve gelip köpeğini ölmek üzere bulmak ufak bir şey değil. Üstelik dağılmadın, bütün gece çok iyi dayandın."

"Ve sonra dağıldım."

"Bu son derece normal."

"Öyle diyorsan."

"Öyle diyorum," dedi, Syd'i ateşli bir öpücük için kendine çekerek.

"Seviş benimle Luke ve lütfen kendini kasma."

"Yani hızlı ve sert mi istiyorsun?" diye sordu en seksi gülüşüyle.

"Ne verirsen almaya hazırım."

Luke onun dudaklarını, sonra boynunu ve hafifçe göğsündeki kızarıklığı öptü, elinin ayasıyla klitorisine bastırdı, Sydney kendini kaybedene kadar oynamaya, itip çekmeye başladı.

Üst üste gelen duygu seliyle Sydney sonunda patladı, sert ve yoğun bir orgazmıla sarsıldı. Kendine gelir gelmez Luke üstüne çıktı ve aletini ona yasladı.

"Hoş geldin tekrar," dedi, ona bakıp keyifle gülümseyerek.

Sydney uzandı, Luke'un ağzını kendine doğru çekti. "Şimdi Luke. Lütfen."

"Bu kadar nazik sorarsan, nasıl hayır diyebilirim ki?" Kalçasını sıkı, tek ve sert bir vuruşla içine girdi.

Sydney soluğunu tuttu, Luke'a ayak uydurmaya çalıştı. Ken sınırsız sırtına yapıştı.

"Bebğim," diyebilirdi Luke zorlukla.

Sydney onu bırakınca Luke geri çekildi, sonra tekrar daldı.

Alnında ter damlacıkları birikirken soluğu kesik kesik çıkıyordu, ama hiç yavaşlamadan ona sahip olmaya devam etti.

"Benim için gel, Syd," diye onu zorlayan Luke, başını geri atıp kendisi de boşalmadan önce, Sydney şiddetli bir zirve daha yaşadı.

Luke uzun bir süre, zorlukla nefes alarak Syd'in üstünde uzandı.

Syd onun yüzündeki teri silip alınıp öptü. "Beni içeri aldığın için teşekkürler."

Luke bir kahkaha patlattı. "Çok zor olsa da, bir şekilde başa çıkmaya çalışacağım."

16. Bölüm

Grant sarhoş olana kadar içmekle eline bir şey geçmeyeceğini biliyordu, ama bu denemesine engel değildi. Üstünde bir çeşit *hak iddia etme* yetkisi olduğunu sanan yabancı bir adamla Abby'sini gördüğü an başlayan amansız acıyı indirmek için ne gerekiyorsa yapabiliirdi.

Eliyle işaret ederek bir tane daha bira istedi.

Beachcomber'ın barmen kızı Chelsea şeyeyi onun önüne koydu. "Bu akşam çok hızlı gidiyorsun, Grant."

Grant en sevimli tebessümlerinden biriyle karşılık verdi. "Çok susadım."

"Eve nasıl döneceksin?"

Omuz silken Grant biradan iri bir yudum aldı. "Taksi çağıracağım."

Chelsea, Grant'ın tezgâhın üstüne bıraktığı, Mac'ten ödünç aldığı motosikletin anahtarlarını avuçladı. "Ben şunları emniyete alayım, bir yerde unutma diye." Şımarık bir edayla sı-

ritarak diğer müşterilerine döndü.

Grant parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, berbat ettiği hayatını düşündü. İçtikçe kendini daha kötü hissediyordu ve kendinden başka suçlayacak kimse olmadığını fark ediyordu. Her şeyi çantada keklik sanmıştı. Kariyerini, Abbyyle ilişkisini, geleceğini. Her şeyi.

Yanındaki tabureye biri oturduğunda, ne kadar süredir bira şişesine gözlerini dikmiş oturduğu hakkında bir fikri yoktu.

Chelsea yeni gelenin önüne bir şişe alkolsüz bira koydu.
"Teşekkürler aşkım."

Tanıdık sesle irkilen Grant, dönüp yanına oturan babasına baktı. "Burada ne işin var?"

"Duyduğuma göre üst üste yuvarlıyormuşsun, o yüzden kıcımı kurtarmak için hapse geleceğime buraya geleylim dedim."

"Benim kıcımı asla hapisten kurtarmak zorunda kalmadın. Onlar Mac ve Joe'ydu."

Koca Mac bir kahkaha atıp birasını yudumladı. "Doğru. Sen daima benim uslu oğlumdun, zeki oğlum."

"Ne işime yaradıysa."

"Ne demek istiyorsun?"

"Fark etmediysen söyleyeyim, hayatım berbat durumda."

"Nasıl yani?"

"Baba, cidden ayrıntılara girmemi mi bekliyorsun?"

"Sanırım evet. Beni bilgilendir. Son hatırladığımda, bir elinde Oscar, diğerinde sevdiğin kızla havalarda uçuyordun. Ne oldu?"

"Keşke bilsem."

"Sen bilmiyorsan, kim bilecek?"

"İçine ettim, tamam mı? Duymak istediğin bu mu? Tam anlamıyla bir fiyaskoyum." Grant şişesini kavrayıp kafasına dikti ve yenisi için Chelsea'ye işaret etti.

Chelsea, başını iki yana sallayan babasına baktı.

"Lanet olsun baba! Bunu yapamazsın. Çocuk değilim!"

"Öyleyse çocuk gibi davranma."

Grant, babasının kendisiyle bu ses tonunda konuştuğunu hiç hatırlamıyordu. Mac, Adam ve Evan'la evet, ama kendisiyle asla. Birdenbire hiç içmemiş gibi ayıldı, kendi kadını yeni erkeğiyle görmenin getirdiği acıyı unutmaya arzusu, insafsız bir umursamazlıkla tekrar gün yüzüne çıktı. Gözleri yanmaya başlayınca oradan hemen çıkmak zorunda olduğunu hissetti, yoksa hayatındaki en önemli kişinin önünde kendini kaybedecekti.

Tezgâha bir miktar bozuk para bırakıp dışarı çıktı. Okyanustan gelen temiz hava onu biraz daha kendine getirdi. Açıkçası, hâlâ Abby'nin ona karşı ilgisizliğini kafasına takıyorsa yeterince içmemiş demektir. Hayatlarının büyük bir bölümünde paylaştıkları onca şeyin ardından, nasıl kendisine sokaktaki herhangi bir yabancı gibi bakabilirdi?

Beachcomber'ın arka verandasındaki basamaklarda tökezlemek üzereyken kolunu tutan bir el ona engel oldu.

Grant kavgaya hazır hızla arkasına döndü, ama yukarıdan kendisine bakan babasını görünce bütün hevesi kaçtı.

"Neler oluyor evlat? Bu sen değilsin."

“Sandığından çok daha fazla benim.” Son zamanlarda aşırı içtiğinin farkındaydı, ama acıyı dindirmek için bir şey, herhangi bir şey, yapmak zorundaydı.

“Hadi ahbap. Eve gidip biraz uyuyalım. Bunları sabah düşünürüz.”

Grant, yapacak daha iyi bir şey olmadığından, babasının onu sokağa park ettiği kamyonete sürüklemesine izin verdi.

“Chelsea’den motosikletin anahtarlarını almayı unuttum.” diye söylendi, otoparkta motosikletin yanından geçerken.

“Ben aldım.” Koca Mac yolcu tarafındaki kapıyı Grant için açtı, sonra kamyonetin etrafından dolanıp sürücü koltuğuna geçti.

Grant başını geri attı, kusmadan eve varabilmeyi diliyordu. Mükemmel bir günün ardından, mükemmel bir final olurdu. Babası emniyet kemerini bağlamak için uzandığında, kendini tam bir geri zekâlı gibi hissediyordu. “Üzgünüm.”

“Önemi yok.”

Kamyonetin dışından gelen kahkaha sesleri ikisinin de dikkatini çekti.

Koca Mac derin bir soluk aldı. “Bu da ne...”

Grant ve babası yanlarından geçen çiftte bakakaldılar. Ned, bir kadınla kol kolaydı ve sık sık kahkahalarla kesilen bir sohbetle öylesine dalmışlardı ki, kendilerini izleyenlerin farkında bile değildiler. Grant babasının en iyi arkadaşını hiç bu kadar neşeli görmemişti.

“O, Maddie’nin annesi mi?” diye fısıldadı Grant, sanki onu duyabilirlermiş gibi.

“Kesinlikle. Bir yaşına daha girdim!” Grant babasına baktı, yıldırım çarpmış gibi görünüyordu.

“Aralarında ne var?” diye sordu Grant.

“Zerre kadar fikrim yok.” Koca Mac üstündeki şaşkınlığı atıp marşa bastı. “Fakat şu kadarını söyleyebilirim, eğer Ned bir şekilde onunla arasını düzeltmeyi başarmışsa, kesinlikle senin için de umut var demektir delikanlı.”

Bu yorum Grant’e komik geldi ve çok geçmeden babası ona katıldı. Babasıyla kahkahalarla gülmek, kesinlikle Grant’in tam ihtiyacı olan şeydi.

Ned, hiçbir zaman Francine’le geçirdiği bu akşam kadar mutlu hissetmemişti kendini. Şey, bu tam olarak doğru sayılmazdı. Bu kadar mutlu olduğu son zaman, Francine’le birlikte olduğu son zamandı. Francine bunu başarıyordu, her zaman öyleydi. Bu kadar basitti.

Ned Francine’i Domenic’s’de lüks bir yemeğe götürmüş, Francine fiyatların yüksekliğinden şikâyet ederken onu şarap ve deniz mahsullerine boğmuştu. Sonra kasabaya dönmüşler ve sahilde uzun bir yürüyüş yapmışlardı. Her şeyden konuşmuşlardı. Ned’in en çok merak ettiği konu hariç. Bobby Chester, tek bir hafta sonunda Ned’i tamamen unutturmamayı nasıl başarmıştı?

Beyaz şarap ve istiridye eşliğinde bu soruyu soramazdı. Bu kadar harika bir akşamın ardından, eski bir yarayıdeşerek onu ürkütmeekten endişeleniyordu.

Francine'in evine giden yola saptıklarında birlikte geçirdikleri zamanı uzatmak için Ned adımlarını yavaşlattı. Yine de, az sonra eve çıkan basamakların önündeydiler.

"Yukarı gelip bir kahve içmek ister misin?" diye sordu Francine.

"Elbette." Akşam henüz sona ermediği için rahatlamıştı. Ned, küçük daireye çıkan basamaklarda onu izledi.

"Maddie birkaç yıl burada yaşadı," dedi Francine, kahve hazırlıklarını yaparken. "Mac'le tanıştığında burada yaşıyordu."

"Hatırlıyorum," dedi Ned, Francine'in gergin olması ve boşluğu doldurmak için gevezelik etmeye çalışması onu eğlendirmişti.

Kahve suyu kaynarken Francine dönüp tezgâha yaslandı. "Bana Bobby'yi sormadin."

Ned saatlerdir kaçınmaya çalıştığı konunun pat diye ortaya konması karşısında yutkundü. "Üstüme vazife olduğumu sanmıyorum."

"Elbette öyle."

"O nasıl oluyor?"

"Şey, eğer onunla tanışmasaydım, son otuz yıldır belki seninle evli olacaktım."

Terleyen ellerini ne yapacağını bilemeyen Ned, onları ceplerine tıktırdı. "Öyle mi sanıyorsun?"

Francine onu incelemek için başını eğdi. "Teklif edecektin, değil mi?"

"Düşünmedim değil. Bir ya da iki kez."

Francine'in tebessümü hüzünlüydü ve içten gelmiyordu.

"Ben evlendiğime pişman olmadım. Evlenmeseydim, kızların doğmazdı. Bizi terk ettikten sonra zor anlarımız olsa da bir şekilde başladık. İyi kızlardır."

"Tiffany'yi tanımıyorum, ama Maddie tatlı kız. Arkadaşımın oğlunu çok mutlu etti, dolayısıyla beni de."

Francine'in dudakları öfkeyle gerildi. "McCarthy'lerle pek sıkı fıkısın, değil mi?"

"Koca Mac en iyi arkadaşım. Seni gözüme kestirdiğim günün çok öncesinden beri. Onun çocukları, kendi evlatlarını gibiler."

"Karısı beni hapse attırdı."

Ned sesinin olabildiğince nazik çıkmasına çabaladı, "Bak Francine, ikimiz de neler olduğunu gayet iyi biliyoruz, değil mi?" Ned, Linda'nın onu McCarthy'lerin Gansett Inn'inde ancak beşinci sahte çeki yazdıktan sonra ihbar ettiğini iyi biliyordu ve bunu yaptığı için oldukça üzülüyordu. Yine de bu bilgiyi kendisine sakladı, çünkü parmaklıkların ardında geçirdiği üç ayın ardından Francine'in bunu pek umursayacağını sanmıyordu.

Francine kahve fincanlarına uzanmak için arkasını döndü. "Onun tarafını tutacağını tahmin etmeliydim."

"Kimsenin tarafını tutmuyorum. Talihsizlikler oluyor. Geçmişe mazi derler."

Francine tekrar ona döndü. "Eğer durum buysa, bugün neden buraya geldin?"

Köşeye sıkışan Ned, ne cevap vereceğini bilemedi. "Şey, ben..."

“Önemli değil.”

Derin bir nefes alan Ned, ona yaklaştı ve gözlerinin şaşkınlıkla büyüdüğünü görünce keyiflendi. “Evet önemli.” Uzanıp hâlâ kırmızıya boyadığı yumuşak saçlarına dokundu. “Bugün buraya geldim, çünkü seni ve birlikte geçirdiğim o yazı düşünmekten hiç vazgeçemedim.”

“Ya. Gerçekten mi?” Son sözcükte sesi çatlamıştı. “Gerçekten.”

“Bobby’yle evlendikten sonra bile mi?”

“Özellikle ondan sonra. O ağzı iyi laf yapan baştan karıcıda ne bulduğunu asla anlayamadım.”

“Hayır, anlayamazdın. Her anlamda senin tam tersindi.”

“Onun kadar yakışıklı, şık ve tatlı dilli değildim.”

“Hayır değildin.”

Ned bunca zamandan sonra bile gücendirilmek istemiyordu, ama işte Francine onu gücendiriyordu.

Francine elini onun göğsüne koydu, Ned kalbinin ne kadar hızlı çarptığını anlamasından korktu. “Sen sadık, vefalı ve naziktin. Bu niteliklerin yakışıklı, şık veya tatlı dilli olmaktan çok daha değerli meziyetler olduğunu zor yoldan öğrendim.”

“Neden bana gelmedin? O gittikten sonra, neden gelmedin?”

“Of Ned. Bunu sana yapamazdım. Seni böylece bıraktım, çekip gittim. Bu yaptığımdan sonra, kucağımda iki küçük kıza kapına gelmemi beklediğine inanmıyorum.”

“Hepinizi kabul ederdim. Sana ve kızlarına her şeyi verirdim.”

Francine’in gözlerinde yaşlar parladı. “Bunu söyleme. Ciddi değilsin.”

Ned eliyle onun çenesini tutup kendine bakmaya zorladı. “Ciddiyim.” Ne yaptığını düşünmeden dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu, kendine çekip sarıldı. “Ciddiyim.”

“Sen neden gelmedin?” diye sorarken, Ned’in göğsünde sesi boğuk çıkıyordu.

“İncinmiş gururum,” dedi, kulak tırmalayan bir gülüşle. “Aptal, aptal bir gurur. Çok işime yaradı.”

“Benim de bir gururum vardı. Onun geri döneceğine kendimi inandırmıştım. Muhtemelen seni geri çevirdim.”

“Ya şimdi?” Onun allak bullak olmuş yüzüne bakmak için geri çekildi. “Hâlâ geri dönmesini bekliyor musun?”

Francine başını iki yana salladı. “Artık değil, ama Tiffany bir süredir onu bulmaya çalışıyor.”

Bu cümle Ned’i sarstı ve korkuyla ürpermesine yol açtı. “Öyle mi?” diyebilirdi.

“Onunla ilgili hiç anısı yok. Merak etmesi doğal diye düşünüyorum.”

“Maddie onu aradığını biliyor mu?”

Maddie başını iki yana salladı. “Maddie onu hatırlıyor. Gidişini hatırlıyor. Zavallı çocuk haftalarca pencere ötünde oturup döneceğini umarak yanaşan feribotları izledi. Kız kardeşinin onu aradığını duymaktan hoşlanacağını sanmam.”

“Ya sen, bulmasını umuyor musun?”

“Tiffany’nin ihtiyaç duyduğu yakınlığa kavuşmasını is-

tiyorum. Onun ötesinde, artık başka bir beklentim yok."

"Böyle olmak zorunda değil, Francine. Önünde yaşanacak pek çok yıl var. Mutlu yıllar olmaması için bir sebep yok."

"Öyle mi dersin?"

Ned başıyla onayladı ve onu bir kez daha öpmek için kendini zor tuttu.

"Tekrar beni görmeye gelecek misin, Ned?"

"Geleceğim."

Francine uzun bir soluk koyverdi, rahatlamış gibiydi.
"Güzel."

17. Bölüm

Luke, hesapta olmayan iki günlük tatilin ardından işe dönerken, marinadaki çocuklardan esaslı bir fırça yemeyi bekliyordu. Hepsinin ne yaptığını ve kimle yaptığını bildiğinden emindi. Syd'le geçirdiği zamanı düşünmek onu uçarı, budala ve umutlu yapıyordu. Hem de çok umutlu.

Bütün gün öğleden sonra ve akşam yataktan çıkmamışlar, hatta akşam yemeğini bile yataкта yemişlerdi. Vücudunu zorlamaktan kasılmıştı, her yeri fena halde sızlıyordu ve Syd uyandığında nasıl hissedeceğini düşünmek bile istemiyordu. İşe gitmek için yola çıktığında, o mışıl mışıl uyuyordu.

Hayatının en yoğun seks maratonu süresince, Sydney'ye asla doyamayacağı açıkça belli olmuştu. Ona kaç defa sahip olursa olsun, ardından daha fazla arzuluyordu ve aynı şeyin onun için de geçerli olduğunu hissediyordu. Hayatının inanılmaz gecesinden sonra, Luke kısmen de olsa rahatlayabilecekleri bir noktaya geldiklerini düşünüyordu. Sözcüklere

dökmeseler de, kendisinin onu sevdiği kadar onun da sevdiğinden emindi. Luke hakkında, dahası ikisi hakkında ne planladığı hâlâ belirsizdi, ama geleceğinde ona da yer ayracından giderek daha çok emin oluyordu.

Marinaya ulaştığında arkadaşları ve Koca Mac tarafından sorgulanmaya kendini hazırladı, ama bütün ilginin Ned'in üstünde yoğunlaştığını görmek onu şaşırttı. Soru yağmurundan kurtulduğu için rahatlasa da, bunu hak etmek için onun ne yaptığını düşünemiyordu.

"Seni onunla gördüm," diyordu Koca Mac, Luke her sabah kahve ve tatlı kurabiye eşliğinde kahvaltı yapmak için toplandıkları piknik masasının etrafında onlara katıldığında.

"Ne gördüğünü sanıyorsun bilmem, ama yeni bir göz-lüğün zamanı gelmiş," diye karşılık verdi Ned.

Mac, babasıyla Ned arasındaki bankta kıkırdarken gözlerini devirerek Luke'a baktı, "Anlaşılan bu masadaki birinin dün gece ateşli bir randevusu varmış, ama söylemiyor," dedi.

Luke'un şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı. *Ned mi? Randevu mu?*

Ned omuz silkti. "Ben değilim."

"Grant'i buraya çağırمام gerek," dedi Koca Mac, çileden çıkarak. "Seni o da gördü."

"Siz ikiniz hayal görmüşsünüzs." Ned bakışlarını Luke'a çevirdi. "Şuradaki çapkın çocukla uğraşsanıza. Bir mevzu istiyorsanız, işte orada."

"Senin hakkında konuşmayı tercih ederim," dedi Luke, diğerleri kahkahaya boğuldu. Hâlâ Ned'in bir kadınlı buluş-

masu gerçeğini sindirmeye çalışıyordu. Ned'in herhangi bir kadınlı çıktığını hiç duymamıştı. Hiç.

"Eminim öyledir," dedi Ned, kahvesinden bir yudum alarak.

Marina restoranın işletmecisi, adadaki ilk yazını geçiren kimsesiz genç kadın Stephanie bir tabak dolusu tatlı kurabiyeyle geldi. "Taze taze," dedi tabağı masaya bırakarak.

"Teşekkürler aşkım," dedi Koca Mac, ona göz kırparak.

Stephanie'nin yanakları kıpkırmızı oldu, koşarak içeri kaçtı.

"Bu zavallı kızcağız sana sırılsıklam âşık," dedi Ned, Koca Mac'e dönerek. "Göz muayenesinden söz etmişken, bu kızın da bir doktora görünmesi gerek. Senin müzeliğ olduğunu biliyor mu?"

"Benden söz etmiyoruz," dedi Koca Mac. "Mac'e dün akşam kimle kışkırtıldığını söylemelisin. İlgisini çekebilir."

"Kimdi?" diye sordu Mac. "Neden ilgimi çeksin?"

"Neden koca çeneni kapamıyorsun?" diye çemkirdi Ned. "Allah'ın unuttuğu bu adada bile, bir adamın mahremiyeti olmalı."

Koca Mac'in patlattığı kahkaha Luke'u gülümsetti. Koca Mac neşeliyken onun yanında olup etkisinde kalmamak mümkün değildi.

"Ne dersen de," dedi Koca Mac, gözünden gelen yaşları silerken.

Ned kaşlarını çatarak ona baktı.

"Hadi çocuklar," dedi Mac. "İşimize bakalım."

“Sen de kapa koca çeneni,” diyen Ned, Koca Mac’ı bir kez daha kahkaya boğdu.

“Ben ne yaptım yahu?” diye Luke’a sordu Mac.

Luke omuz silkti. Açıkçası Ned’in tepesi atmıştı ve Luke onu anlayabiliyordu, çünkü en az Ned kadar kendisi de özel işlerinin kahve ve kurabiye eşliğinde herkesin içinde konuşulmasını istemezdi. Yine de, Ned’in kimle flört ettiğini öğrenmek için can atıyordu. Ned bir sonraki feribotu karşılamak üzere taksisiyle uzaklaşınca Koca Mac’ın bunu söyleyeceğini umuyordu.

“Hey,” dedi Mac, “Şu salakla ilgileniver.”

Hep birlikte, gölün üstünde büyük bir hızla ankraja doğru ilerleyen ve dalgasına giren teknelerin tehlikeli biçimde yukarı zıplamasına sebep olan sürat teknesine baktılar.

Koca Mac’ın kaşları öfkeyle çatıldı. “İhtiyaç olduğunda Sahil Güvenlik nerede?”

“Of harika,” dedi Mac. “Buraya geliyor.”

Koca Mac hareketlendi. “Bana bırakın çocuklar.”

“Eğlenceli olacak,” diyen Ned, gösteriyi daha iyi izleyebileceği bir yer bulmak için kalktı.

Mac ve Luke, önden gitmesine izin vererek ana rıhtıma doğru ilerleyen Koca Mac’ın peşine takıldılar.

“Ne istiyorsun kaptan?” diye tekneye seslendi, Koca Mac.

“Bir ya da iki gecelik doklama.” Sözcükler diline doluncina, teknedeki kadınlar çok eğlendiler.

“Sabahın dokuzunda sarhoş,” diye söylendi Mac. Lu-

ke’la izlemek için kazıklara yaslanarak.

“Gazi köklerden güvenlikçilere yakalanmadığınız için şanslısınız,” dedi Koca Mac, canı sıkkın olsa da, dostane görünmeye çalışarak. Sarhoş araç kullanmak suyun üstünde de sorundu.

Adamın küstah sırtışı Luke’u çileden çıkardı, sarhoş bir sürücünün Sydney’nin hayatından neler çaldığını biliyordu. Koca Mac’ın omuzlarının kasılmasından onun da durumdan hoşnut olmadığını anladı. On iki metrelik tekneye rıhtımın uçundaki doku, genellikle aileleri bağladığı yerden uzak bir noktayı işaret etti.

İly fikir, diye düşündü Luke. Kendisi de aynısını yapardı, ne de olsa bu işi en iyisinden öğrenmişti; aile tekneleri bir uçta, parti tekneleri diğer uçta.

Koca Mac bu tip adamların yarısının teknelerini muhtemelen bir gün önce aldıklarını, kullanmak için ehliyet istenmediğinden, ertesi gün dehşet güçlü motorları olan bu araçları suya indirdiklerini söylemekten hoşlanırdı. Bu kaptan beterin beteri idi, tek derdi teknesinin ne kadar güçlü olduğunu sergilemekti.

Luke, rıhtımdaki faaliyetin durduğunu ve herkesin seyr-etmeye başladığını fark etti. Sular çekildiği için tekne rıhtımın çok altında kalıyor ve yanaştırmak güçleşiyordu. Kadınlardan biri kıç palamarı uzatmayı başardı, Koca Mac halatı yakalayıp kazıklardan birine sararken, Luke baş palamarı yakalamak için koştu. Halat kısa düşüp suya inince kaptan tekneyi gazlayarak tepki verdi. Teknenin ileri atılmasına ha-

zırlıklı olmayan Koca Mac palamara tutunmaya çalıştı. Luke dehşet içinde Koca Mac'in rıhtımda gözden kayboluşunu izledi.

Mac, Luke'un kanını donduran bir çılgık atarak arkadaşının gözü önünde babasının arkasından suya atladı.

"Biri 911'i arasin!" diye bağırdı Ned.

"Suda adamlar var!" diye seslendi Luke, ama kaptan kaddınlara hava atmakla o kadar meşguldü ki, onu duymadı. Motoru vitesle takıp pervaneyi devreye soktu.

"Kapat şunu!" diye haykırdı Mac suyun içinden.

Luke, olabilecekleri aklına bile getirmeden, kendini üç metre aşağıdaki tekneye bıraktı, büyük bir gürültüyle arka güverteye düşünce sonunda kaptanın dikkatini çekebildi.

"Motoru kapat, hemen!" Luke teknenin güvertesinde sol bileği tuhaf bir açıda dönmüş yatıyordu. "Suda iki adam var."

Kaptan güverteye yayılan Luke'a bakıp nihayet mesajı alabildi. Motor sustuğunda bütün duyabildiği, Mac'in babası için yardım çağlığıydı. Neyse ki en azından biri iyiydi.

Tekne sessizliğe gömüldüğünde Mac koyu bir kan gölü içinde yüzüstü uzanan babasına henüz ulaşmıştı. Kafasının arkasında büyük bir yarık vardı. Mac, titreyen elleriyle onu çevirdi. "Baba, uyan." Yanaklarını tokatladı. Tepki yoktu. Babasının burnunu tıkayıp hayat öpücüğü verirken, yıl boyunca buz gibi olan suyun içinde hareket ederek ikisini de yüzeyde tutmaya çalışıyordu.

"Kahrolası sağlık görevlileri nerede kaldı?" diye seslendi yukardan izleyenlere.

"Ambulansı duyuyorum," dedi biri. "Dayan Mac, sadece bir ya da iki dakika."

"Aman Tanrım!" diye çılgık attı, rıhtıma çıkan Stephanie. "Ne oldu?"

Mac babasının başını göğsüne yasladı. "Bizi terk etmeyi aklına bile getirme, beni duydun mu?" diye fısıldadı soluk soluğa. "Sakin yeltenme."

"Suda olduğunu bilmiyordum," dedi kaptan, peltek dille.

"Sus be," dedi Luke. "Kapa lanet çeneni."

Mac babasına hayat öpücüğü vermeye devam ediyordu, Koca Mac öksürüp bir kova dolusu su çıkararak tek başına nefes almaya başlayınca rahatlayarak çözüldü. Ancak babası hâlâ kendine gelmemiştir.

"İşte bu," dedi Mac, gözyaşları yanaklarından süzülürken. "Yavaşça." Dudaklarını babasının alınına dokundurdu. "İyileşeceksin." Yaklaşan siren seslerini duyabiliyordu. "İlk yardım birazdan burada."

Sonraki yarım saat bulanıktı. Sağlık görevlileri suya girmiş, Koca Mac'i bir sedyeye yüklemiş ve bir tanesi Luke'la ilgilenirken, onu yukarı çekmişlerdi. Mac ve Luke'un liseden sınıf arkadaşı olan Polis Şefi Blaine Taylor tekne sahibini kelepceleyerek götürmüştü. Mac babasını taşıyan sağlık görevlilerinin peşinde koşarken, Stephanie'ye annesini aramasını söylemişti.

"Onu bulup kliniğe bizzat getireceğim."

"Teşekkürler." Sabah güneşi yakıcı olduğu halde, suyun içinde yarım saat kalan Mac kontrolsüz biçimde titriyordu. Stephanie'ye anahtarlarını verdi. "Sen kilitler misin?" Anne'ye tarları alırken onun ellerinin de titrediğini fark etti. "Luke ne-rede?"

"Polisler onu kliniğe götürdüler. Bir ayağı kırılmadıysa bile çok ciddi şekilde burkulduğunu söylüyorlar."

"Kahretsin," diye söylendi Mac. Adanın küçük sağlık ocağına götürülen babasına eşlik etmek üzere ambulansa binerken, *ne berbat bir durum*, diye düşünüyor, kliniğin babasının ihtiyaçlarını karşılayacak donanıma sahip olması için dua ediyordu.

Mac sağlık görevlilerinin verdiği battaniyeyi aldı ve ekip kafasının arkasındaki kanı durdurmaya çalışırken dikkatini babasının solgun yüzüne vermemeye çalıştı. Maddie'yi aramak istiyordu, ama şu an babasından başka bir şeye yoğunlaşamıyordu. "Başka yerinde yarası var mı?" diye sordu.

"Kolunun kırıldığı çok açık, tansiyonunun çok düşük olması iç kanama ihtimalini gösteriyor." Mac, vücut ısısını sabit tutmak için babasını ısıtıcı battaniyeyle örtmelerin izledi.

Gözlerini sımsıkı kapatıp şiddetli titremesini engel olacağını umarak kendi battaniyesine sarındı. *Lütfen Tanrım. Her şeyi yaparım. Onu şimdi bizden alma. Henüz değil.*

Kliniğin acil servis elemanları sanki hasta kendisiymiş gibi davranarak Mac'in canını sıkıyorlardı. Üstündeki ıslak

giysileri çıkarıp hastane önlüğü giydirmeye çalışırken onlara karşı koymaya çalıştı. "Ben iyiyim! Tetkike ihtiyacım yok. Babama ne yaptığınızı söyleyin!"

"Bay McCarthy, hipotermik durumdasınız ve nabzınız düşük," dedi hemşire. Bir fenerle Mac'in gözlerini muayene etti. "Ayrıca biraz şoktasınız."

Mac'in göğsü yaklaşık bir yıl önce yaşadığı panik atak sırasındakine benzer bir ağrıyla sıkıştı, ama bunu onlara söylemeye cesaret edemedi. "Hasta ben değilim!"

"Artık öylesin," dedi, kulağına bir termometre sokuşturan dişli hemşire. "Ateşin otuz dört derece." Mac'in üstüne bir battaniye çekti. "Seni ısıtmak zorundayız."

Mac sıcaklığın gerçekten iyi geldiğini itiraf etmek istemedi. "Babama ne olduğunu öğrenebilir misiniz? Lütfen? Ve Luke Harris'e? Onu da buraya getirdiler."

Hemşire onun kolunu okşadı. "Gidip bakarım. Sen burada bekle."

"Eşimi aramak zorundayım. Bana bir telefon bulabilir misiniz? Benimki suya düştü."

"Bir bakayım neler yapabilirim."

Battaniyenin altında titremeye devam eden Mac, uzun süre hemşirenin dönmesini bekledi. Babasız bir hayatın nasıl olacağı ve göğsünde şiddetini artıran sancıyla nasıl başa çıkacağını düşünmek için hayli zamanı olmuştu. Her şey ne kadar da hızlı gelişmişti! Bir an babası rıhtımda duruyordu, bir an sonra ciddi biçimde yaralanmış hayat mücadelesi veriyordu.

Görüntüler zihninden bir korku filmi gibi geçerken Marie titredi: babasının rıhtımın üstünde gözden kaybolması, bu kan gölünün ortasında yüzüstü suyun üstünde yüzmesi.

Hemşire geri döndü. "Benim ceptelefonum olmadığın-
dan diğer hemşirelerden biri kendi telefonunu verdi. Baba-
nıza bazı tetkikler yapılıyor. O da hipotermik, o yüzden onu
da ısıtmaya çalışıyoruz. Kolunun kırıldığı kesinleşti. Şimdi-
lik bütün bildiğimiz bu."

"Ayıldı mı?"

"Henüz değil."

"Bu normal mi?"

"Kafa yaralanmalarının çeşitli türleri var. Taramalardan
sonra netleşir."

"Ya nörolog ihtiyacı varsa?"

Hemşire elindeki çizelgeden bakışlarını kaldırdı. "Ge-
rekirse, bir tane getiririz."

"Onu bir travma merkezine sevk edemez miyiz?"

"Beyninde hasar varsa uçamaz, ama zamansız çıkarmı
yapmayalım. Bekleyip test sonuçlarını görelim, tamam mı?"

Hayır, tamam değildi. Bu olanların hiçbiri tamam değildi.
ama beklemekten başka seçeneği var mıydı? "Ya Luke?"

"Akrabanız mı?" diye sordu hemşire, bir kaşını kaldır-
rak.

"Ben, şey, ağabeyim?"

Hemşire kuşkuyla ona gülümsedi. "Ne kadar benzedi-
ğinizden belli," dedi, umursamaz bir alaycılıkla. "Madem
'ağabeyiniz' oluyor, sol ayak bileğini ciddi anlamda burktu-

söyleyebilirim, ama bunu benden *dıymadınız*,"
"Belki babamın hayatını kurtardı ve benimkini de."
"O zaman ona özel ilgi göstermeliyiz."
"Lütfen yapın."

"Pekâlâ," dedi Maddie, Sydney'yle birlikte Maddie'nin
evinde bebek mobilyası kataloglarını karıştırırken. Yerde
oturmuşlardı, Thomas yanlarında kamyonlarıyla oynuyordu.
"Bu sabah yüzünün neden ıslıl ıslıl olduğunu söyleyecek misin?"
Gece Luke'la geçirdiği saatler aklına gelince Sydney'
nin yanakları alev alev oldu.

"Ve neden kızardığını?" dedi Maddie kahkahalarla.

"Bu inanılmaz. Mümkün olduğuna inanamıyorum, ama
eskisinden de yoğun. Nasıl olabilir?"

Sehpaya yaslanan Maddie, çenesini avcuna dayadı.
"Vay canına. Hatırladığım kadarıyla, önceden de esaslıydı."

Sydney başıyla onayladı. "Bu tarz inanılmaz bir bağımız
var. Tarif bile edemem. Aslında düşündüğün zaman, yürüt-
memize imkân yok. Çok farklıyız, anlarsın ya?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben dobra ve şamatacıyım, ölümüne kadar her konuda
konuşmazsam çatlarım. Luke ise Bay Tek Kelime Cevap. Azı
karar, çoğu zarar." Sydney duraksadı ve sonra ekledi. "Tabii
yatacak hariç."

"Elinde değil," dedi Maddie gülerek. "O bir erkek."

"Doğru."

“Uzun vadede azla yetinmeyi başarabilecek misin?”

“Bu, beni de endişelendiren bir konu. Luke bu adadaki basit hayatından çok memnun. Ben daha fazlasına alıştım: bir sürü insan, arkadaş ve daha pek çok şey.”

“Yıl boyunca burada yaşayacak olursan azalacağı kesin. Buna hiç kuşku yok, ama o kadar da kötü değil. Uzun ve soğuk kış gecelerinde sevdiğin birinin seni ısıtmasından daha özel bir şey yok.”

“Bunu biliyor olmalısın.” Sydney, Maddie’nin yüzündeki mutlu ifadeye gülümsedi. “Şeytan kışı dene diyor.”

“Of, evet!” Maddie ellerini çırpı. “Biz seni eğlendiririz. Endişelenme.”

“Ya denediğim halde başaramazsam? Ya kışın ortasında kafayı yemeye başlarsam?”

Maddie bir süre bunu düşündü. “Sanırım bunu olursa- olduğu zaman- düşünmelisin.”

“Sonradan karar vermek üzere buraya taşınıp yürütemezsem, onun hayatını bir kez daha altüst etmekten korkuyorum.”

“İkinizin beraber olacağı tek yer burası olmak zorunda değil.”

“Bütün hayatı burada. Tekneleri yenilediği inanılmaz bir ek işi var. Biliyor muydun?”

Maddie başıyla onayladı. “Bay McCarthy için yaptığın Chris-Craft’a binmişim. Olağanüstü. Mac bir yerini çizecek ya da çarpacak diye ödüm kopuyor.”

“Luke çok iyi iş çıkarıyor, bu gerçek.”

“Aynı mükemmel işi anakarada yapamayacak diye bir kural yok.”

“Haklısın.”

Maddie uzanıp onun elini sıktı. “Neler *olabileceğine* kafa takarak gereksiz yere üzüluyorsun. Bütün yapacağın deneyip nasıl olacağını görmek. Sevmezsen, sevmersin. Senin mutlu olmanı isteyeceğinden eminim. Bunun için taşınması gerekirse, eminim taşınacaktır.”

“Fakat bu *onu* mutsuz eder.”

“Bana sorarsan, onu mutlu eden sensin ve seninle nerede yaşadığını önemsemez. Janey’yle beraber olabilmek için Joe’nun yaptığını hatırla. Bütün hayatını baştan düzenledi ve çok mutlu. Onu seviyor ve birlikte olabilmek için ne gerekiyorsa yaptı.”

“Bunu söylemedi ama Luke’un beni sevdiğini biliyorum.”

“Sen ne hissediyorsun?”

“Elbette onu seviyorum. Nasıl sevmem? Muhteşem biri.”

“Bunu ona söyledin mi?”

“Henüz değil.” Sydney kataloglardan biriyle oynuyordu.

“Söylemek istiyorum, ama ne zaman söylemeye kalksam, sözler ağızımda tıkanıyor. Bir yanım, bunu söylediğimi zaman bir taahhütte bulunmuş olacağımı biliyor, o yüzden emin olmak istiyorum, anlarsın ya?”

“Bunu anlıyorum ama bence ayrıntıları boş verip biraz rahatlamalısın. Bakalım seni nereye götürecek. Yaşadıklarından güzel bir sonuç çıkarsa, istediğini yapma özgürlüğün var.

Şimdilik burada. Luke'la beraber olmak hoşuna gidiyorsa, o halde kal."

"Bir noktadan sonra onunla bu konuda konuşmam gerekiyor. Hayatım boyunca burada yaşayamayacağıma anlayış göstermesi işimi kolaylaştırır." Derin bir soluk aldı. "Mac, keme sonuçlanıncaya kadar bir karar veremem. Omuzlarımda çok ağır bir yük var. Bittikten sonra belki plan yapma konusunda daha rahat olurum."

"İleri bakabilmen için o defteri kapaman şart. Bu konuda kesinlikle haklısın." Maddie, Sydney'nin elini sıktı. "Bu arada, bebek odasının mobilyaları konusunda bana yardım etmek zorundasın. Thomas doğduğunda elden düşmelerle ve kullanılmış eşyalarla idare etmek zorunda kalmıştım. Mac, ufaklık için her şeyin en iyisini istiyor." Elini tombul göbeğine koydu, bebek hafif bir tekmeyle karşılık verince gözleri açıldı.

"Şimdiden cevap vermeye başladı," dedi Sydney gülererek. "Kesinlikle kız olmalı."

Maddie kıkırdadı. "Mac'i küçük bir kızla düşünebiliyor musun? Zavallı elli yaşından önce flört etmeye başlayamaz."

"Kız ona çok yakışır."

"Bu bebek konusunda çok heyecanlı. Başka bir şey konuşmuşum."

"Ne kadar hoş."

"Thomas'ı beklediğim dönemden ne kadar farklı. O zaman herkesin merak ettiği tek şey bebeğin babasıydı."

"Her dakikanın tadını çıkar. Harika bir kocan ve oğlun var. Diğeri de yolda."

"Konuşurken, burada hiç kimsenin senin dekorasyon yeteneklerine sahip olmadığını düşünüyordum. Adada gayet tatmin edici yeni bir kariyere sahip olabilirsin."

"Sıkı pazarlıkçısı, Bayan McCarthy."

Madie zafer edasıyla gülmüsed. "Bu konuda kesinlikle taraf tutuyorum, çünkü senin yıl boyunca burada olmamı istiyorum."

Ev telefonu çalınca, Maddie ayağa kalkmak için komik bir hareket yaptı.

"Bekle," dedi Sydney arkadaşının haline gülererek. "Ben bakarım."

"Mutfak tezgâhının üstünde."

Sydney mutfaka koşup dahili hattı aldı.

"Maddie?"

"Hayır, ben Sydney. Herken ona veriyorum."

"Syd, ben Janey."

Janey'nin sesindeki kasvetli ton Sydney'nin midesinin kasılmasına yol açtı. "Her şey yolunda mı? Buddy iyi mi? hemen gelip onu alacağım."

"Buddy iyi, ama marinada bir kaza olmuş."

Sydney'nin ciğerlerindeki bütün hava bir anda uçup gitti.

"Babam, Mac ve Luke kliniğe kaldırılmış." Sydney Janey'nin sesindeki gözyaşlarını duyabiliyordu. "Tek bildiğim işlerinden birinin ağır yaralı olduğu. Annemi aradığında Stephanie o kadar isterikti ki, başka bir şey anlayamadık. Maddie'yle birlikte bizimle orada buluşur musunuz?"

“Evet,” dedi Sydney. Elleri titriyor, kalbi deli gibi atıyordu. “Hemen geliyoruz.” Telefonu kapadı ve boşalan sinirlerini düzeltmek için derin bir nefes aldı. Odaya döndüğünde Thomas’ın uykudan gözlerinin ağırlaştığını gördü, anınesinin kucagina sokulmuştu.

“Syd? Kireç gibi olmuşsun. Neler oluyor?”

“Bir kaza olmuş.”

“Aman Tanrım. *Hayır*. Mac olamaz.” Fısıltıyla devam etti. “Mac olmadığını söyle.” Karamel rengi gözleri yaşlarla doldu, bir şekilde ayağa kalkmayı başarıp Thomas’ı kanepeye yatırdı.

“Mac, baban ve Luke yaralanmış. Birinin ağır yaralı olduğu dışında Janey ayrıntıları bilmiyor. Onlarla klinikte buluşmamızı söyledi.”

Maddie bir süre, eli hamile karnında, olduğu yerde kıpırdamadan durdu.

Sydney ona yaklaştı. “Durum ne olursa olsun, atlatınız. Tamam mı?” Sydney, bu serinkanlılığın nereden geldiğini bilmiyordu. Luke’un yaralanmış –ya da daha kötü– olduğu düşüncesiyle avaz avaz bağırarak istiyordu. Bir daha kötü bir şey yaşamayacağına Sydney’ye söz vermişti. *Söz vermişti.*

Maddie bir süre ona tutunup kaldı.

“Tiffany’ye haber verip kliniğe giderken Thomas’ı ona bırakalım,” dedi Syd. “Arabayı ben kullanırım.” Çocuğu kanepeden aldı, Thomas uykusu dağılmadan, Max’in aynı yaştayken yaptığı gibi ona sarılınca, yaşadığı duygu seliyle gözlerini sınıksız kapadı.

Maddie çantasını ve anahtarları kapdı, evden çıkıp cipe doğru yol aldılar.

Sydney, Thomas’ı araç koltuğuna yerleştirip teyzesine teslim etmek üzere yol boyunca araba kullanırken elleri titriyordu.

Tiffany’nin Mac için duyduğu endişe yüzünden Maddie daha da telaşlandı.

Kliniğe ulaştıklarında Syd, Maddie’nin elini tuttu. “Mac iyi. İyi olmak zorunda. Hepsi öyle.” Aksini düşünmek söz konusu bile değildi.

Maddie, Syd’in elini daha sıkı kavradı, ama bir şey söylemedi.

18. Bölüm

Sydney ve Maddie acil girişine ulaştıklarında ilk duydukları şey, Mac'in babası hakkında *bir şeyler* söylemesi için birilerine bağırması oldu. Onun sesini duyan Maddie yalpaladı, Sydney bir an arkadaşının bayılacağını sandı.

"Of," diye fısıldadı Maddie, "Şükürler olsun." Danışmayı hızla geçip kocasının sesine doğru ilerlemeye başladı.

Sydney başka ne yapacağını bilemediği için, Maddie'yi izledi.

"Ben Bayan McCarthy," dedi Maddie koridordaki hemşireye. "Eşimi görmek istiyorum."

"Burada." Hemşire perdeyi açmca hiddetten kıpkırmızı olmuş Mac ortaya çıktı. "Hepsi sizin olsun."

Onu gören Maddie gözyaşlarına boğuldu.

"Buraya gel bebeğim," dedi, kollarını açan Mac. "Üzgünüm, seni arayamadım. Telefonumun işi bitti."

Maddie onun yatağına ilişti. "Neler oldu?" diye sora-bildi gözyaşları arasında.

Sydney son derece özel bir anı burmuna sokuyormuş gibi hissetse de, Mac'in söyleyeceklerini duymak istiyordu. o yüzden bekledi.

Mac onlara tekneyi ve kazayı anlattı, sonra da çok daha yüksek bir sesle ekledi, "Ve hiç kimse bana babamın nasıl olduğunu söylemiyor!"

"Sizin için sürekli kontrol ediyoruz Bay McCarthy" dedi hemşire bıkkın bir sesle. Aynı şeyi daha önce de birkaç kez tekrarladığı belliydi.

"Yaralandın mı?" diye sordu Maddie, ellerini Mac'in yüzünden göğsüne doğru kaydırarak.

"Ben iyiyim, ama sanırım Dr. Maitland gitmeme izin verene kadar burada kalacağım."

"Sadece birkaç dakika daha," dedi hemşire.

"Ya Luke?" diye sordu Sydney, duyacaklarının endişesiyle.

"Galiba ayak bileğini çok kötü burkmuş."

"Hepsi bu mu?"

"Bütün duyduğum bu."

"Bildığım kadarıyla röntgen çekirmek için bekliyordu." dedi hemşire. "İsterseniz sizi ona götürebilirim."

"Evet," dedi Sydney rahatlayarak. "Lütfen." Sonra Maddie'ye döndü, "Sen iyi misin?"

Maddie kocasının kucağına sokuldu. "İyiyim."

Sydney hemşireyi izlerken, Bayan McCarthy, Janey ve Stephanie gözleri yaşlı ve perişan bir halde acil servise girdiler. Sydney Mac'in olduğu odayı işaret etti.

Geçerken Janey ona sarıldı.

"Baban için dua ediyorum," dedi Sydney.

"Teşekkürler," dedi Janey, yanaklarından bir damla yaş daha süzülürken.

"Luke'u gördükten sonra yanınıza geleceğim."

Janey başıyla onayladıktan sonra Mac'in odasına giden anesini izledi.

Hemşire Sydney'yi röntgen odasına giden uzun bir koridordan geçirdi. "İşte burada," dedi, parmağıyla göstererek.

Karartılmış odaya girip Luke'un sedyede, bir ayağı yastıklı desteklenmiş ve bileğinin üstüne buz torbası konmuş halde uzandığını görünce kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

"Selam," dedi Luke, elini ona uzatarak.

Sydney ağlamayacağına dair kendine söz vermişti, ama onu sağ salım ve konuşurken görünce daha fazla dayanamadı.

"Ben iyiyim, tatlım. Gel kendin gör."

Tıpkı Maddie gibi, Sydney de yatağa tırmanıp kendini onun kollarına bıraktı.

Luke'un dudakları alnına dokundu. "Ben iyiyim."

"Beni korkuttun."

"Üzgünüm. Seni endişelendirdiğimi düşünmek beni kahretti. Telefonum kamyonette olduğu için seni arayamadım."

"Duyduğum kadarıyla kahraman olmuşsun."

Luke başını iki yana salladı. "Kahraman Mac'ti. Babasının arkasından hemen atladı ve hâlâ suyun içindelerken onun tekrar nefes almaya başlamasını sağladı."

"Mac babasının kötü yaralandığını söylüyor."

"Kafasını çarptı. Sanırım teknenin trampelenine. Son derece kötü görünüyor." Luke'un bütün vücudu ürperdi. Onun Koca McCarthy'yle ne kadar yakın olduğunu bilen Sydney, endişesini tahmin edebiliyordu. "O sarhoş şerefşiz kesinlikle tekne kullanmamalıydı."

"Tanrım," dedi Sydney ürpererek, "Hepiniz ölebilirsiniz."

Luke işaretparmağıyla onun çenesini tutup yüzünü kendine çevirdi. Gözyaşlarını silip öptü. "Ben ölmeyeceğim Syd. Söz."

"Buna söz veremezsin."

"Evet, verebilirim."

Sydney ona gülümsedi, ne yapmaya çalıştığının farkındaydı. "Bileğin nasıl?"

"İlaç verilene kadar feci ağrıyordu."

"Ben sana bakarım," dedi, burnunu boynuna sokarak. "Bana ihtiyacın olduğu sürece yanında olacağım."

Luke onu saran kollarını biraz daha sıktı. "İyileşmesinin kırk ya da elli yıl süreceğini söylüyorlar."

Sydney gözyaşları içinde güldü ve röntgen teknisyeni gelene kadar onun yanında kaldı.

Janey bir an önce oradan çıkmak istiyordu. Odada oturup babasının solgun yüzüne bakarak, bu olağanüstü insanın bir yaşam belirtisi göstermesini ümit etmek istemiyordu. Beklemek dayanılır gibi değildi.

Annesini Mac, Maddie ve Stephanie'yle bırakarak bir

zava almaya çıkmıştı. Joe, okul yılı için Ohio'ya gitmek üzere kapattıkları anakaradaki evini kontrol etmeye gitmişti. Onu arayıp kazayı bildirdiğinde, elinden geldiğince çabuk döneceğini söylemişti. Böyle durumlarda adada yaşamak berbat bir şeydi.

Joe, onun veterinerlik hayalini gerçekleştirmesi için büyük fedakârlıklarda bulunmuştu ve düğünlerine sadece iki hafta kala, ondan yeni bir tanesini istemek zorunda kalabilirdi.

Damada teslim etmek üzere babası yanında olmayacaksa, evlenmesine imkân yoktu. İyileşene kadar ertelemek zorundaydılar. Yapılacak tek şey buydu. Bir yıldır dört gözle bekledikleri düğünün erteleneceği düşüncesi onu gözyaşlarına boğdu. Bir kez daha hayatı aniden altüst olmuştu ve yalpalıyordu.

Gansett Adası Feribot Şirketi'ne ait bir kamyonet patinaj yaparak, büyük bir gürültüyle park yerine yanaştığında hayal gördüğünü sandı.

"Tanrım, Joe," diyerek ona koştu.

Yarı yolda karşılaştılar, Joe onu kaldırıp ayaklarını yerden kesti.

"Bu kadar çabuk nasıl gelebildin? Arayalı sadece bir saat oldu."

"Slim getirdi," dedi, McCarthy ailesinin dostu ve adanın pilotlarından birini kastederek. "Feribottan daha hızlı. Baban nasıl?"

"Bilmiyorum. Kafa travmaları hakkında öngörude bulunmanın zor olduğu dışında bize hiçbir şey söylemiyorlar. Korkunç görünüyor. Kendini hazırla."

"Of bebeğim, seni kim hazırladı?"

Janey'nin göğsünden bir hıçkırık yükseldi ve Joe'ya sarıldı. "Onu yatakta görmek..." titriyordu. "Hayatımda hiç bu kadar korkmadım." Joe'nun onu sımsıkı saran kolları kadar, getirdiği okyanus ve en sevdiği karanfilli sigaranın kokusu da Janey'yi rahatlatmıştı. "Düğünü ertelemek zorundayız." Yüksek sesle söyleyince, sanki gerçekleşecek gibi gelmişti.

"O konuyu bugün düşünmemiz gerekmiyor. Bakalım önümüzdeki birkaç gün neler getirecek."

Janey onun yüzünü görebilmek için geri çekildi. "O olmadan evlenemem. Yapamam."

"Ben de öyle. O bana da babalık etti."

Aynı fikirde olduklarını duymak Janey'yi rahatlatmıştı. Joe'nun önce yanağı sonra dudaklarını öptü. "Anlayacağın tahmin etmeliydim. Her zaman öyle değil misin?"

"Her koşulda evleneceğiz tatlım, ama bizimle birlikte olması için biraz beklememiz gerekiyorsa, bekleyeceğiz."

"Anlayışın için teşekkürler."

"Seni sevmeyi seviyorum, Janey," dedi her zamanki gibi. "Ne olursa olsun, daima yanıdayım."

Janey başıyla onayladı. "Beni yere indirirsen, seni barmı görmeye götürebilirim."

"İndireceğim." Dudaklarını onun boynuna bastırdı. "Birazdan."

Grant'in zonklayan başı onu derin uykusundan uyandı.

dırdı. Yan döndüğünde kafatasını ikiye bölen ağrıyla inledi. Son zamanlarda sık sık bu halde uyanıyordu. Aslında, Abby'nin nişanlandığını haber vermek için annesi aradığından beri her gün.

Hiç kimse onun biriyle flört ettiğini söyleme zahmetine katlanmadığı için hazırlıksız yakalanmıştı. Başka biriyle evlenmeyi nasıl düşünebilirdi? O adamı *sevme* ihtimali yoktu. Kendisini sevdiği kadar sevemezdi.

Oturdu, bulantısını bastırmaya çalıştı. İçmeye son veremeliydi. İşleri kolaylaştırmıyordu. Kariyeri ve hayatı mahvolmuştu, ne kadar sarhoş olursa olsun bu gerçeği değiştiremezdi.

Ağrıyan başıyla sürünerek duşun altına giren Grant derceyi en soğuğa ayarladı ve buz gibi suyun altında geçirdiği beş dakikadan sonra, sadece biraz daha canlanmıştı.

Suyu biraz ılıklaştırıp saçlarını yıkadı. *Bir plan yapmıyorum*, diye düşündü. *Abby'nin dikkatini çekecek bir şey. Bana bir şans daha vermeye onu ikna edecek bir şey.* Janey'yle konuşabilirdi. Ne de olsa Abby'nin yakın arkadaşıydı. Abby'yi tekrar kazanabilmesi için ne yapması gerektiğini o söyleyebilirdi.

Büyüdüğü yatak odasında Grant telefonuna uzandı. Janey ve annesinin defalarca aramış olduğunu görünce şaşırdı. Marinadaki *kazadan* söz eden Janey'min bıraktığı sesli mesaj dinlerken kalp atışları giderek yavaşladı ve adeta durdu.

Bu çılgın telefon çağrıları süresince uyuduğuna inanmıyordu, titreyen ellerinin izin verdiği hızla giymdi, ebe-

veynlerinin odasına geçerek babasının, Mac'ın motosiklet anahtarlarını Grant'in görebileceği bir yere bırakmış olması için dua etti. Ama ne odada ne de alt katta anahtarlara dair bir iz yoktu, ön kapıya koşup kasabanın yolunu tuttu.

Düşünebildiği tek şey babasına ulaşmaktı. Grant'in ay-yaş bir ezik olduğunu düşünerek ölemezdi. Sevgili babasının bu son anıyla ölmesinden, kendi ölmeyi tercih ederdi.

Grant, başının ve midesinin itirazlarına rağmen, yanında çalan bir koma sesi dikkatini çekene kadar koşmaya devam etti. "Atla evlat," dedi Ned.

Soluk soluğa ve ter içindeki Grant, kendini külüstür pikaba attı.

"Telefonlarını açmayınca annen seni bulmam için beni gönderdi."

"Teşekkürler," dedi Grant, o kadar çağrı boyunca uyuduğu için hâlâ utanıyordu. "Ne kadar kötü?"

"Çok kötü. Baban kan revan içindeydi. Bilinçsiz."

"Tanrım," dedi Grant. "Bu dünyayı onsuz düşünemiyorum."

Ned burnunu çekti, Grant dönüp baktığında onun buruşuk yanağından aşağı bir damla yaş süzüldüğünü gördü.

"İyileşecek," dedi Grant, elini uzatıp Ned'in omuzuna koydu. "Buna mecbur." Grant'in aklına başka ihtimal gelmiyordu.

"Hemen öncesinde onu terslemiştim," dedi Ned yüzünü silerek. "Her zamanki gibi bana sataşıyordu. Keşke onu terslemeseydim."

"İkiniz altmış yıldır birbirinizi tersliyorsunuz. Başka tür-
lüsünü de istemez, bunu biliyorsunuz."

"Belki de haklısın."

Ailenin bekleme salonunda toplandığı kliniğe ulaştılar. Annesi bir yanında Janey, diğer yanında Mac'le oturuyordu. Maddie, annesi, Joe ve marinadaki restoranı işleten yeni kadın oradaydı.

"Of Grant, nihayet," dedi Linda. "Sana ulaşamayınca endişelendim."

"Üzgünüm," diyen Grant annesine sarıldı. "Ne söylüyorlar?"

"Cal şu anda yanında. Bekliyoruz."

Abby'nin sözü onı nişanlısının babasını tedavi ettiğini duyan Grant kasıldı. Bu inanılmazdı!

Durum yeterince berbat değilmiş gibi, birkaç dakika sonra Abby hızla acil servise girdi. Grant'e fazla bakmadan doğruca annesine yöneldi. "Duyar duymaz geldim. Durumu nasıl?"

Annesi Abby'ye sarılıp ona bilgi verdi.

Grant, Abby'ye bu kadar yakın olup ona dokunmadan, sarılmadan durmaya dayanamıyordu. En çok ihtiyacı olduğu zamanda Abby uygun değildi.

Abby'ye bakmamak için gruba arkasını döndü ve pencereden dışarıyı seyretmeye başladı. Cal, kanatlı kapılardan dışarı çıkana kadar sonsuza kadar beklemiş gibiydiler.

Tam arkasına döndüğünde Cal'ın yüzünde Abby'yi görmekten duyduğu mutluluk ifadesini fark edince Grant onu

öldürmek istedi. Abby üstünde o anda hiçbir hak iddia edemezdi. Yeri ve zamanı değildi.

Kot ve gömleğinin üstüne beyaz önlük giymiş olan Cal doğruca Grant'ın annesine baktı. "Bayan McCarthy, iyi haberlerim var," dedi, sözcükleri uzatarak. Abby ne zamandan beri sözcükleri *sündüren* bir adamı cazip buluyordu? "Beyin kanaması ya da hayati risk içeren bir tablo yok."

Odakilerden topluca rahatlatma sesi duyuldu.

"Kafasındaki keşiği dikip kolunu alçıya aldık. Kayda değer bir beyin sarsıntısı geçirdiği için, kendine geldiğinde kafasının karışık olması ve ağrı çekmesi muhtemel. Onu rahat ettirmek için elimizden geleni yapacağız, ama şu anda onu anakaraya naklettirmeye ya da danışmak için bir nörolog getirtmeye gerek görmüyorum."

"İkinci bir görüş almak istersek?" diye sordu Grant.

Cevap verirken soysuz gözünü bile kırpmamıştı. "Korurum şu anda sadece ben varım."

Grant'ın annesi ters ters ona bakarak tekrar Cal'e döndü. "Çok teşekkürler, Doktor Maitland. Onu görebilir miyim?"

"Elbette, buyurun." Kapıyı işaret etti. "Abby, biraz konuşabilir miyiz?"

Annesi, Janey, Mac ve Abby koğuşa doğru doktoru izlerken, babasını görmeyi çok istediği halde Grant doktorun diğer hastalarıyla ilgilenmek üzere uzaklaşmasını bekledi.

Joe ayağa kalkıp Grant'e doğru yürüdü. "Bu sert bakışlara biraz hâkim olmalısın. Şu anda mevcut tek doktor o ve baban hâlâ yaralılar dünyasında."

"Kendini ne sanıyor da gizlice *benim* sevgilimi çalmaya cesaret ediyor anlamıyorum."

Joe bir kaşını kaldırdı. "Böyle mi oldu?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Grant'ın başı dönüyor, midesi bulanıyordu ve bu duruma nasıl geldiğini bir kez daha tekrarlamaya niyeti yoktu. "Biraz temiz hava alacağım." Dışarı çıkıp tuğla binaya yaslandı, yüzünü güneşe çevirip temiz deniz havasını soludu.

İşlerin bundan daha kötü olamayacağına kendini ikna etmişken, şimdi babasını hayatta tutması için rakibine güvenmesi gerekiyordu. Kendi yaratıcı zihninde bile, böylesine karmaşık bir senaryo yazamazdı.

"İyileşecek," dedi arkasında ince bir ses.

Grant gözlerini açtı, marina restorandaki kadına baktı. Gözleri kıpkırmızıydı ve ağlamaktan şişmişlerdi.

Grant kadının kimi ikna etmeye çalıştığını anlamadı: Onu mu, kendisini mi? Hollywood'da olsa, minyon yapısı ve kocaman mavi-yeşil gözleri yüzünden ona kimsesiz çocuk derlerdi. Rengârenk diken gibi saçları onu daha da genç gösteriyordu.

"Resmen tanışmadık," dedi. "Ben Stephanie. Babamın bu yaz restoran işletmesini bana verdi."

Grant onun uzattığı eli sıktı. "Grant McCarthy."

"Kim olduğunuzu biliyorum," dedi yüzü kızarak. "Demek istediğim, yaptığımız işten haberdarım."

"Öyle mi?"

Başıyla onayladı. "*Song of Solomon* inanılmazdı. Hayatımı değiştirdi."

Bunu duymanın modası asla geçmeyecekti. "Beğendi, ginize sevindim."

"Oscar'ı kazandığınızda çok heyecanlandım. Kesinlikle hak ediyordunuz."

"Teşekkürler. Bunu söylemeniz çok hoş."

"Birisine ünlü senaryo yazarı oğlundan söz ettiğini duyana kadar Bay McCarthy'yle akraba olduğunuzu bilmiyordum."

Grant yüzünü buruşturdu. "Bazen biraz abartabiliyor."

"Sizinle çok gurur duyuyor."

Tam o anda bunu duymaya nasıl ihtiyacı olduğu hakkında bir fikri var mıydı?

"İyi misiniz?" diye sordu. "Biraz hasta görünüyorsunuz."

"Dün akşam biraz kaçırmışım."

"Bunun için mükemmel bir ilacım var."

"Neymiş o?"

"Hemen gidip getireceğim."

"Yo, hayır. Zahmet etmeyin."

Stephanie gülümsedi. "Bari bir şeylerle oyalanmış olurum. Babanızı deli gibi seviyorum ve bu hayatımın en berbat günlerinden biriydi. Marinada olanlar..." Önce ürperdi, sonra yüzü sarardı.

Grant ona doğru uzanıp elini omuzuna koydu, ama kadin irkilince çekti. Bu da neyin nesiydi? "Korkunç olmalı."

"Öldü diye ödüm koptu. Onu sudan çıkardıklarında korkunç görünüyordu. Gerçekten korkunç."

Grant güçlükle yutkundu. "İyileşecek gibi görüyor."
"Şükürler olsun."

"Evet."

"İçerde, onun yanında olmalısınız."

Şaşırın Grant ona baktı.

"Size ne yapmanız gerektiğini söylemek istemedim. ama neden bütün aileniz babanızın yanındayken siz buradasınız?"

"Çünkü anlaşıldığı kadarıyla eski kız arkadaşım adanın tek doktoruyla nişanlanmış ve babamı hayatta tutmaya çalışan adamı öldürme senaryoları yazmak için burada olsam daha iyi."

"Nişanlandıklarını umursamaz gibi görünmelisiniz."

"Öyle mi?"

Kadın tekrar kızardı. "Kesinlikle üstüme vazife değil."

"Hayır, lütfen. Bana neden işe yarayacağını söyleyin."

"Çünkü ilgisizliğiniz onu öfkenizden daha fazla rahatsız edecektir."

"Ha," dedi Grant, onun söylediğine kafa patlatarak.

"Gidip içki mahmurluğunuzu toparlayacak bir şeyler getireyim." Kafası karışan Grant onun park yerine doğru uzaklaşmasını izledi. İlgisini çeken tiplerden değildi. Daha doğrusu, biçimli ve sutyeninden taşan Abby gibi değildi. Aksine Stephanie, sopa gibi vücudu ve diken gibi saçlarıyla oğlan çocuklarına benziyordu.

Onun tavsiyesine uymaya karar veren Grant içeri girdiğinde, Ned ve onun yanında oturmuş elini tutarak bir şeyler

fısıldayan Maddie'nin annesi Francine dışında herkesin bekleme salonundan ayrıldığını gördü. Danışmaya gidip babasının odasının nerede olduğunu soran Grant'i fark etmediler bile.

Odanın dışındaki koridorda ise bir kalabalık oluşmuştu.

Koltuk değneklerinin desteğiyle Luke Sydney'nin yanındaydı, Maddie ve duvara yaslanmış Mac yorgun görünüyordu.

"Nasıl?" diye sordu ağabeyine.

"Hâlâ baygın," dedi Mac. "Fakat yüzüne biraz renk gelmiş gibi."

"Bu iyi," dedi Grant rahatlayarak. Grup sessizleşti, herkes kendi düşüncelerine daldı. Sessizlik sinirine dokunmaya başlayınca Grant sordu, "Ned"le Maddie'nin annesi arasında neler oluyor?"

19. Bölüm

"Neden söz ediyorsun?" diye Grant'e sordu Maddie.

"Babam bu sabah ateşli bir randevuyla ilgili Ned"le dalgacı geçiyordu," diye açıkladı Mac. "Fakat Ned bu konuda ser verip sır vermiyordu."

Maddie'nin ağzı bir karış açıldı. "Annem ve Ned mi?"

"Şu anda bekleme salonunda ikisi el ele ve annen Ned" in kulağına bir şeyler fısıldıyor," dedi Grant. "Dün gece babamla birlikteken onları gördük."

"Vay anasını," dedi Mac gülerek. "Demek o yüzden babam adanın en flaş haberini yakalamış gibi davranıyordu."

"Annem ve Ned mi?" dedi Maddie bir kez daha.

Kıkırdayan Mac kolunu onun omuzuna dolayıp başını öptü. "Derin bir soluk al bebek."

"Geçen akşam Ned"le tuhaf bir konuşma yaptık," dedi Luke. "Bir zamanlar tanıdığım ve kendisini başkası için terk eden bir kızdan bahsediyordu. Hâlâ adada yaşadığını söyle-

yince, gidip onunla görüşmesi için teşvik ettim.”

“Yani daha önce *beraber* miydiler? *Ne zaman?*”

“Babanla tanışmadan önce,” dedi Luke. “*Muhtemelen* onu baban için terk etti.”

“Of,” dedi Maddie. “Vay canına. Hiç bilmiyordum.” Bir elini karnına koyup yüzünü buruşturdu.

Mac oturduğu yerde dikildi. “Ne?”

“Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey *değildi*, Madeline.”

“Bugün tuhaf sancılar giriyor. Yalancı doğum kasılmaları olmalı.”

“Tetkik ettirmeni istiyorum,” dedi Mac. Ned ve Francine’le eğlenenin yerini, birden ciddi bir endişe almıştı.

“Sorum yok Mac.”

“Buna Dr. Maitland karar verecek.”

Mac karısının elini tutup doktoru bulmak üzere uzaklaşırken Luke, Grant’ın kaşlarının çatıldığını gördü.

“İçini kemiren nedir?” diye sordu.

“Hiçbir şey.”

“Öyle diyorsan.”

“Bileğin nasıl?”

“Ağrı kesicilerin etkisi geçince, canıma okuyacağımı söylüyorlar.”

“Yaptığın için teşekkürler. Duyduğuma göre, babamı ve Mac’i kurtarmak için büyük bir riske girmişsin.”

Luke bu övgüyü omuz silkerek geçiştirdi. “Asıl riske Mac girdi.”

“Seni eve götürmem gerek,” dedi, Luke’un koluna giren Sydney. “Doktor tavsiyesi.” Grant’e dönerek ekledi, “Şişliğin inebilmesi için, yere basmaması gerekiyor.”

“Hem baban hem ben devre dışı kaldığımız için marina yardıma ihtiyacımız olacak,” dedi Luke, Grant’e. “İlgilenir misin?”

“Elimden ne gelirse.”

“Teşekkürler. Mac’le konuşup nelere ihtiyacımız olduğunu bildiririm.”

“Senin için de yapabileceğim bir şey olursa,” dedi Grant, “Bir telefon yeter.”

“Aranım. Teşekkürler.”

“Lütfen babanın ve Maddie’nin nasıl olduğunu bildir,” dedi Sydney.

“Birazdan tekrar gidip bakacağım,” dedi Grant.

Luke koltuk değnekleriyle acil girişine doğru ilerlerken Sydney onunla birlikte yavaşça yürüyordu. Bir tekerlekli sandalye vermeyi önermişlerdi, ama Luke reddetmişti.

“Koca Mac hâlâ buradayken çıkıp gitmek doğru gelmiyor,” dedi Luke.

“Eminim kendine dikkat etmeni tercih edecektir.”

“Sen iyi misin? Endişeli görünüyorsun?”

“Buddy’yi düşünüyorum. Onu veterinerden almam gerek.” Bunu düşünürken tınağını kemirmeye başlamıştı. “Tek başıma kaldıramam, o yüzden yardım etmesi için babamı çağırmamı gerekecek.”

“İşe yaramazın teki olduğum için üzgünüm.”

Sydney yürümeyi bırakıp ona döndü. “Tek düşünce hâlâ yaşıyor ve bu kazayı sadece *burkulmuş* bir ayak bileğiyle atlattımış olman.”

Luke gülmüştü. Kızdığı zaman çok sevimli oluyordu. “Buraya gel, öp beni.”

Kalabalık kliniğe bir göz atan Sydney ona doğru teredütlü bir adım attı.

“Biraz daha yaklaş.”

Sydney ellerini Luke’un omuzlarına koyup onu öpmek için parmak uçlarında yükseldi.

“Bundan daha iyisini yapabileceğini biliyorum.”

“Burada mı?”

“Tek düşüncenin yaşamam olduğunu söylemiştin. İspatla.”

Sydney’nin gözleri Luke’un dudaklarına kaydı ve sadece bu bakış bile Luke’un sertleşmesine yetti. Daha iyi bir öpücük vermek üzere elini boynuna kaydırırken, Luke devamı için yalvarmaya hazırды.

“Mmm.” Kollarını ona dolayıp kendine çekebilmeyi nasıl isterdi. Koltuk değnekleri başına bela olacaktı. “İşte şimdi konuşmaya başladık.”

“Artık eve gidebilir miyiz?”

“Nasıl gideceğiz?”

“Of, kahretsin. Arabamı Maddie’de bıraktım.” Altdudağını çignemeye başladı. “İtirazın yoksa benimkileri çağıracağım.”

Sonuncusunun ardından, Luke bir kez daha Donovan’larla karşılaşmaya pek gönüllü değildi. “Ned’e sorabiliriz.”

Taksi şoförü, hâlâ Francine’le el ele bekleme odasında idi.

“Hayır,” dedi Sydney. “Onları rahat bırak. Arayı kapatmaları gerek.” Luke kapıya doğru yürürken şortunun cebinden telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı. “Anne, müsait misin?”

On beş dakika sonra, Sydney’nin ebeveynleri acil girişinin önündeydiler.

“Marinada olanları duyduk,” dedi Sydney’nin annesi, Luke’un binmesi için cipin kapısını tutarken. “Şükürler olsun iyisin.”

“Teşekkürler,” dedi Luke.

Sydney’nin babası koltuk değneklerini alıp arkaya yerleştirdi. “Bay McCarty’yle ilgili bir gelişme var mı?”

“Yeni bir şey yok,” dedi Luke. “Yine de, doktor Maitland iyileşeceğini söylüyor.”

“Of, bu iyi işte,” dedi Mary Alice.

Ebeveynlerinin Luke’a nazik davranmaya çalışmaları Sydney’yi memnun etmişti. Onları Luke’un evine yönlendirirken, arka koltukta iki eliyle onun elini kavramıştı. “Baba, Luke’u eve bıraktıktan sonra Buddy’yi almaya gitmemizde bir sakınca var mı?”

“Tabii ki hayır.”

“Onu tek başıma kaldıramam. Canını yakmaktan korkuyorum.”

“Neden onu bizim eve götürmüyoruz?” diye öneride bu-

lundu Mary Alice. "Ona biz bakarız, sen Luke'la ilgilenmekle meşgul olacaksın."

Luke onun elini sıkıp sorgulayan gözlerle baktı.

Syd, bu yeni ve kabul edilebilir fikrin, annesinin aklına nasıl geldiğini anlamamıştı. "Sorun olmayacağından emin mısınız?"

"Onunla birlikte olmak bizi çok sevindirir, değil mi Allan?"

"Kesinlikle."

"Bu kesinlikle yükümü hafifletir," dedi Syd. "Teşekkür ederim."

Luke'un evine ulaştıklarında, Sydney onun koltuk değneklerini alıp arabadan çıkmasına yardım etti.

"Araban nerede, tatlım?" diye sordu Allan.

"Maddie'de. Yarın alırım."

"Eve giderken seni oraya bırakabilirim."

"İyi olur," dedi Luke. "Benim kamyonet de marinada olduğundan, araçsız kalmayız."

"Tamam," dedi Syd. "Teşekkürler, baba."

"Beni bıraktığınız için teşekkür ederim, Bay Donovan," dedi Luke.

"Sorun değil."

"Umarım daha iyi hissedersin," dedi annesi.

Sydney, Luke'un içeri girmesine ve kanepeye oturmasına yardım ederken ebeveynleri onu beklediler.

Luke yürüyüş ayakkabısını çıkarıp ayağını bir yastığın üstüne koydu.

Korkunç biçimde yaralanmış ve şişmiş bileği görünce Sydney'nin nefesi kesildi. "Of Luke," dedi. "Tanrım, korkunç görünüyor."

"Çok daha kötü olabilirdi," dedi Luke, ama Sydney onun terlediğini ve dudaklarının acıyla kasıldığını görebiliyordu.

Ona havluya sardığı bir buz torbası ve klinikten verdikleri ağrı kesicilerden iki tanesini getirdi, alnını öpmek için eğildi. "Hemen dönerim, tamam mı?"

"Bir yere gitmem."

Ona televizyon kumandasını uzatan Sydney bir kez daha öptü ve bir an önce dönmek için aceleyle dışarı çıktı. Ebeveynlerinin arabasına atlayıp kapıyı kapadı.

"İyi mi?" diye sordu Mary Alice.

"Ağrısı var ve bileği korkunç görünüyor."

"Çalışabilecek mi?" diye sordu Allan, dikiz aynasından ona bakarak.

"Bir süre hayır, sanırım."

"Ne yapacak merak ettim," dedi annesi somurtarak.

"Muhtaç değil anne."

"İş yerinde kaza geçirdiği için işçi tazminatı alacak," dedi, avukat olan Allan.

"Muhtemelen," dedi Sydney.

"Çok esaslı bir mülkü varmış," diye ekledi babası.

"Evet." Sydney annesinin endişeleri yüzünden, özellikle yaz döneminde haftalarca çalışamayacak olursa Luke'un işçi tazminatına rağmen geçinip geçinemeyeceğini merak etti.

"Yardımanız için teşekkürler."

"Aradığın için sevindik," dedi annesi, oturduğu yerde ona doğru dönerek. "Geçen gün olanlar yüzünden kötü hissediyorduk."

"Aramızın bozuk olmasını istemiyorum. Yaşadığımız onca şeyden sonra."

"Biz de istemiyoruz tatlım."

"Benim için bir şey yapmanızı isterim." Annesinin bakışlarını yakaladı. "Onda ne bulduğumu anlamanız için Luke'ü tanımaya çalışmanızı istiyorum. Ona bir şans vermenizi rica ediyorum. Bunu yapabilir misiniz?"

"Senin için yapamayacağımız bir şey yok, Syd," dedi Allan. "Bunu biliyorsun."

"Buna tercihlerime saygı duymak da dahil mi?"

"Senin tekrar mutlu olmanı isteriz," dedi Mary Alice. "Luke seni mutlu ediyorsa, biz de mutlu oluruz."

"Ciddi misin?"

Annesi başıyla onayladı. "Senin için isteyeceğimiz son şey tekrar yüreğinin sızlaması. Zaten fazlasıyla acı çektin."

"Beni seviyor," dedi Syd. "Onunla olduğum her dakika bunu daha çok hissediyorum."

"Yeni bir ilişkiye girmek için henüz erken olmadığından emin misin?" diye sordu Allan. "Pek uzun zaman olmadı."

Mantıklı bir soru olmasına rağmen, Syd yine de çileden çıktı. "Yeterince uzun olan süre nedir baba? Söyleyebilir misin?"

Benim bilmediğim bir dul kadın kuralları kitabı mı var?"

"Bak canım, seni tizmek istemedim. Sadece tekrar incinmeni istemiyorum."

"Luke beni asla incitmez."

"İsteyerek değil."

"Hiçbir koşulda. Asıl ben, daha önce yaptığım gibi onu incitmekten endişeliyim."

"Yıllar önce olanlar yüzünden kendini suçlamaktan vazgeçmelisin, Syd," dedi Mary Alice. "Daha çocuktun."

"Perişan olacağını bilecek kadar büyüttüm ve olması gerektiği gibi bitiremeyecek kadar da korkaktım."

"Eğer o zaman bitirmeyi uygun gördüysen..."

"Bitirmeyi uygun *görmedim*! Onun bana uygun olduğunu *siz* söylediniz ve ben de size *inandım*! Beni çıkmaza sokup doğru yolu kaybetmemi sağlamanıza izin verdim."

"Fakat Seth'le mutluydun. Kendi gözlerimizle gördük."

"Onunla mutluydum, ama onu asla Luke'u sevdiğim gibi sevmedim." Sözcükler, engel olmasına fırsat veremeyeceği kadar çabuk ağzından çıkmış ve içi kederle dolmuştu. O ana kadar, bunu kendine bile itiraf etmemişti.

"Sydney! Bunu nasıl söylersin?"

"Gerçek bu. Duygularıma engel olamam." Gözyaşlarını sildi. "O zaman da olamıyordum, şimdi de."

"Fakat Seth'le evlenmeseydin..."

"Onunla evlendiğime pişman değilim. Onunla ve güzel çocuklarımızla geçirdiğim hayattan pişman değilim, ama benim için çok istediğiniz mükemmel hayata giden yol yüzünden, bir başkasını yok ettiğim için pişmanım."

Maddie'nin evine giden yola sapan Allan, Syd'in arabaşının yanına park edip motoru kapadı. Sonunda Sydney

cesaret toplamak için derin bir soluk alana kadar aralarında huzursuz bir sessizlik oldu. "Seth'i ve çocuklarımı her günün her dakikası özlüyorum, ama kaybettiklerimle yetinmemeyi tercih ediyorum. Hayatımda tekrar umut, neşe ya da sabah uyanmak için bir sebep olmadan, matem ve üzüntü içinde yaşayamam."

Bunu ağlamadan atlatmaya niyetli olduğu halde, göz yaşlarına engel olamıyordu. "Luke'la beraber olmak beni mutlu ediyor ve on beş aydır ilk defa tekrar umutluyum. Hayatımdan geriye kalan günlerin hepsi berbat geçmeyecek diye umutluyum. Bunu o başardı, o yüzden bütün istediğim ona bir şans vermeniz. Sadece bir şans. Lütfen."

Arabadan indi, kapıyı kapatıp kendi arabasının yolunu tuttu. Arabayı kullanabilmek için ellerinin titremesinin geçmesini bekleyerek uzun süre oturdu. Birinin cama vurduğunu duyunca irkildi, camı indirmek için arabayı çalıştırdı.

"Ben iyiyim anne."

"Eğer onun için de uygunsa, yarın Luke'la akşam yemeğine gelmeye ne dersiniz?"

Annesine bakan Sydney başıyla onayladı. "Çok seviniriz."

20. Bölüm

Janey ve annesi Maddie'ye bakmaya giderken Grant babasıyla kaldı, yatağa bakarak onun artık uyanması için dua etti. Cal bir süre daha baygın kalabileceğini söylemişti, ama Grant babası onu duyacakmış gibi konuşmaya devam ediyordu.

Adaya gelmek üzere yola çıkan ve babalarının son durumunu öğrenmek isteyen Evan ve Adam'ın mesajlarına cevap vermek üzere konuşmayı kesti.

"Adam ve Evan akşamın ilerleyen saatlerinde burada olacaklar," dedi babasına. "Onları bu şekilde korkutmadan hiç hoşlanmadıklarını söylememi istediler." Babasının buna vereceği cevabı düşünerek gülümsedi.

"Durumu nasıl?"

Grant arkasına döndü, kapı aralığında endişeli ve sevinçli görünen Abby duruyordu.

"Hemen hemen aynı," dedi Grant.

"Sen nasılsın?"

"Kendine geldiğinde daha iyi olacağım."

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Grant onun sadece nazik olmaya çalıştığını biliyordu, ama bu fırsatı kaçıramazdı.

"Şu azman kovboya takılırken kafandan neler geçtiğini söyleyebilirsin."

Abby'nin güzel gözleri öfkeyle parladı. "Bana bunu sormaya hakkın yok."

Abby'nin arkasında elinde bir kutuyla Stephanie göründü. Grant başını iki yana sallayınca ortadan kayboldu.

"Her şeyi sormaya hakkım var," dedi Grant.

"Yıllarca seni bekledim Grant. İlişkimize bir yön vermek için senin toparlanmanı beklerken kendi hayatımı unuttum, ama beklediğim asla olmadı ve beklemekten yoruldum."

"Onu benden daha çok sevdiğine inanmamı bekleyemezsin."

"Onu, seni sevmiş olduğumdan farklı seviyorum."

Geçmiş zaman kullanarak yüreğine bir bıçak daha saplamıştı. "Ne demek bu?"

"Benim için var. Benim onu desteklememi beklemeden, yüzde yüz o beni destekliyor, tamamen karşılıksız."

"Ben asla destek bekledim."

"Yok canım!" Babasına bir göz atan Abby sesini alçalttı. "Ben senin için bir sürü şeydim: esin kaynağı, destekçi, sevgili, evin hizmetçisi. Benimle ilgili hiçbir şey, ama hiçbir şey yoktu."

"Her şey sendin Abby. Sen benim her şeyimdin."

Bu söyledikleriyle, Abby soğukkanlılığını kaybetmeye başladı. "Bunu gösterme biçimin çok komikti."

Grant ona yaklaşmak için yatağın etrafından dolaştı.

Abby bir adım geri çekilerek onun dokunma hevesini kurmaya çalıştı.

"Bana bir şans daha ver. Evimi ve arabamı sattım. LA'ı terk ettim ve şimdilik buraya döndüm."

"Şimdilik? Bu ne anlama geliyor?"

Her ne kadar Abby "ellerini uzak tut" sinyali gönderse de, Grant yüzüne dokunmak için uzandı. "Değişiklikler yapıyorum demek. Sensiz ben bir hiçim. Birlikte geçirdiğimiz onca yıl senin için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi çekip gidemezsin."

Abby onun elini tuttu, yüzünden uzaklaştırıp bıraktı. "Çok şey ifade ediyordu. İlişkimizin içinde kayboldum ve artık daha fazla istemiyorum. Cal'le mutluyum. Beni, senin hiç görmediğin bir gözle *görüyor*. Bunu duymak seni üzüyorsa kusura bakma, ama ekimde onunla evleniyorum."

Grant başını iki yana salladı. "Onunla evlenemezsin. Abby. Bu tamamen yanlış ve aslında bunu sen de biliyorsun."

"Kararıma saygı duymamı bekliyorum."

"İkimizin de hayatını mahvederken bunu nasıl yapabiliriz?"

Abby başını iki yana salladı. "Kendi hayatımı mahvetmiyorum. Eğer seninki hayal ettiğin gibi detsen, bunun so-

rumlusu ben değilim. Artık değilim.” Grant’ın babasına bakarak devam etti, “Lütfen babana burada olduğumu ve onu sevdiğimi söyle. Şimdi gitmek zorundayım.” Döndü ve odayı terk etti.

Grant onu takip etti. “Abby, bekle! Gitme.”

Abby döndü, eliyle göğsüne dokunarak onu durdurdu. Yüzüne bakarken gözlerinde dökemediği yaşlar parlıyordu. “Seni çok sevdim,” diye fısıldadı. “Senin için yapmayacağım hiçbir şey yoktu, ama artık bitti. Bırak gideyim.”

Donup kalan Grant onun gözden kayboluşunu izledi. Söylediklerine inanamıyordu. Sonsuza kadar birlikte olmaları gerekirken nasıl biterdi? Midesi ağrıyor, başı zonkluyordu, ama yüreği adeta göğsünden sökülüp alınmış ve bir kamyonun altında ezilmiş gibiydi.

Babasının odasına dönerken Stephanie’nin içinde onu beklediğini görünce aniden yarı yolda durdu.

Stephanie, şahit olduklarından utanmış gibi bakışlarını yere indirdi. “Fazlasıyla umursamaz gibi davrandın.” Ona doğru bir sürahi uzattı. “Bunu iç. İyi hissetmeni sağlar.”

“Sanki iyi hissetmemi sağlayacak bir şey varmış gibi.” Grant kabı ondan aldı ve kapağını açtı. İçine koyduğu şey her neyse, midesi dönmeye başladı ve irkilerek geri uzattı. “Tedavi kesinlikle hastalıktan daha beter.”

Stephanie sürahiye tekrar ona itti. “Güven bana. İşe yarayacak.”

“Her yere kusarsam suç senin.”

Onun yüzündeki korku dolu bakışları görünce Grant, ken-

dini yavru bir köpeği tekmelemiş gibi hissetti. “Şaka ediyorum.”

“Biliyorum,” dedi, ama ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Mac homurdanarak koridorda yürüyor, ona doğru geliyordu ve bakışları Grant’e kilitlendi. “Bu iyi işte. Buradasın. Bana bir iyilik yap.”

“Elbette. Ne istersen.”

“Maddie erken doğum yapacak gibi.”

“Aman Tanrım,” dedi Grant. “İyi mi? Ya bebek?”

Mac başıyla onayladı. “Durdurmayı başardılar ve şimdilik iyi, ama doğuma kadar Cal ona yatak istirahati verdi.

Grant iyi doktor hakkında ters bir şeyler söylememek için kendini zor tuttu. Adam herkesin kahramanıydı.

“Vay be,” dedi Stephanie. “Ne berbat.”

“Cidden öyle,” dedi Mac. “Fakat bebeği korumak için ne gerekiyorsa yapacak. Ancak tek başına oğlana bakamaz, o yüzden zamanımın çoğunu evde geçirmek zorunda kalacağım. Luke ve babam da devre dışı kaldığından...”

“Marinayla ben ilgileneneğim. Bunu zaten Luke’a söyledim.”

“Diğer elemanlarımız gibi sana da ödeme yapacağız.”

“Her neyse,” dedi Grant, omuz silkelerek. “Yıllardır aldığım en iyi iş teklifi.”

“Buna inanmakta zorlanıyorum,” dedi Stephanie.

Grant ağzını çarpıtarak ona sırtıttı. “İnan,” diyerek ağabeyine döndü. “Bilmem gereken özel bir şey var mı?”

“Ben gösteririm,” dedi Stephanie ve ardından ekledi. “Her şeye dikkat ederim.”

"Harika olur," dedi Mac. "İkinize de teşekkürler."

"Biz McCarthy'lerin yerile ilgileniriz," dedi Grant.
"Sen karın ve oğlunla ilgilen."

"Minnettarım kardeşim. Gerçekten." Mac babasına göz attı. "Değişiklik var mı?"

"Henüz yok."

"Berbat bir gündü," dedi Mac.

"Annem idare ediyor mu?"

"Oldukça iyi. Ben Janey için endişeleniyorum. Dügüne on gün kaldı, nedime tam zamanlı yatak istirahatinde, gelinin babası ise komada."

"Her şey yoluna girecek," dedi Grant. "McCarthy'leri uzun süre sindiremezsin."

Mac tekrar babasına baktı. "Umarım bu konuda haklısındır. Keşke bir an önce ayılsa."

"Bence de. Sen karına dön. Ben onunla kalırım."

"Bir değişiklik olur olmaz beni ara."

"Aranım. Çocuklar sekiz vapuruna binecekler."

Mac başıyla onayladı. "Onları da marinada işe alayım."

"Fakat yetki bende, tamam mı?" diye sordu Grant muzip bir sırtımayla. Ağabeyini neşelendirmeye çalışıyordu.

Mac gözlerini devirdi ve karısının yanına gitmek üzere uzaklaştı.

"Sizler çok şanslısınız," dedi Stephanie, yüzünde hüznünlü bir ifadeyle.

Grant onun orada olduğunu neredeyse unutmuştu. "Nedenmiş o?"

"Zor zamanlarınızda güvenilebileceğiniz büyük bir aileniz var."

"Senin yok mu?"

Stephanie başını iki yana sallayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şunu içecek misin yoksa bütün gün yanında taşıyacak mısın?"

Aile konusunun onu nasıl etkilediğini görmek merak etmesine sebep olmuştu. Grant sürahiye burnuna tutup kusacak gibi yaptı. "Gerçekten içmek zorunda mıyım?"

"Yarım saate kadar bana dua edeceksin."

"Öyle mi?"

"Çocukluk etmeyi bırak ve iç şunu."

"Tamam yahu, öyle söyleyince içeceğiz mecbur." Grant yutabilmek için başını arkaya attı ve tahmin ettiği gibi, sıvının hepsi geri gelmeye çalıştı. Nasıl başardıysa bütün koridora kusmadan durabildi, ama başı dönmeye ve gözleri sulanmaya başladı. "Lanet olsun," dedi. "Neydi bu? Gazyağı mı?"

"Ondan biraz daha hafif, bazı şeyleri ilginçleştirmek için."

Grant'in ağzı açık kaldı, hazırladığı karışımın iç organlarının yakma biçimine bakılırsa, kadının espri yaptığından emin değildi.

"Saçmalamaya başlamadan ya da daha beteri olmadan çeneni kapat."

Bir kadının kendisiyle böyle konuşmasına alışık olmayan Grant söyleneni yaptı; ama kirpi saçlı, küstah, kimsesiz kıza daha dikkatli baktı. Gözleri tam olarak mavi ya da yeşil değildi, aslında iki rengin ilginç bir karışımıydı. Upuzun kir-

piklerle çerçelenmişlerdi, ama abartılı koyu makyajla gö-rüntüleri bozulmuştu. İki kulağında da bir dizi delik vardı ve dilinde de bir vida olduğunu fark etti. Bu düşünce bile Grant' in zorlukla yutkunmasına sebep oldu. Dile hızma yaptırma düşüncesi onu dehşete düşürdüğü kadar, ilgisini de çekmişti.

Çıkık elmacıkkemikleri ve pürüzsüz bir teni vardı; vücudunun hiçbir yerinde tek gram fazla et olmadığı halde, sanki boş bir yüzde yanlış yerdeymiş gibi duran dolgun dudaklara sahipti.

Bakışlarını göğüslerine doğru kaydırdı, ama bakacak bir şey yoktu. Daha aşağıda ise, uzun ve sıkı bacaklarını siyah bir kot sarıyordu.

Tekrar yukarı baktığında, tıpkı kendisi gibi, onun da Grant' i incelediğini gördü.

İncelendiğini fark etmenin şaşkınlığını üstünden atamadan, babasının odasından gelen bir inleme dikkatini çekti. Hızla içeri girdiğinde Koca Mac' i serum hortumları ve hemşirelerin ayıldığında gerekli olacağını düşünerek koydukları engelleyici bantlarla mücadele ederken buldu. Grant elleriyle babasının omuzlarına bastırarak onu yastığına itti.

Koca Mac gözlerini kırıştırdı. "Burada ne işin var?" diye sordu çatlak bir sesle.

Rahatlayan Grant cevap verdi, "Yaklaşık bir hafta önce eve döndüm baba. Hatırlamıyor musun?"

"Başım ağrıyor. Neler oldu? Buraya nasıl geldim?"

Grant gözleri fal taşı gibi açılmış ve sulanmış Stephanie'ye baktı. "Doktoru getirebilir misin? Ve mümkünse an-

neme haber verebilir misin?"

Stephanie başıyla onaylayıp hızla odadan çıktı.

Grant Koca Mac' in iri elini kavradı, babası görmesin diye gözyaşlarını sildi. "Dayan baba. Her şey yolunda. İyi-
leşeceksin."

21. Bölüm

Sydney geri döndüğünde Luke'un kanepede uyuyakaldığını gördü ve ebeveynleriyle yaptığı duygusal yüzleşmenin ardından kendine gelmek için biraz zaman bulduğuna sevindi. Luke'u Seth'den daha çok sevdiğini yumurtladığına inanamıyordu. Nasıl bir canavar böyle bir şeyi itiraf edebilirdi?

Mutfak eviyesinin önünde durdu, denize bakarak toparlanmaya çalıştı. Belki babası haklıydı ve Luke'a bağlanmak için henüz erkendi. *Hayır, diye düşündü. Erken değildi. Son zamanlarda her konuda kendimi bu kadar iyi hissederken, kafamı şüphelerle doldurmalarına izin vermiyeciğim.*

Endişe onu esir aldığından danışmanın yapması gerektiğini söylediği gibi, ellerini birleştirip derin derin nefes aldı. Ne gariptir ki, olabilecek en kötü şeyi yaşayana kadar hiç endişe sorunu olmanışı.

Kendini nefes almaya o kadar kaptırmıştı ki, çenesini omuzuna yaslayana kadar Luke'un arkasından geldiğinin farkına bile varmadı.

"Sorun nedir?"

Sydney gözlerini kapadı, bu tanıdık sesin onda yarattığı şefkat ve tutku duygularının tadını çıkardı. "Hiçbir şey. Her şey yolunda."

Luke omuzlarını ovdu. "Öyleyse neden davul gibi gerginsin?"

"Ayakta olmaman gerek."

"Değilim."

Sydney omuzunun üstünden bakınca onun koltuk değneklerine yaslandığını gördü. "Durum nasıl?"

"Senden bahsediyoruz, benden değil."

Sydney tekrar pencereden dışarı baktı. "Ben kötü bir insanım. Gerçekten kötü bir insan." Luke'tan beklediği son şey bir kahkahaydı.

"Sen neden söz ediyorsun?"

Sydney, Luke'un ellerini omuzlarıyla silkeledi ve dengesini bozmamaya özen göstererek hareketlendi. "Komik değil."

Luke uzaklaşmasını engellemek için onun elini yakaladı. "Sen kötü biri değilsin Syd. Sana bunu kim söyledi bilmiyorum, ama yanılıyor."

"Ben söyledim, çünkü gerçek. Benimle olmayı bile istememen gerek. O kadar korkunç biriyim."

Luke onun elini bırakıp yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Bu nereden çıktı?"

Sydney ona bakmaya cesaret edemiyordu. Onunla aynı odada olmak bile, daha önce başka hiç kimseye karşı hissetme-

diği yakıcı bir tutkuyla sarsılmasına yetiyordu ve sorun buydu.

Luke onu kendine yaklaştırıp başını göğsüne çekti. "Keşke bu kadar gerilmene sebep olan şeyi bana söylesen."

"Tekrar söyleyemem. İlkinde bile yeterince kötüydü."

"Neydi o?"

"Bizimkilerle tartıştım," diye söylenirken, sesi Luke'un göğsünde boğuluyordu. "Son derece korkunç, iğrenç bir şey söyledim."

"Onlar hakkında mı?"

Başını iki yana salladı. "Seth hakkında."

"Aman Syd. Ölmüş olması onun mükemmel olduğu anlamına gelmez. Kendini beğenmişin teki değilse, ki şüphem var, bunu ilk itiraf edecek kişi kendisi olurdu. Ben mükemmel değilim. Sen öyle misin?"

"Kesinlikle hayır. Ben korkuncum."

"Bunu söylemekten vazgeçmelisin. Sınırıma dokunmaya başlıyorsun."

Sydney ona karşı samimi olması gerektiğini fark etti, ama aynı sözcükleri tekrarlamak zordu. İlkinde düşüncesizce sarf etmişti, oysa şimdi ne söylediğinin kesinlikle farkındaydı. "Seth'i senden farklı bir biçimde sevdiğimi söylemişim, hatırlıyor musun?"

"Evet, ne olmuş?"

"Değişik olma biçimi..."

"Bunu bana söylemek zorunda değilsin. Senin sorunun ve şu andaki durumunuzla bir ilgisi yok."

"Benim şu andaki durumumla çok ilgisi var."

Luke devam etmesini bekledi.

"Onunla evlenirken bile, Seth'i senin kadar sevmediğimi biliyordum," dedi. "İşte. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Yüksek sesle söylemeyi bırak, bunu düşünemediğim için bile son derece korkunç bir insanım."

"Bunu söyleme ihtiyacı hissettiyisen, seni rahatsız etmiş olmalı."

"Beni rahatsız eden, ebeveynlerimin geçmişte beni nasıl derinden etkilediklerini kabullenmeyi reddetmeleri. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim."

"Syd, bana bak."

Syd gözlerini kaldırdığında onun yoğun bakışlarıyla karşılaştı.

"Ne kendine, ne bana, ne onlara, ne de başkasına bir şey açıklamak zorunda değilsin. Ayrıca duygularını temize çıkarmak zorunda da değilsin, özellikle bana, çünkü ben seni tanıyorum, senin ne kadar sadık, kendini adanmış bir eş ve mükemmel bir anne olduğunu *biliyorum*. Başka neyin önemi var ki?"

"Eğer o zamanlar yüreğimin sesini dinleseydim Seth'e yüz vermezdim, çünkü hâlâ seninle olan beraberliğimizi sürdürüyor olurdum."

"O zaman asla Max ve Malena'ya sahip olamazdın ve kim bilir neler kaçırmış olurdun. Pişmanlıklara yer yok, Syd. Bunu yapmanın hiç anlamı yok."

"Eğer bu kadar geri zekâlı olmasaydım, bir arada olur muyduk? Yürütebilir miydik?"

"Öyle düşünmek istiyorum, ama çok gençtik. Muhtemelen yüzümüze gözümüze bulaştırdık ve ebeveynlerini haklı çıkarırdık. Belki her şeyin böyle gelişmesinin sebebi, ilerleyen yaşlarımıza kadar bizim sıramızın gelmemiş olmasıdır."

"Fazla rasyonel ve akli başındasın."

"Birimiz olmak zorunda."

Bu Syd'i gülümsetti.

"Sen kötü biri değilsin, Syd. Benimle tekrar beraber olmak sende birtakım duyguları galeyana getirdi ve uzun zaman önce verdiğin bazı kararları sorgulamana sebep oldu. Bunu anlayabiliyorum, ama şu anda kendini eleştirirken kimseye bir faydası olmaz."

Pişmanlıklara sığınmanın bir yararı olmadığını öğrenmemiş miydi? Sahip oldukumuz tek şeyin şu an olduğunu? Yine de, bunu bilmek suçunu hafifletmeye yetmiyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette," dedi, Luke'un ciddi ifadesi cesaretini kırmıştı.

"Suçluluk duygusunu geçmişte bırakıp tekrar mutlu olmayı düşünecek misin?"

Sydney ona bakakaldı, bu soru ve düşüncelerini tam olarak ifade etmesi karşısında şaşkına dönmüştü. "Ben, şey..."

"Kalan hayatını suçluluğun mahvetmesine izin verip vermemek sana kalmış."

Haklıydı ve Sydney bunu biliyordu. Yine de, Luke'la tekrar bir araya geldiğinden beri suçluluk duygusu peşini bırakmıyordu. Ancak peşini bırakmayan sadece o değildi.

"Tekrar bir araya geldiğinizden beri, çok mutluyum."

"O halde suçluluğa değil mutluluğa tutun, çünkü mutluluk suçluluktan çok daha yapıcı bir duygu." Onu öpmek için uzandı. "Mutlu olmak için kendine izin ver, Syd," dedi yumuşak bir sesle. "Sorum yok. Yemin ederim."

"Teşekkürler." Sydney kollarını ona doladı ve uzun süre sessizce öyle kaldı. "Ayakta durmaman gerek."

"Gel, yanıma uzan."

Sydney yatak odasına kadar onu izledi, ayağını bir yastığın üstüne yerleştirmesine yardım etti. Yanına uzanıp başını göğsüne, elini kaslı karnına yasladı. "Gidip Buddy'yi görmem ve Maddie'ye uğramam gerek. Ayrıca Bay McCarthy'nin durumunu da merak ettiğinden eminim."

"Hepsini çok merak ediyorum, ama şimdilik tek ihtiyacım bu." Onu saran kollarını biraz daha sıkı. "İhtiyacım olan sensin." Parmaklarını Syd'in saçlarına doladı, öpüğüünü alabilmesi için başını arkaya attı. "Önemsiz konular yüzünden kendini yıpratmış görmek hoşuma gitmiyor. Artık bunu yapma."

"Başüstüne!" dedi Syd gülümseyerek. "Bileğin nasıl?"

"Ağrı kesicilerden sonra daha iyi."

"Birkaç hafta işten uzak kalmak sorun olmayacak mı?"

"Başımın çaresine bakarım."

"Burada yaşadığıma göre katkıda bulunabilirim."

Luke'un yüzü sevimli bir tebessümle aydınladı. "Parana ihtiyacım yok Syd, ama teklif ettiğin için teşekkürler."

Syd onun yüzünü daha iyi görebilmek için bir dirseğinin üstüne yaslandı.

"Varsayalım ki temelli buraya taşındım, o zaman ne olacak?"

"Beni umutlandırma."

"Ciddiyim. Katkıda bulunmak isterim."

Luke eliyle onun başını okşayıp saçını çekmişti. "İkimizi de geçindirebilirim, bebeğim."

"Restore ettiğin teknelerden iyi para kazandığını tahmin edebiliyorum, ama McCarthy'lerin pek fazla verdiğini sanmıyorum, doğru mu?"

"Şaşırabilirsin," dedi gizemli bir tebessümle.

"Ne demek bu?"

"Kaç para kazandığın önemli mi? Karnımızı doyurup giyinebiliyorsak ve başımızı bir yere sokabiliyorsak, başka neye ihtiyacımız var?"

"Şey, arabaların gideri, sigortaları, tatil ve eğlence giderleri, evin ihtiyaçları ve..."

Luke parmağını onun dudaklarına koydu. "Benimle yaşayacak olursan hayat senin alıştığından çok daha basit olacak."

"Bunu biliyorum."

"Gerçekten mi, Syd? Çünkü basitlikten ve sessizlikten söz ediyoruz."

"Anlıyorum."

"İhtiyacımız olan her şeyi karşılayacağıma söz veriyorum." Uzanıp burnunu onun boynuna gömdü. "Başka nasıl ikna edebilirim?"

"Bunları bileğin iyileştiği zaman konuşuruz."

"Şu anda bileğim uyuşuk, ama başka yerim sızlamaya başladı."

Sydney onun yüzündeki ifadeye gülerek gittikçe gerilen ereksiyonunu avuçladı.

Luke'un başı geriye düştü, kalçasını yukarı kaldırdı.

"Luke?"

"Hmm."

"Ya buraya taşındıktan sonra pişman olursam? O zaman ne yaparız?"

Luke onun eline uzandı. "Düzgün bir cevap bekliyorsan, şunu yapmaktan vazgeç."

Sydney elini Luke'un kalçasına kaydırdı. "Böyle iyi mi?"

"Pek sayılmaz." Oturup kolunu onun omuzuna sardı. "Ada hayatı sana uymazsa, o zaman taşınırız."

"Senin için sorun olmaz mı?"

"Burayı özlerim, ama beni terk edersen seni özleyeceğim kadar değil."

Onun bu sözlerinden duyulanan Syd, yerini değiştirip yavaşça onun üstüne çıktı. "İşçi Bayramı'ndan sonra evde halletmem gereken bazı işlerim var. Ardından bu konuları düşünebilirim."

"Birlikte düşünebilir miyiz?"

"Umarım."

Luke ellerini Syd'in kalçasına koyup onu sıkıca sentliğinin üstüne oturttu.

"Ben de umarım."

Sydney kollarını onun boynuna dolayıp öptü.

"Şimdi ne düşünüyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

Luke parmağıyla onun çatık kaşlarını düzeltti. "Kendini ele veriyorsun."

Luke onu o kadar iyi okuyordu ki, bazen bu rahatsızlık verici olabiliyordu. "Hayatlarımızı birbirimize göre düzenledikten sonra, yürütemezsek ne olacak?"

"Bunun olacağını sanmıyorum, ama olursa, o zaman düşünürüz."

"Sanırım haklısın."

"Neden ikna olmuş gibi değilsin?"

"Her şeyin yolunda gitmesini çok istiyorum, ama bana olanlar yetmezmiş gibi, *bugün* olanlardan sonra, ilelebet mutlu yaşama kavramına inanmakta zorluk çekiyorum."

"Hastaneye giderken bütün düşündüğüm, marinada olanları duyduğunda senin nasıl dehşete kapılacağını. Seni bundan uzak tutabilmeyi çok isterdim."

Sydney parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirdi. "Duyduğumda iyi ki Maddie'nin yanındaydım. Onun hatırıma dağılmamak zorundaydım." O anda yaşadığı katışıksız paniği hatırlayınca ürperdi. "Yaralanmış ya da daha beter olabileceğinden çok korktum."

"Korktuğun için üzgünüm. Buna sebep olmak hiç hoşuma gitmiyor."

"Senin ve Bay McCarthy'nin yaralanması da benim hoşuma gitmiyor."

"Geçti artık bebeğim." Ensesini yavaşça tutup kendine çekti, dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu, bir süre sonra öpücükler kontrolden çıktı.

Sydney geri çekildi. "Bir iki saat kendine hâkim ol, tamam mı?" Sydney kalkarken Luke işkence çekiyormuş gibi inledi. Yatağa eğilen Sydney onun alınını öptü. "Yaşayacaksın."

"Nereye gidiyorsun?"

Sydney eliyle saçlarını düzeltti. "Buddy'yi görmem gerek."

"Cidden bir köpeği bana tercih mi ediyorsun? Bir erkeği nasıl yaralayacağını çok iyi biliyorsun."

Sydney tişörtünü çıkarıp temiz bir tane aldı. "Bir köpeği sana tercih etmiyorum. *Buddy*'yi sana tercih ediyorum; sadece bir süreliğine. Benim nerede olduğumu merak etmesini istemiyorum."

"Pekâlâ," dedi uzun uzun iç çekerek. "Böyle söyleyince, sanırım başa çıkabilirim. Tabii bu arada iyileşiyorum."

Sydney homurdandı, "Lütfen bana tipik erkekler gibi davranma."

Luke güldü. "Tipik olduğumun farkında değildim. Nasıl tipik olunuyor?"

"Biraz yaralandın diye koca bir bebek gibi davranarak."

"Bir dakika önce neredeyse öleceğim diye gözlerin sulanıyordu. Ne çabuk unuttun."

"Tipik erkekler ayrıca işlerine gelmeyince surat da asarlar."

Luke sırtına uzanıp tişörtünü sıyrarak odanın diğer

ucundaki çamaşır sepetine fırlattı, ama ıskalandı.

Sydney eğilip tişörtü aldı, çamaşır sepetine koydu. "Bu da tipik." Kaşlarını çatmak üzere ona döndü, ama onun heykel gibi göğsünü ve abartılı kaslarını görünce ağzı kurudu, ne söyleyeceğini unuttu.

"Syd?"

"Şey, ben, affedersin." Aval aval onu seyrederken yakalandığına inanamıyordu.

Elleri ensesinde, pişmiş kelle gibi sırttan Luke yastıklara uzandı. "Geri döndüğünde hâlâ burada olacak."

"Yine tipik davranmaya başladın."

"Belki daha sonra da tipik davranmaya devam edebilirim. Sonuçta, benim ırkımın kafası sadece bir tek şeye basıyor, değil mi?"

"Yaralısın."

"En önemli parçalar hâlâ çalışıyor."

Sydney onu öpmek için bir kez daha durdu. "O ayağı yerden uzak tut."

"Tipik bir kadına dönüşüyorsun."

Ellerini beline dayayan Sydney alev saçan gözlerle ona baktı. "Nasıl yani?"

"O-t-o-r-i-t-e-r," dedi, her harfi vurgulayarak.

"Buna katlanabilirim. Birazdan dönerim."

"Acele et!"

22. Bölüm

Sydney gözlem amacıyla geceyi klinikte geçiren Maddie'yi buldu, sarılmak için yatak çerçevesinin üstünden eğildi. Maddie sımsıkı ona yapışınca şaşırıldı.

"Onu öldüreceğim," diye fısıldadı Maddie.

"Kimi?" diye sordu Sydney.

"Kocamı."

"Ne!"

Mac çılgın gibi bakan gözlerle ve kararlı adımlarla içeri girerken Maddie Sydney'nin kolunu bıraktı.

"Providence'daki kadın ve çocuk sağlığı merkezinin doğum şefiyle bağlantı kurdum. Sabah gidersek öğlen seni muayene edebileceğini söyledi."

"Hayır," dedi Maddie.

Mac'in gözleri neredeyse yuvalarından uğradı. "Ne demek 'hayır'?"

"Sydney, lütfen kocama 'hayır'ın kelime anlamını söyletirmisin?"

"Şey, ben karışmam iyi olacak. Dışarda bekleyeceğim." Maddie uzanıp kolunu kavradı. "Eğer gidersen, kocamdan sonra seni de öldürürüm."

Sydney gülmek için kendini zor tuttu.

"Maddie, dinle beni," dedi Mac, sakın konuşmak için çaba sarf ettiği çok açıktı.

"Adadan gitmiyorum. Cal'le güvenli ellerdeyim ve sürekli ne yapacağımı ve *sakin* olmamı söylemekten vazgeçmezsen, sakinliğimi kaybedeceğim. Beni duydun mu?"

"Neredeyse üç ay erken doğum yapacakken ve bebekle senin sağlığınımdan emin olmak için seni bir uzmana götürmeme izin vermezken nasıl rahat edebilirim?"

"Bugün yaşadığımız stres erken doğumu tetikledi, eğer stresten uzak dursam bir daha olmaz. O yüzden, erken doğum olmasını istemiyorsan, *beni strese sokmaktan vazgeç!*"

"Maddie..."

"Mac."

Birbirlerine bağırma o kadar dalmışlardı ki, Sydney sıvılaşabileceğini düşündü, ama elinden kurtulmaya çalıştığı anda, Maddie kolunu daha fazla sıkarak onu engelledi.

"Güzel," dedi Mac sıkıdığı dişlerinin arasında. "Ama sakın bana..."

"Lütfen gidip Thomas'ı Tiffany'den alır mısın? Onu görmek istiyorum."

Yumruklarını kalçasına dayayıp çenesini inatla ileri çıkaran Mac karşılık verdi, "Seni bırakmak istemiyorum."

"Syd burada kalacak, değil mi?" diye sordu Maddie, Sydney'ye bakarak.

"Elbette. Sen dönene kadar beklerim."

"Eğer eminsen," dedi Mac.

"Git!" dedi Maddie. "Git babana bak, sonra da oğlunu alıp getir."

"Bana seninle tanıştığımız günü hatırlatıyorsun," dedi Mac.

Bunu söyleme biçiminden Sydney onun iltifat etmediğini hissetti.

Maddie gözlerini kıstı. "Aynen."

Mac yatağın çevresinden dolaştı, ona bitmek bilmeyen bir öpücük verdi.

Burnunu sokuyormuş gibi hisseden Sydney, başını çevirdi.

"Bu konuyu döndüğümde konuşacağız."

"Hayır, konuşmayacağız. Konu kapandı. Şimdi git oğlunu getir."

Mac hüsrarla başını iki yana salladı ve odadan çıkıp uzaklaştı.

"Pekâlâ," dedi Sydney neşeyle. "Her şeyin yolunda olduğunu gördüğüme sevindim."

Maddie kahrkahlara boğuldu. "Yemin ederim onu *öldür*eceğim."

"Hayır, öldürmeyeceksin. Bu sabah onun yaralandığını ya da daha kötü bir şey olduğunu düşündüğünde kendinden geçmişti."

Maddie'nin gözleri doldu, bakışlarını kaçırdı.
Syd uzanıp elini tuttu. "Ne var?"

Maddie Sydney'nin gözlerinin içine baktı. "Kaybettik. lerini kaybetmenin nasıl bir duygu olduğunu anladığımı sanıyordum. Oysa bu sabah Janey'nin telefonu gelene kadar hiçbir fikrim yokmuş."

"Umarım hiçbir zaman olmaz. Çok şükür hepsi iyi."
"Luke nasıl?"

"Ağrısı var, ama enerjisi yerinde."

"Yaptıkları için hepimiz ona minnettarız. McCarthy ailesinin zaten onurlu bir üyesi olmasaydı, kesin şimdi olurdu. Bay McCarthy onu iş ortağı yaptığından beri..."

"Ne dedin sen?"

"İşletme ortağı olduğunu mu? Koca Mac işletmeleri birleştirdiğinde, onları aralarında üçe böldü, ama hisselerin büyük çoğunluğu Luke ve Mac'in."

Afallayan Syd yatağın yanındaki sandalyeye çöktü. "İşletmenin sahibi mi?"

"Büyük bir bölümünün. Sana söylemedi mi?"

Sydney başını iki yana sallarken neden söylemediğini anlamaya çalışıyordu.

"Üzgünüm. Bildiğini sanıyordum."

"Neden bana söylemedi? Daha bu sabah para hakkında konuştuk ve marinanın ortağı olduğundan hiç söz etmedi." Sydney, McCarthy'lerden kazandığı paranın bahsi geçtiğinde Luke'un yüzündeki esrarengiz tebessümü hatırladı.

"Neden paradan söz ediyordunuz?"

"Bazı farazi planlar yapıyorduk."

"Aha, bu kaldığın anlamına mı geliyor?" diyen Maddie Sydney'nin elini sımsıkı kavradı. "Lütfen evet de."

"Henüz kesin bir karar vermedik, ama şimdi..." Omuz silkti.

"Of Syd. O konulara girme. Sana söylemeyeşinin kesinlikle geçerli bir nedeni vardır. Ona açıklaması için bir şans ver."

Sydney bu konuyu daha sonra ele almak üzere zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. "Senden bahsedelim. Ne yapabiliriz? Thomas'ın bakımında, bebek odasında ve ihtiyacın olan başka her konuda yardımcı olabilirim. Sadece söyle."

"Aslında Janey'nin düğün partisinde gerçekten yardımcı ihtiyacım var. Pazar günü olması gerekiyordu ve ben burada oturmuş erteleme planları yapıyorum..."

"Gerek yok. Ben ilgilenirim. Sen sadece yönlendir."

"Yapmak istediğinden emin misin?"

"Sana yardım etmekten mutlu olurum."

"Janey için çok üzülüyorum. Babası yaralı ve düğüne iki hafta kala baş nedimesi yatağa çakılıp kaldı."

"Düğün için sana uygun bir şezlong ayarlarız, böylece hem orada olur hem de kendini yormazsın."

Maddie bu fikre yüzünü buruşturdu. "Yani Janey'nin düğününde Saba Melikesi gibi uzanacak mıyım?"

"Joe'yla evlendiği ve sen yanında olduğun için o kadar heyecanlı olacak ki, umurunda bile olacağını sanmam."

"Peki aşırı heyecanlı kocalar için uygun bir çözümün var mı?"

Sydney güldü. "O konuyu kendin halledeceksin arkadaşım."

"Bunu söylemeden korkuyordum."

Mac, Thomas'la birlikte dönene kadar Maddie ve Sydney, düğün planları üstünde konuştular.

"Anne," diye haykıran Thomas, Mac'in elinden kurtulup Maddie'nin yatağına doğru koştu.

Mac onu kucakladı. "Sakin ol evlat. Arabada konuştuklarımızı unutma."

Maddie Thomas'a doğru uzandı ve Mac'in onu kollarına vermesini bekledi. "Siz erkekler ne konuştunuz bakayım?"

"Anne dinlenmek zorunda," dedi Thomas. "Çünkü karında erkek kardeşim var."

Maddie eğlendiğini görmek için Mac'in gözlerine baktı, ama öyle bir şey yoktu. "Baban ve ben bir kız kardeşin olabileceğini de söylemiştik, hatırlıyor musun?"

Thomas başını iki yana salladı. "Kız kardeş istemem."

Maddie ve Sydney birlikte gülerken Mac hafifçe sırtmakla yetindi. Omuzlarının duruşundan hâlâ gergin olduğu belliydi.

"Babanı gördün mü?" diye sordu Mac'e.

Mac başıyla onayladı. "Kendinde, huysuz ve baş ağrıyor, ama daha iyi. Annem, Janey, Joe, Grant ve Ned yanındalar. Annen de bir süre sonra onlara katılacağını söyledi."

Maddie'nin henüz ziyaretine gelmeyen annesine şöyle

yeceği birkaç söz vardı. Belki Maddie'nin Ned yüzünden onu haşlayacağını biliyordu. "Babanın huysuz olduğuna sevin-dim. Bu iyiye işaret." Thomas'a döndü, "Annenin arkadaşı Sydney'ye merhaba der misin?"

"Merhaba," dedi Thomas gülümseyerek. "Buddy?"

"Doğru. Hatırlıyorsun. Bil bakalım ne oldu? Buddy de hastalandı."

Thomas'ın beyaza yakın sarı kaşları endişeyle çatıldı.

"Biliyor musun," dedi Sydney Maddie'ye bakarak. "Annen ve baban izin verirse, benimle onu görmeye gelebilirsin. Tabii eğer istersen."

"Buddy'yi görmeye gidebilir miyim, anne?"

"Elbette. İyi olur, ama Buddy'ye çok nazik davranmalısın, tamam mı?"

Thomas büyük bir ciddiyetle onayladı.

Sydney, Mac'e döndü. "Bir süre arabaları değiştirebilir miyiz, böylece çocuk koltuğum olur. Onu Buddy'ye ve sonra Luke'la akşam yemeğine götürürüm, böylece biraz baş başa kalmış olursunuz."

Maddie, kocasının ruh durumunu düşününce onunla baş başa kalmak istediğinden pek emin değildi, ama Thomas'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. "Syd'e ne söylemen gerekiyor?"

"Teşekkür ederim," dedi Thomas.

"Ve çok uslu bir çocuk olacaksın."

Başıyla onayladı.

"Peki öyleyse, ama önce bana kocaman bir kucak ver."

Thomas tombul kollarını onun boynuna dolayıp sıktı. Maddie oğlunun ve Tiffany'nin bahçede birlikte fiskiyeyle oynayabilmeleri için ona sürdüğü güneş losyonunun kokusunu içine çekti.

Thomas kurtulmak için eğilip bükülmeye başladı. "İyi eğlenceler ahbab." Mac, Thomas'ı kucaklayıp Sydney'yle anahtarları değiştirdi. "Uslu ol."

"Yemediği ya da alerjisi olup yiyemeyeceği bir şey var mı?" diye sordu Sydney.

"Bildüğümüz kadarıyla yok," dedi Mac. "Ancak pek sebze meraklısı değil."

"Kötü örnek." Elini Thomas'a uzattı. "Eminim Luke'un bizim için biraz spagetisi vardır."

"Sketti," diye gülümsedi Thomas.

"Tereyağlı ve peynirli seviyor," dedi Mac. "Sos yok."

"Anlaşıldı. İstedğin kadar kalabilirsin, Mac. Uyuylarsa, onu Luke'un yanına yatırırım."

"Teşekkürler, Syd."

"Evet, teşekkürler," diye ekledi Mac.

Thomas ve Sydney el ele odadan çıktılar. Maddie koridor boyunca Thomas'm cıvıldaayan sesini duyabiliyordu.

"Büyük incelik," dedi Mac.

"Çok." Maddie battanisiyle oynuyordu.

"Nasil hissediyorsun?" diye sordu Mac. Gerginliğini ondan saklamak için elinden geleni yapsa da, başaramıyordu. Ne yazık ki Maddie onu herkesten iyi tanıyor ve her hareketini rahatlıkla okuyabiliyordu.

"İyiyim."

"Bu tek kelimelik cevaplar da nesi?"

"Hiç."

"Harika," dedi Mac, sert bir kahkahayla. "Mükemmel."

Bana kızgınsın!"

Maddie omuz silkti. "Sabah biraz ölçüyü kaçırdın."

Mac ellerini kalçasına koydu. "En azından tek kelime-den fazla. Gelişme var."

"Mac."

"Ne var?" dedi huysuzca.

"Buraya gel."

"Buradayım."

Madie yatağı işaret etti. "Buraya."

Gönülsüzce –ya da öyleymiş gibi– omuzları gergin, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde yatağa ilişti.

"Daha yakın."

"İstemiyorum. Fark etmediysen söyleyeyim, sana kızgımsın."

"Fark ettim, ama sana ihtiyacım var."

Maddie'nin gözlerinin önünde Mac'in bütün resmiyeti yok oldu, ona döndü, ellerini kalçalarının iki yanına yasladı.

"Ne? Bir terslik mi var? Canın mı yanıyor?"

Hafifçe gülen Maddie kollarını uzattı. "Gel buraya."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu, kendini onun kucığına bırakırken.

"Asla." Gülmemeye çalışarak parmaklarını çok sevdiği tıyah gür saçlarının arasından geçirdi ve Mac gevşeyene

kadar onu sımsıkı kollarında tuttu.

"Beni delirtiyorsun," dedi Mac.

"Biliyorum."

"İkinci bir görüş almak için Providence'a gitmeyi düşünmeyeceksin bile, değil mi?"

"İhtiyacımız mı var? Cal erken doğuma sabah yaşadığımız stresin yol açtığını söyledi. Bebek gelene kadar üç ay yatağa çakılı kalacağım ve bu berbat bir durum, ama gereken neyse yapacağım."

"Belki bebek doğana kadar anakaraya taşınmalıyız, böylece hastanelere yakın oluruz. Joe'nun evinde kalabiliriz ve..."

Maddie parmaklarıyla onun dudaklarını çimdikledi. "Kendi evimizde, kendi çevremizde, ailemle birlikte olmak istiyorum."

"Ama..."

"Ama filan yok. Cal'e güveniyorum ve anakaraya gitmem için bir sebep görmüyor."

"Ya ben?"

Maddie bir kez daha gülmek için kendini zor tuttu, sevgili kocasının bundan hoşlanmayacağını biliyordu. "Sen de mi hamilesin?"

Mac kaşlarını çatıldığını görebilsin diye ona döndü. "Bu az gelişmiş kasaba, karımın ihtiyaçlarına cevap veremez. Ya ben hastaneden bu kadar uzak olduğumuz için strese bağlı kalp krizinden gidersem ne olacak?"

"Öyle bir şey olmayacak."

"Benim bilmediğim kristal bir küren mi var?"

"Daha iyisi var: annelik içgüdüğü."

"İhtiyacın olan bir şeyi sana veremeyeceğim düşünceğine katlanamıyorum."

Maddie onun yüzünü avuçları arasına aldı. "Bana zaten her şeyi verdin. Herkesin hayalini kuracağı en iyi eş ve babası, ama yine de *sakinleşmezsen*, seni öldürmekten başka seçeneğim kalmayacak. Beni anlıyor musun?"

Mac kıkrıdadı. "Bensiz yaşayamazsın."

"Hayır, yaşayamam, ama yine de *sakinleşmelisin*. Ben iyiyim. Sen de iyisin. Derin bir nefes al, lütfen!"

Mac söyleneni yaptı ve bütün vücudundaki kaslar titredi. "Sana dört çocuk istediğimi söylemişim, hatırlıyor musun?"

"Hayal meyal."

"Yapabileceğimi sanmıyorum."

Maddie bu kez kahkahasını tutamadı. "Çünkü sadece kendini düşünüyorsun."

"Hayır bebeğim, sadece *seni* düşünüyorum. Sorun bu. Seni o kadar çok seviyorum ki, herhangi bir biçimde tehlikeye olduğunu düşünmek beni çıldırtıyor."

"O halde bugün sana neler olduğunu öğrenmeden önce neler hissettiğimi anlayabiliyorsun?"

"Berbat bir gündü."

"Yarın daha iyi olacak." Maddie onun sabah islandığı için hâlâ karmakarışık olan saçlarını okşamaya devam etti ve dudaklarını alına değdirdi. "Üç ay yatakta kalma kısmı haric."

"Hiç eğlence olmadan," dedi Mac hüzünle.

"Eğlence yok demedi. *Bir tek eğlenceye* yok dedi. Keç fettiğimiz gibi, daha pek çok eğlence var."

"Birden bu kötü gün düzelmeye başladı."

"Mac?"

"Hmm?"

"Ben de seni çok seviyorum."

Mac başını kaldırdı, onu öpebilmek için yataktaki yerini değiştirdi. "Bu kez senin borunun ötmesine izin vereceğim."

"Hadi ya, teşekkürler."

"Fakat sana bir şey olmasına izin vermezsen iyi edersin Madeline, yoksa benimle uğraşmak zorunda kalırsın. Anladın mı?"

Maddie onun gömleğini kavrayıp yeni bir öpücük için kendine doğru çekti. "Anladım."

23. Bölüm

Thomas, Sydney'nin ebeveynlerine giden yol boyunca cıvıladı. Evde Buddy şeref konuğu olarak kanepeye kurulmuştu ve Seth'in "utanç külahı" dediği boyunluğu takıyordu. Zavalılık kısırlaştırma ameliyatı sırasında külahtan nefret etmişti, ama bu kez mücadele edecek gücü -şimdilik- yoktu.

Sydney'nin geldiğini görünce başını kaldırdı ve hafifçe inledi.

Sydney külahı sakınarak Buddy'nin yüzünü öpmek için uzandı. "Ayy, benim uslu oğlum nasılmış?"

Buddy onun yanağını yaladı.

"Anne? Baba?"

"Hemen geliyorum," diye seslendi annesi.

"Gel, Buddy'ye merhaba de," diyen Syd elini Thomas'a uzattı. "Ameliyat oldu."

"Neden?"

Sydney küçük oğlanın elini tutup yalaması için Buddy'

ye uzattı. "Yememesi gereken bir şey yedi ve karnına yapışıp kaldı."

"Ne yedi?"

"Bir çöp poşeti."

Thomas burnunu kırtırdı. "İyy."

"Kesinlikle," dedi Syd gülererek. "Duydun mu Buddy? Çöp poşetleri iğrençtir."

"Umarım dersini almıştır," dedi onlara katılan Mary Alice.

"Muhtemelen hüsnükuruntu," dedi Syd. "Anne, bu Thomas McCarthy, Mac ve Maddie'nin oğlu. Thomas, bu annem Bayan Donovan."

Onlar el sıkışırken, Sydney annesinin gözlerindeki özlemi okudu. Torunlarının hasretini çektiği çok açıktı.

"Bu genç adam ne kadar yakışıklı."

"Çok sevimli," diye onaylayan Syd, annesini Maddie'nin durumuyla ilgili bilgilendirdi.

Buddy elini yalamaya devam ederken Thomas kıkırdıyordu.

"Üç ay yatakta kalmayı düşünemiyorum bile," dedi Mary Alice yüzünü buruşturarak.

"Şaka değil. Üstelik yürümeye yeni başlamış bir çocukla başa çıkmak da cabası."

Buddy Thomas'ı adeta büyülemişti. "Oynatabiliyor mu?"

"Bugün değil. Önümüzdeki hafta tekrar ziyaretine gelebilirsin. Belki o zaman oynayabilmek için ayağa kalkmış olur."

"Neden o şapkeyi takıyor?"

"Dikişlerini kemirmesin diye."

"Ya." Thomas köpeğin burnuna bir öpücük kondurmak için eğildi. "İyileş Buddy."

"Ne tatlı bir çocuk," dedi Mary Alice. "Veteriner Buddy'nin mahırluğunun birkaç gün daha süreceğini söyledi, o yüzden şimdilik onu burada bırakacağın için üzülme."

"Onsuz bir iki gün yaşayabilirim, ama daha fazlasına kalamamam."

"Hazır olduğunda baban onu getirir."

"Bakalım yarın Luke nasıl olacak."

Mary Alice Thomas'a döndü. "Biraz süt ve kurabiyeyle ne dersin?"

Thomas, başıyla onaylayan Syd'e baktı. "Yemekten önce tatlı da yiyebilirsin ama anneye söylemek yok, tamam mı?"

Bu gizli anlaşmayla çok eğlenen Thomas kıkırdadı. "Tamam, Syd."

Mary Alice Thomas'a uzandı. "Şimdi şu elleri yıkayalım."

Onlar mutfığa doğru uzaklaşırken arkalarından izleyen Sydney'nin de içi çocuklarının hasretiyle dolmuştu. Thomas'ı severlerdi, küçük çocuklara karşı daima yakınlık duymuşlardı ve Sydney, Malena doğduktan sonra tüplerini bağlatırken bu kararını zaman zaman sorgulamıştı. Küçük bir kardeşe muhtemelen birer ağabey ve abla olurlardı.

"Anlaşılan yeni bir arkadaşım oldu Buddy." Onunla yumuşak bir sesle konuşarak, Buddy uyuyakalana kadar sırtını okşamaya devam etti.

Sydney saatine baktı ve Luke'a akşam yemeği hazırlamak üzere geri dönme zamanının geldiğini gördü. Onan sakladığı sır aklına gelince midesi endişeyle kasıldı. Neden ona söylememişti? Sormalı mıydı? Yoksa kendi söyleyene kadar beklemeli miydi? Acaba hiç söyleyecek miydi? Bütün bunlar kafasını karıştırıyordu.

Luke'u her zaman gizli kapaklı yönü olmayan biri olarak düşündürdü -içi dışı birdi- oysa giderek onda daha fazlası olduğunu keşfediyordu. Tekne yenileme işi ilk örnekti ve onu söylemeyi de unutmamıştı.

Bu konulara kafa yormaya devam ederek, mutfaktaki Thomas ve annesinin yanına gitti. Annesi Thomas'ın ağzına bulaşan çikolatayı siliyordu ve küçük oğlanın ziyaretinden ne kadar mutlu olduğu çok açıktı.

"Unutmuşum," dedi yumuşak bir sesle.

"Neyi?"

"Bu yaşta ne kadar sevimli olduklarını. Her yeni deneyime ne kadar açık olduklarını."

"Her zaman iki yaşın haksız suçlandığını düşünmüşümdür," dedi Sydney. "Üç yaş korkunçtu, dört ise inatçı, ama iki sevgi dolu ve tatlı."

"Şey," dedi Mary Alice çekinerek, "Maddie yatak istirahatindeyken Thomas'la ilgilenmekten mutlu olurum. Onu yemeğe ve parka götürürüm ya da isterse öğleden sonraları buraya getiririm." Mary Alice sustu, belki fazla umutlanmak istemiyordu. "İşe yararsa."

Sydney annesine sarıldı. "Eminim Maddie çok sevimli.

Thomas kendisiyle ilgilenecek üçüncü bir büyükannesi olacağı için çok şanslı."

Mary Alice gülümsedi ve Thomas'ın tabağına bir kura-biye daha koydu.

"Büyükbabamın kafası uf oldu," dedi Thomas.

"Evet, ama iyileşecek. Annen ve Luke da öyle."

"Ne gündü ama," dedi Mary Alice.

"Sorma. Üstelik herkes Gansett'te hiç olay olmadığını söz eder."

"Burada pek çok şey olur." Syd'in ebeveynleri altı yıl önce sürekli adada yaşama kararı almışlar, ama Boston'daki evlerini elden çıkarmamışlardı. Önceki kışın büyük bölümünü ise, Syd'i yalnız bırakmamak için orada geçirmişlerdi. "Bir kış burada takıl, görürsün."

"Bunu yapabilirim."

Mary Alice yutkundu. "Syd, ciddi misin?"

"Bunu düşünüyorum."

"Luke'la mı yaşamayı düşünüyorsun?"

"Belki." Öncelikle, Luke'un hayatıyla ilgili önemli ayrıntıları neden ondan sakladığını konuşmaları gerekiyordu. "Bu konuda ne düşünürsün?"

"Şey, biliyorsun birlikte yaşama olayına sıcak bakan biri değilim."

Sydney güldü. "Hadi ama anne. 1950'ler geride kaldı."

"2050 bile olsa umurunda değil," diye kibirle güldü Mary Alice. "İnsanlar bir arada yaşamak için önce evlenmeli."

"Anlaşamadığımız konusunda anlaşalım."

“Neredeyse otuz altı yaşına geldiğinin ve canın ne iş-
terse yapabileceğinin farkındayım.”

“Bunun için teşekkürler, ama senin onayın her zaman
önemli, belki fazlaca önemli.”

“Ayrıca onun yanında ne kadar mutlu görüldüğünün de
farkındayım ve senin mutluluğun benim için her şeyden daha
önemli. O yüzden artık fikirlerimi kendime saklayacağım.”

Sydney gözlerini devirdi. “Olursa dişimi kıracağım!”

“Bu hiç hoş değil,” dedi Mary Alice sırtarak.

“Gerçekler acıdır,” dedi Syd, annesinin yanağını öperek.

“Yarın akşamki yemek için biftek ve patates düşünüyör-
dum. Luke biftek sever mi?”

“Sever. Harika olur.” Sydney Thomas’ı kucakladı ve yü-
zündeki son çikolata lekesini sildi. “Kurabiyelerden sonra ne
diyoruz?”

“Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil, Thomas. Umarım yakında tekrar ziyarete
gelirsin.” Mary Alice Sydney’ye bir poşet dolusu kurabiye
uzattı. “Hastan için.”

Bu jestten duyulanan Sydney poşeti aldı. “Teşekkürler
anne. Yarın görüşürüz.”

Ned, Koca Mac’in odasının dışında volta atıyor, kadim
dostunu görmek için fırsat kolluyordu. Ne kadar üzücü bir
gündü! Koca Mac’i suyun içinde kafasından kanlar akarken
görünce... Ned tekrar korkuyla ürperdi. Oradaki birkaç da-

kika süresince arkadaşının öldüğüne emindi. Şükürler olsun
Mac hızlı davranmış, babasını kurtarmak için kendini tehli-
keye atmıştı. Ya Luke! Delikanlının yaptığına ne demeli! Ned
bu dehşeti uzun süre yaşayacaktı.

Koca Mac, Linda’nın eve gitmesi için ısrar etmişti. Ned
arkadaşıyla aynı fikirdeydi, soğukkanlılığını korumayı başa-
ran Linda McCarthy ayaklarının üstünde zor duruyordu.

“Yemin ederim iyiyim,” demişti Koca Mac, onu kendine
çekip öperek. Alçılı sol kolu bir yastığa üstündeydi. “Git
artık. Yorgunluktan düşüp kalmanı istemeyiz.”

Linda ağlamaklı ve sarılgandı, Ned’in daha önce gör-
mediği iki şey daha. Bütün bu manzara Ned’in gerginliğini
daha da artırıyordu.

“Hadi gel, anne,” dedi Janey, kolunu onun omuzuna sa-
rarak. “Joe’yla ben seni eve bırakacağız.”

“Ben babamla kalırım,” dedi Grant.

“Sen de gidiyorsun,” dedi Koca Mac. “Berbat görünü-
yorsun. Git biraz uyu. Sabah tekrar gelirsin.”

“Ama baba...”

“Adam ve Evan birazdan burada olur. Yalnız kalmaya-
cağım.”

“Ben de burada olacağım,” dedi Ned koridordan sesle-
nerek.

“Eğer eminsen,” dedi Linda.

“Çok eminim. Eve git hayatım. Söz veriyorum yarın
sabah yine burada olacağım.”

“Hiç komik değil,” diyen Linda, burnunu çekerek son

bir kez onu öpmek üzere eğildi.

“Çocuklar, annenizi eve bırakın. Yemek yediğinden ve uyduğundan emin olun.”

Grant ve Janey, söyleneni yaparken Joe da onların peşine takıldı. Yanından geçerken Linda Ned’e sarıldı. “Bir değişiklik olursa beni ara.”

“Arayacağımı biliyorsun, kadın. Delikanlılar gelene kadar ben buradayım.”

Linda onun kolunu okşayıp çocuklarla beraber uzaklaştı.

“Uf be,” dedi Koca Mac. “Bu kadar şamatanın ortasında insan nasıl huzur bulabilir?”

“Bana hikâye anlatma. Bu ilgiden memnunsun.”

Koca Mac kıs kıs gülerken yüzünü buruşturdu.

“Bugün ödümüzü kopardın.”

“Öyle duydum. Her şey bulanık.”

“Umarım hep öyle kalır. Hatırlamaya değmez.”

“Belki sen boşlukları doldurursun.”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum. Gördüğüm en kötü şeydi.”

“Kazadan söz etmiyorum. Hayal meyal şeyler hatırlıyorum. Bir kadın ve seninle ilgili...”

Ned arkadaşının gözlerindeki hınzır gülüşü görmek için tam zamanında ona baktı. Bu hayat ışığını gördüğüne sevindiği halde, Francine hakkında konuşmak istemiyordu. “Hollywood’dan gelen kendi oğlunu bile hatırlamıyorsun, bunu mu hatırlıyorsun?”

“Beyin ne kadar tuhaf çalışıyor, ha?”

“Yine de bu konuda konuşmak istemiyorum,” diye somurttu Ned. Aksi gibi yüzünün kızardığını hissediyordu.

“Üf, hadi be. Bugün neredeyse ölüyordum. En azından ağzıma bir parmak bal çalabilirsin.”

Ned çileden çıkmamak için büyük çaba gösterdi. “Sakin ‘neredeyse ölüyordum’ kartını oynamaya kalkma.”

“Hadi ama, *benim*. Bizim aramızda sır yok. En azından ben öyle sanıyordum.”

“Sana hiçbir şey söylemeyeceğim, çünkü adadaki en boşboğaz adam sensin. Yarın sabah bütün tersane duymuş olur.”

“Yemin ederim kimseye söylemeyeceğim.”

“Tanrı’ya şimdilik borçlu olduğun için buna sadık kalacağımı umuyorum. Anlatacak fazla bir şey yok. Akşam yemeğine çıktık. Aman ne kadar önemli.”

“Bunu, Bob Chester için seni terk ettiği yaz yanında olmayan ya da otuz altı yıl boyunca ondan kaçındığını izleyen birine söyle.”

“Küçük kızını damada teslim edebilmek için dinlenmen gerekmiyor mu?”

“Bunu dünyada kaçırmamı, gayet iyi biliyorsun. Konuyu değiştirmeye çalışma.”

Ned yılgın bir halde parmaklarını ağarmış karışık saçlarının arasından gezdirdi. “Ne söylemeni istiyorsun?”

“Dikkatli olacağımı, daha önce yaptığım tekrar yapmamama izin vermeyeceğimi söylemeni istiyorum.”

“Bunu Luke’a da söyledin mi?”

“Söyledimse ne olmuş? Buralarda geri dönüşüm yazı yaşanmaya başladı.”

Ned uluyarak güldü. “Ancak sen böyle ifade edebilir din.”

“Ona söylediklerimin aynısını sana da söyleyeceğim. Dikkatli ol. Aynı şeyi tekrar yapmasına izin verme. Bir kez izlemek yeterince acıydı.”

“Bu ‘kez’ daha yaşlı ve akıllıyım.”

“Öyle olduğunu umalım.”

“Biliyor musun, ağrı çekmen kıcımda bile değil, ama ölmediğine sevindim.”

Koca Mac bir kahkaha patlattı, ama başı itiraz edince yine yüzünü buruşturdu. “Off, çok teşekkürler dostum.”

“Rica ederim.”

24. Bölüm

Janey, eğer bir şeylerle meşgul olursa gün boyunca kendini tehdit eden sinirsel çöküntüyü savuşturabileceğini kendi kendine tekrarlıyordu. Annesi için çorba pişirip ona sıcak banyo hazırladı. Adam ve Evan’ın yataklarına temiz çarşaf serdi, mutfağı temizledi. Son bulaşıkları makineye yerleştirirken Joe arkasından ona sarıldı.

“Saatte yüz elli kilometre hız yapıyorsun, bebeğim.” dedi, dudaklarını boynunda gezdirerek.

Janey onun kollarından kurtulmaya çalıştı. “Çamaşırları makineye atmam gerek.”

“Bu akşam değil.”

Janey nadir kavgalarından birine hazır bir şekilde arkasına döndü, ama onun gözlerinde sadece sevgi ve endişe görünce, tezgâha çöktü.

"Tamamen tükenmiş durumdasın. Eve gidelim."

"Sen gidebilirsin. Ben kalacağım, annemin ihtiyacı olabilir."

"Sen olmadan hiçbir yere gitmiyorum ve annenin ihtiyacı olursa Grant burada. Uyuman gerek."

"Çocuklar geldiğinde..."

"Kendi başlarının çaresine bakabilirler. Çocuklar artık yetişkin birer adam ve hayatlarını senin desteğin olmadan sürdürüyorlar."

Janey'nin dudakları titremeye başladı, çöküntünün eşliğinde olduğu belliydi. "Ama benim yapmam gereken..."

Joe onu kollarıyla sımsıkı sardı. "Yeter Janey. Yeter."

Bütün engelleme çabalarına karşın Janey'den bir hıçkırık yükseldi ve ardından baraj kapakları açıldı.

Joe onun sırtını sıvazladı. "Tamam tatlım. Rahatla. Korunç bir gündü."

"Üzgünüm," dedi Janey dakikalar sonra, gözyaşlarını silerek. "Babam..."

"Onsuz bir hayat düşünemiyorsun."

Başını iki yana sallarken içi acıyordu.

"Ben de öyle."

"Bugün olanlar, bir gün onsuz yaşamak zorunda kalacağımızı hatırlattı." Joe'ya baktı. "Bununla nasıl başa çıkarız?"

"Hiçbir fikrim yok, ama neyse ki bu kısa vadede düşünmek zorunda olduğumuz bir şey değil." Janey'nin yüzündeki yaşları sildi. "Hadi eve gidelim. Hayvanat bahçesiyle biraz vakit geçirmen gerek."

Sevgili hayvan dostlarının hatırlatılmasıyla Janey bitkin bir halde gülümsedi. "Ve seninle."

"Ve benimle."

"Anneme gittiğimi haber vereyim." Janey onu öpüp üst kata çıktığında annesi yatmaya hazırlanıyordu. "Anne? Toparlandın mı?"

"Hemen hemen."

"Joe beni eve götürmek istiyor. İdare edebilir misin?"

"Ben iyiyim. Siz gidin."

Janey yatağın kenarına ilaştı. "Grant birazdan döner. Babamın marinadaki kamyonetini almaya gitti."

"Bu iyi işte. Çocuklarla birlikte onu kullanabilirler."

"Eski günlerde olduğu gibi kavgaya da edebilirler."

Linda gülümsemeye çalışırken gözleri doldu.

"Ne oldu anne?"

"Başımıza ne geleceğini asla bilemeyeceğimizi düşünüyordum. Bu sabah telaşlıydım, kuaför randevuma geç kalmıştım. Baban duştaydı ve ona veda bile etmeden evden çıktım." Janey'ye baktı. "Ya onu görmek için bu son fırsatım olsaydı, ya da sevdiğimi söylemek için..."

Janey gözlerini kırıştıtarak yaşları uzaklaştırdı. "Henüz bizi terk etmeye hazır değil."

Linda kızma sarılmak için oturdu.

"Yalnız uyumak istemezsen kalabilirim."

"Sen git Joe'yla uyu. Ona sevgini söylemek, göstermek için hiçbir fırsatı kaçıрма."

"Kaçırmam." Annesinin yanağını öptü. "Hatırlatmışken, seni seviyorum anne. Hep sevdim. Senden nefret ediyormuş gibi görüldüğüm anlarda bile."

Nadiren yüksek sesle söylenen bu sözler Linda'yı duygulandırdı, "Nefret kısmının rol olduğunu her zaman biliyordum."

"Her şeyi bilirsin. O yüzden sana Voodoo Ana diyoruz."

Linda kaşlarını çatı. "Bu isimden nefret ediyorum."

"O yüzden sana öyle demek çok eğlenceli," dedi Janey, hınzırca sıratarak. "Sabah görüşürüz."

"Janey?"

Janey kapı aralığında durdu.

"Ben de seni seviyorum," dedi Linda. "Beni sadece beş oğlan çocuğu sahibi yapmaktan kurtarıp, sonra onların da çete başı olan küçük kızımı."

"En azından Altın Çocuk Mac gibi kendimi hapse bulmadım." Kardeşleri, Mac'in Joe'yla birlikte Koca Mac'in kamyonetini çalarak posta kutularını yerle bir etmekten ge-

ceyi hapse geçirdiklerini, her fırsatta dile getirme fırsatını kaçırmazlardı.

"Doğru," dedi Linda.

Janey annesine bir öpücük daha gönderip Joe'nun yanına indi.

Sydney gittikten sonra Luke zamanını mutfağı temizleyip akşam yemeği hazırlayarak geçirdi. Koltuk değnekleri sıkıntı verse de, yaralı bileğinin üstüne basmaya cesaret edemediği için gerekiydiler. Bu şekilde aksamak gerçekten berbattı, ama Luke kendine acıyarak sırtüstü yatmayı reddediyordu.

Mutfakta çalışırken o gün Sydney'yle yaptığı konuşmaları düşünüyordu. Onun adada, onun yanında kalmaya eğilimi olduğunu hissediyordu. Hayatının kalan kısmını tasarlamak için halletmesi gereken bazı işleri olduğunu söylemişti. Bu işlerin ne olduğunu bilmek için can atıyordu, ama sormak istemiyordu. Kendisi gibi, onun da sırları vardı.

Aslında, ona marinanın ortağı olduğunu neden söylemediğinden emin değildi. Bilmemesi gerektiğini düşünmemiştir. Derinlerde bir yerde, bu gönülsüzlüğünün sosyal konularının farklılığından kaynaklandığından şüpheleniyordu. Kendisi ve annesi sürekli hayat mücadelesi verirken, Syd ve ailesi

daima varlıklı olmuşlardı. Bu farklılık onları bir kez ayırmıştı ve Luke bir kez daha ayırmasından endişeleniyordu.

Ortaklığından söz ederek oyun sahasında denge kurabildi, ama daha sonra bunun Sydney'nin kalmasında etken olup olmadığını merak etmek istemiyordu. Annesinin hastalık süreci dışında Luke parayı hiç önemsememişti. İhtiyaçlarını karşılayabildiği sürece, başka neyin önemi vardı? Sydney'nin onu sevdiği için, onsuz bir hayat düşünemediği için kalmasını istiyordu, başarılı iş hayatından etkilendiği için değil. Beraberliklerinin gerçekten bir anlamı olmalıydı.

Kapı çalınca Luke aksayarak salona döndü. Kapıyı açtığı anda karşısında Grant McCarthy'yi görünce şaşırdı. "İçeri gel," dedi, koltuk değneklerinin etrafında dönerek.

"Umarım seni rahatsız etmiyorumdur."

"Katiyen. Baban nasıl?"

"Daha iyi ve keyfi yerinde. Annemi, beni ve Janey'yi kovdu. Adam ve Evan sekiz feribotuyla geliyor, o yüzden bir sonraki vardiyayı onlara devrettik."

"Neşeli olduğuna sevindim. Bu iyiye işaret."

"Bileğin nasıl?"

"Şimdilik fena değil. İlk birkaç gün ağrı kesicilerle idare etmemi söylediler."

Grant yüzünü buruşturdu. "Bunu şimdiden yüzlerce kere duyduğunu biliyorum, ama yaptıkların için hepimiz

minnettarız. Olabilecekleri düşününce..."

"Düşünmemek daha iyi. Biraya ne dersin?"

Grant başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler."

Luke mutfığa yöneldi. "Ocağın üstünde bir şeyler var."

Grant onu izledi. "Senin hatun bu akşam her ihtiyacını giderir sanıyordum."

"O kadar şanslı değilim. Bu hafta ameliyat olan köpeğini görmesi gerekiyordu."

"Of, köpeğe tercih edilmişsin."

"Sorma. Şans işte."

"Onunla tekrar bir araya gelmek güzel olmalı."

Destek için koltuk değneklerine yaslanan Luke, marmara tenceresini eviyedeki süzgecin içine boşalttı. "Şaşırtıcı...ve karmaşık."

"Yaşadıkları akıl almaz bir trajedi. Şimdi nasıl?"

"Hâlâ zor anlar yaşıyor, ama genel olarak iyi gidiyor."

"Onunla ikinci bir şans bulduğuna sevindim."

"Umarım bu kez yürür."

"Yürümezse?"

Bu soru Luke'un içinden bir korku dalgası geçmesine yol açtı. "Bunu düşünmek bile istemiyorum."

Grant mutfak taburelerinden birine çıktı. "Umarım benden daha başarılı olursun."

"Anlaştın Abby'yle konuştuğun."

Kaşlarını çatan Grant başıyla onayladı. "İki kez."

"Ve?"

"Bittiğini söylüyor. Gerçekten o adamla evlenecek." Luke'a baktığında, Grant'in yüzünde yıkımın izleri okunuyordu. "Buna inanabiliyor musun?"

"İkinizi de başka biriyle düşünemiyorum."

"Ben de öyle."

"Aklında ne var?"

"Aslında bir şey yok."

"Pes edemezsin."

"Nişanlanmış ahab. Ekimde evleniyor."

"Henüz evlenmedi."

Grant kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bittiğini söylediğinde çok açık ve kararlıydı."

"Ekime kadar pek çok şey olabilir. Uygun zamanı beklemelisin. Fırsat kolla."

"Sydney'yle yaptığın bu mu?"

"Bütün bunları düşünmesi için onu rahat bırakıyorum. Bazen sabırlı olmak zor geliyor, çünkü ne istediğini biliyorum."

"Umarım alırsın."

"Sen de öyle." Luke bira şişesini Grant'e doğru kaldırdı.

"Eve dönmen güzel."

"Keşke dönmenin iyi olduğunu söyleyebilsem, ancak

Abby'nin ardından babamın ve senin başına gelenlerle birlikte, bu ziyaret beni tüketti."

"Buradan başka gidecek yer yok."

"Şaka değil." Grant mutfakta çevresine bakındı. "Burası aynen hatırladığım gibi."

"Bir zaman girdabına düştüğüm daha önce hatırlatıldı. Sydney beni güncelleyecek."

Grant gülümsedi. "Seni mi, evi mi?"

"Korkarım ikisi de. Beni tanırsın: Kırılmadıysa, onarmaz."

"Seni kısıkanıyorum," dedi Grant.

Luke kahkahaya boğuldu. "Sen beni mi kısıkanıyorsun?"

"Dünyada nereye ait olduğunun farkındasın. Sevdiğin yerde, sevdiğin işi yapıyorsun. Güzel olmalı."

"Sen işini sevmiyor musun?"

Grant'in çenesi kasıldı. "Uzun süredir hayır." Sert bir kahkaha attı. "İlk kez bu kadar yüksek sesle söylüyorum." Başını iki yana sallayarak devam etti. "İlk üç yılı patinaj yaparak geçirdim. Bir yıl daha direnirsem her şeyin üstesinden gelirim diye düşünmeye devam ettim, ama durum giderek kötüledi. Kariyerim boka sardı ve Abby'yi bile kaybetmeyi başardım."

"Vay canına, üzüldüm ahab. Kariyerin hakkında bir fikrim yok. Oscar'ı kazandıktan sonra yüksekte uçtuğunu düşünüyordum."

"Herkesin öyle düşünmesini istedim. Büyük ödülü kazanıp ardından bu kadar ezik hissetmek inanılmaz bir durum."

"Senaryo ya da başka bir şey yazmaktan hiç anlamam, ama bir süre her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacın olduğunu düşünmeden edemiyorum. Mola ver, marinada yardım et, bizimle takıl, kız kardeşinin düğününün tadını çıkar. Kendine bu kadar baskı yapmaktan vazgeçersen belki bir şeyler tıklamaya başlar."

"Bu fena bir öneri değil," dedi Grant, liseli kızların aklını başından alan tebessümüyle.

"Yardımcı olabildiysem sevindim. Buraları bilirsin... sakin, aheste, huzurlu. Birkaç hafta içinde farklı bir adam olursun."

"Ya da tamamen aklımı kaçırrım."

"Mac de aynı şeyi düşünüyordu, ama şimdi haline bir bak." Grant güldü. "Ancak bu kadar ehlileştirilebilirdi."

"Kesinlikle."

"Dinlediğin için teşekkürler, dost. Tekrar gerçek arkadaşlara kavuşmak güzel."

"Sana kavuşmak da güzel." Luke ön kapının açıldığını duydu ve kalbi çarpmaya başladı.

Sydney kucağında Thomas'la mutfağa girdi. Sıcak yaz gününde yanakları al al olmuştu ve gözleri pırıl pırdı. Luke'un nefesini kesecek kadar güzeldi.

"Hey, selam Grant," dedi. "Kamyonetin kime ait olduğunu merak ediyordum."

"Selam Syd." Grant yeğenine uzandı, Syd oğlanı ona verdi. "Selam ahabap. Ne haber?"

Thomas amcasını kucakladı. "Buddy'yi gördüm. Çok komik bir şapkası var."

"Köpeğim," diye açıkladı Sydney. "Dikişlerini sökmeksin diye utanç külâhı takıyor."

"Uff," dedi Grant, yüzünü buruşturarak. "Çok seviyor olmalı."

"Henüz mahmurluğu geçmedi, ama bir iki güne kalmaz çığına döner."

Thomas, Grant'in kucağından kurtulup Luke'un koltuk değneklerini incelemeye gitti.

"Ben kaçayım ki yemeğinizi yiyeberim," dedi Grant.

"Kalırsan seviniriz," dedi Luke. "Fazlasıyla yaptım."

"Teşekkürler, ama bu akşam anneme dadılık etmem gerekiyor. Eve dönsem iyi olacak." Luke kapıya doğru hamle edince Grant onu durdurdu. "Orada kal. Yolu bulurum."

"Geldiğin için teşekkürler."

"Moral desteği için teşekkürler."

"Rica ederim."

Kapının kapandığını duyunca Sydney ona döndü. Bir şeyler farklı görünüyor, ama Luke ne olduğunu çıkara-

madi. "Artık moral desteği mi veriyorsun?"

Luke omuz silkti. "Zor bir yoldan geçiyor." Thomas'ın saçlarını okşamak için uzandı. "Bu küçük adamla yolun nasıl birleşti?"

"Mac ve Maddie'nin biraz kendilerine zaman ayırmaya ihtiyacı vardı, o yüzden Buddy'yi görmeye onu da götürdüm. Yemeğini yedirip yıkarız diye düşündüm. Mac sonra onu alacak." Duraksayıp altdudağını ısırdı. "Umarım onu buraya getirmem sorun olmamıştır."

"Ne münasebet. Maddie iyi mi?"

"Onu bir uzmana göstermeye çalışan Mac'in onu çıldırtması dışında evet."

Luke kıkırdadı, "Nasıl heyecanlandığını tahmin edebiliyorum."

"Bu durumlarda ada hayatı zorlu olabiliyor. Maddie'nin doktor ve hastanelere yakın olmasını istiyor."

"Bunu anlayabiliyorum." Luke ona yakından baktı, ama değişikliği hâlâ saptayamamıştı. "Sorun nedir? İyi misin?"

Şaşırması görünen Sydney gözlerini kırıştırıp ona baktı. "İyiyim. Neden?"

"Sebebi yok." Belki olmadığı halde sorun arıyordu. "Spagetti yaptım."

"Bu harika, tam Thomas'a söz verdiğim gibi, ama ayağa kalkmamalıydın. Akşam yemeğini ben hazırlayacaktım."

Koltuk değneklerinden destek alan Luke onu öpmek için uzandı. "Artık gerek kalmadı."

25. Bölüm

Sorunlu evliliğinde yaşadığı dramın son bölümünü anlatan Tiffany'yi dinlerken uykuyla mücadele eden Maddie; evinin ve kocaman, rahat yatağının hayalini kuruyor, kız kardeşi bu kadar mutsuzken, kendisi Mac'le çok mutlu olduğu için bazen suçluluk duyuyordu.

"Adam şimdi de onu aldattığını düşünüyor! Vay canına! Acaba gönül ilişkisi yaşamak için ne zaman vakit buluyorum, Ashleigh'e bakarken mi, dadılık yaparken mi, yoksa dans öğretirken mi?"

"Neler olup bittiği konusunda ikinizin samimi bir konuşma yapması gerekiyor," dedi Maddie.

"Olup biten hiçbir şey yok! Ne onunla, ne başkısıyla."

"Bunu ona söyledin mi?"

"Sadece yüz kere. Düşünsene... markette konuştuğu-

muzu gördü diye, Beachcomber'dan Rudy'yle kaçamak yaptığıma kafayı takmış."

Maddie'nin ağzı açık kaldı. "Büçür, şişko ve kel Rudy mi?"

"Biliyorum tamam mı? Sanki daha iyisini bulamazmışım gibi!" Kız kardeşinin gözleri birden yaşlarla doldu. "Onunla kavga etmekten yoruldum," diye fısıldadı. Gözyaşı selini önleme umuduyla ellerini gözlerine bastırdı. "Dayanamayacağım, Maddie. Yapamayacağım."

Tiffany ve kocası Jim yıllardır sorun yaşıyorlardı, ama kız kardeşinden daha önce böyle bir teslimiyet duymamıştı. "Ne yapacaksın?"

"Sanırım ayrılısak iyi olacak."

"Ayy Tiff. Ashleigh ne olacak?"

"Sırf onun hatırına bunca zamandır katlanıyorum, ama bu kadar kavga da onun için iyi değil. Bu şekilde yaşamaya dayanamayacağım, sürekli nerede olduğunu, kimle olduğunu, ne yaptığını merak ediyorum. Sonra *beni* suçlayan o oluyor! Bitti, anlıyor musun?"

Maddie kız kardeşinin elini tuttu. "Seni mutsuz görmek beni kahrediyor."

Kapı vurulunca kız kardeşler irkildi.

Üniforması hâlâ üstünde olan Gansett Adası polis şefi Blaine Taylor kapı aralığında görüldü. "Şey, selam Maddie. Araya girdiğim için üzgünüm, Mac buralarda mıydı?"

"Kıl payı kaçırдын, Blaine. Thomas'ı almaya gitti."

"Of, peki. Onunla sabah görüşürüm."

"Eve ulaştığında beni arayacak. Ona söylemem gereken bir şey var mı?"

"Tekne kaptanının sarhoş araç kullanmaktan kusurlu bulunduğunu söyleyecektim, ayrıca araştırınca nafaka ödemediğine dair hatırı sayılır bir makbuz bulduk. Yarın onu almak için anakaradan yetkililer gelecek."

"Mac ve ailesi bunu duyduğuna çok sevinecek. Bilgi vermeye geldiğin için teşekkürler."

"Bay McCarthy'yi de görmek istedim. Çocukken oynamak başımdı. Harika bir adam."

"Evet, öyledir."

"Şey, sizi meşgul etmeyeyim. Umarım yakında iyileşirsiniz."

Tiffany Maddie'ye baktı. "Blaine, kız kardeşim Tiffany'yi tanıyor musun?"

"Tanıştığımızı sanmıyorum," dedi Maddie, yakışıklı memura gülümseyerek.

"Tanıştığımıza sevindim, Tiffany. Hanımlar, size iyi geceler dilerim."

Adam uzaklaştıktan sonra Tiffany abartılı bir kendini yelpazeleme gösterisi yaptı. "Eğer kaçamak yapacaksam, bu daha uygun. Bekâr mı?"

Maddie kız kardeşine kaşlarını çatı. "Kocanla konuşmalısın."

Tiffany içini çekti. "Biliyorum."

"Tak tak," dedi Francine kapı aralığından.

"İşte geldin," dedi Maddie. "Burada olduğumu duyup duymadığını merak etmeye başlamıştım."

"Duydum," dedi Francine. "Bebek iyi mi?"

"Gayet iyi."

"Bu iyi işte."

"Bir sevgilin olduğunu bize ne zaman söyleyecektin anne?" diye sordu Tiffany.

"Bir sevgilim yok," diye somurttu Francine.

"Siz el ele tutuşurken, bana -ve diğer herkese- var gibi geldi."

Francine alev saçan gözlerle küçük kızına baktı. "Bu adadaki insanlar kendi lanet olası işleriyle ilgilense daha iyi olacak."

"Böyle bir şey olduğunu hiç gördün mü?" diye sordu Tiffany.

"Sen nasılsın Maddie?" diye sordu Francine sırtını Tiffany'ye dönerek.

"Ben iyiyim, ama hamileliğin kalan kısmını yatakta geçireceğim."

"Üzülme," dedi Francine. "Thomas'a ben bakırım. İki-

miz de bakarız, değil mi Tiffany?"

"Elbette bakacağız. Şimdi bize sevgilinden söz et."

Francine ellerini havaya kaldırdı. "Off!"

"Mac ona çok değer veriyor," dedi Maddie. "Bütün McCarthy çocuklarının sevgili amcası gibi. Aslında, Mac evimizi ondan satın almıştı."

Francine'nin gözleri açıldı. "O koca evin sahibi o olamaz!"

"Anne, adanın yarısı onun."

Francine güldü. "Onu başkasıyla karıştırıyorsun. O bir taksi şoförü."

"Sadece hobi olarak. Asıl işi gayrimenkul."

Francine'nin şoka girdiği belliydi, konuşamıyordu.

"Hayırlı işler anne," dedi Tiffany.

"Şey, benim gitmem gerek," dedi Francine. "Yarın seni görmeye gelirim." Hızla odadan çıktı.

"Bir şey mi dedik?" diye sordu Tiffany dalga geçerek.

"Peşinden git," dedi Maddie. "İyi olduğundan emin ol."

"Tamam, gidiyorum."

"Geldiğin için teşekkürler. Jim konusundaki gelişmelerden beni haberdar et."

Evlilik sorunları hatırlatılınca Tiffany'nin tebessümü soldu. "Tamam."

Francine, Ned'i klinik otoparkında, külüstür pikabına yaslanmış onu beklerken buldu. Onunla ilgili her şey külüstürdü, onun gerçekten adanın yarısına *sahip olduğuna* nasıl inanabilirdi?

Francine ona doğru yürürken Ned gözünü bile kırpmadı, ama onu gördüğü için memnuniyetle gülümsedi. Bu ne kadar saçmaydı, onu daha yarım saat önce görmüştü. Ancak o zamandan beri çok şey değişmişti ve Francine hâlâ Maddie'nin söylediklerini hazmetmeye çalışıyordu.

"Doğru mu?" diye sordu, içten içe ürküyordu yoksa bu şekilde pat diye sormak istememişti. Fakat, kahretsin ki bilmek istiyordu.

"Ne doğru mu?"

"Adanın yarısının sahibi olduğun?" Karanlıkta tam emin olamıyordu, ama Francine onun kızardığına yemin edebilirdi. "*Yarısından fazlasının?*"

Ned süklüm püklüm omuz silkti. "Ne bileyim. Hesabını tutmuyorum."

Francine uzun bir soluk koyverdi. "O halde bu nedir?" diye sordu, taksiyi göstererek.

"Beni evden çıkarıyor. Güzel insanlarla tanışıyorum. Kim geliyor, kim gidiyor haberim oluyor."

"Gerçekten o koca evi Mac'e sen mi sattın?"

"Evet."

"Nasıl... nereden..."

"İlkini yaklaşık otuz beş yıl önce satın aldım. Biraz tamiir edip kârla sattım. Başka bir tane aldım. Burada ev almaya parası yetecek kadar zengin adamlar bile zaman zaman düşünüş yaşar. Onlardan birkaç tane kelepir düşürdüm, upkâ Mac'e sattığım gibi." Tekrar omuz silkti. "Tasarlanmış bir şey değildi. Kendiliğinden oluverdi."

"Gerçek Ned kim? Taksi şoförü mü yoksa gayrimenkul kralı mı?"

Kral sözüne Ned yüzünü buruşturdu. "Galiba ikisi de. Bir sorun mu var?"

Francine hâlâ gerçeği hazmetmeye çalışıyordu. "Yo, sorun yok."

"Francine," diyen Ned ona uzanıp kendine çekti. "Para sahibi olmak güzel şey..."

"Bilmiyorum. Benim hiç olmadı."

"Güzel şeydir," diye devam etti, "ama mutluluğu satın alamaz. Son iki gündür seninle olmak, beni evlerimden kazandığım bütün paradan daha çok mutlu etti."

"Öyle mi?" diye sorarken, sesi birden tiz çıkmaya başlamıştı.

Ned başıyla onayladı. "Gel, bana bir öpücük ver."

Francine'in yüzü kızardı, aklı başından gitti. Omuzunun üstünden baktığında Tiffany'nin hızla uzaklaştığını gördü.

Ned dimdik durdu, onu ellerinden göğsüne doğru çekti. Yakalayıp kollarıyla sardı ve Francine daha ne olduğunu anlamadan nazik ama ısrarcı dudakları dudaklarının üstündeydi. Yumuşacık sakalı yüzünü gıdıklıyordu ve bir şekilde Francine'in kolları onun boynuna giden yolu bulup daha fazla öpücük için cesaret verdi.

Bir erkeğin onu böylesine şefkatle öpmesinin üstünden çok ve yapayalnız bir zaman geçmişti. Belki Ned en son onu öptüğünden beri.

Sonunda ayrıldılar. Francine, olabildiğince şaşkın bir şekilde nefesini tutarken, Ned bakışlarını ona dikti. "Hadi seni eve bırakayım."

Francine konuşabileceğinden emin değildi, o yüzden Ned'in onu taksiye bindirip evin yolunu tutmasına izin verdi.

Luke, ebeveynlerinin evindeki akşam yemeğine giderken arabayı kullanmakta ısrar etti. Günün büyük bir kısmını ayağını havaya dikmiş ve üstüne buz konmuş olarak geçirmek onu neredeyse çıldırtmıştı, ancak endişelerinin en küçüğü buydu. Önceki gece Thomas'la birlikte geldiğinden beri Sydney ondan uzaklaşmıştı. Bir şeyin onu rahatsız ettiği çok açıktı, ama oturup bu konuyu konuşacak kadar uzun bir süre onu oturtamıyordu.

Mac gelip onu alana kadar Thomas'ın gözünün içine bakmış ve sonra yorgun olduğunu söyleyerek gidip yatmıştı. Aynı yatakta uyudukları halde, sanki ayrı evlerde gibiydiler. Uyandıığında Buddy'yi görmeye ve Maddie'ye yardım etmeye gittiğini yazan bir not bulmuştu. Günün büyük kısmını dışarda geçirmiş ve akşam yemeği için duş alıp üstünü değiştirecek kadar bir süre önce eve dönmüştü. Aralarındaki sızlık Luke'u sağır ediyordu ve birden, daha fazla dayanamayacağını hissetti. Kamyoneti kenara çekip motoru kapattı.

Sydney ona baktı. "Ne?"

"Ben de sana aynı soruyu soracaktım. Neler oluyor Syd?"

"Hiçbir şey."

Luke bağırıp çağırmak ve çılgılık atmak istedi, ama tarzı bu değildi. "Dün ne oldu da kendini bana kapadın?"

Sydney'nin gözleri büyüdü, ağzı büzüldü, ama sessizliğini sürdürdü.

"Neler olduğunu söyleyene kadar hiçbir yere kıpırdamıyoruz."

"Geç kalacağız."

"Derdin buysa, konuşmaya başla."

Sydney kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüzüne katır gibi inatçı bir ifade yerleştirdi. Öyle ki onu rahatsız eden şeyi kafasına bu kadar takmаса, Luke bu ifadeyi şirin bulabilirdi.

"Syd. Konuş benimle."

Sydney oturduğu yerde döndü. "McCarthy'nin ortağı olduğunu bana söylemeyi hiç düşünmüş müydün?"

Pekâlâ, Luke bunun gelişini hiç fark edememişti. "Er ya da geç. Sanırım."

"Hayır, söylemeyecektin."

"Dur bakalım, bunu benden değil de başkasından duyduğun için mi bana karşı buz gibi davranıyorsun?"

"Neden bana söylemedin? Hayatınla ve ikimizin muhtemel hayatıyla ilgili bir sürü konuşma yaptık ve gördüğün kişi olmadığını söyleme gereği duymadın."

"Nasıl görünüyormuşum?"

"Tersanede çalışan ve tekne tamir eden bir adam. Basit. Sıradan."

"Ben o adamım Syd. Hep öyle oldum."

"Sen işyerinin sahibisin."

"Sadece bir kısmının ve yalnızca son bir yıldır. Önemli bir şey değil."

"Hem de çok önemli bir şey. Bunu benden saklaman, seni tanıyıp tanımadığım konusunda bende şüphe yaratıyor."

"Sydney, Tanrı aşkına, beni bu dünyadaki herkesten daha iyi tanıyorsun. Sana hiç kimsenin bilmediği yönlerimi gösterdim. Beni tanımadığını nasıl söylersin?"

"Bana neden söylemedin?"

"Çünkü..."

"Bundan daha iyisini bekliyordum."

"Kalman için bunun etkileyici bir sebep olmasını istemiyordum."

"Bu ne demek?"

"Beni *ben* olduğum için istemeni istedim, neye sahip olduğum için değil."

Sydney'nin ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım. Beni bağışlamamışsın. Geçmişe sünger çekmek üstüne yaptığımız onca konuşmadan sonra, daha önce yaptığım şeyi yapmamı bekliyorsun!"

"Bu doğru değil, ama para senin için önemli. Evime geldiğinde gördüğün tek şey eski püskü eşyalar ve hiçbir şeyin değişmediği... Bunun yeni şeyler almaya gücüm yetmediği için olduğunu sanıyorsun. Oysa işin gerçeği, ben eski olmalarını önemsemiyorum. Hâlâ işimi görüyorsa, neden değiştireyim? Sana işten söz etmedim, çünkü bana zaten sahip olmadığım hiçbir şey vermedi. Bay McCarthy bana yıllarca altı ay karşılığı bir yıllık maaş ödedi, çünkü orayı ben olmadan işletemeyeceğini söylerdi."

"Luke..."

"Mac eve dönmeden önce işi kim götürüyordu sanıyorsun?" Luke direksiyonu kavrayıp camdan dışarı baktı. "Evim bana ait. Kamyonetim bana ait. Basit bir hayat yaşıyorum."

Ortaklıktan önce de çok para kazanmış ve ancak bir kısmını harcayabilmişim, harcamaktan korktuğum için değil, zaten ihtiyacım olan her şeye sahip olduğum için. Geçen sene birisi evime bir milyon dolar teklif etti... bu haliyle. Elbette reddettim, ama fikrimi değiştirdiğim diye kartını bıraktı.” Sydney’ye döndü. “Çulsuz değilim, Syd.” En son ne zaman bu kadar hırslı bir konuşma yaptığını hatırlamıyordu, ama nedense bu kez hayatı için mücadele ediyormuş duygusuna kapılmıştı.

“Bunun umurumda olduğu düşüncesine nereden kapıldın bilmiyorum.”

“Sana alışık olduğun hayatı sağlayacak bir adamla evlendin. Bana parayı önemsemediğini söyleme.”

“Belki öyleydi, ama artık önemsemediğim şey bu değil. Görünen o ki, parayı senden daha çok sevdiğimi düşünüyorsan, beni pek tanıımıyorsun.”

“İşin gerçeği, senin için en önemli şeyin ne olduğu hakkında bir fikrim yok. Ben mi? Birlikte sahip olduğumuz şeyler mi? Boston’daki hayatın mı? Gerçekten bilmek isterim.”

Sydney ellerini kucagında öylesine kenetlemişti ki, parmak boğumları beyaza dönmüştü.

Luke onun ellerini avcuyla örttü. “Benim için en önemli şey sensin. McCarthy’s konusunu sana söylemediğim için üzgünüm. Söylemeliydim.”

“Paradan başka bir şey düşünmeyen, açgözlü bir şıfırlı

olduğumu hissettirdiğim için üzgünüm.”

Luke şaşkınlıkla ona baktı. “Asla böyle bir şey söylemedim! Sözlerimi çarpıtıyorsun.”

“Öyle mi?”

“Evet! Açgözlü olduğunu filan söylemedim.” Bir an duraksadı, onu tekrar kaybetme düşüncesinin getirdiği umutsuzluk ve korkuyu bastırmaya çalıştı. “Yıllarca, senin için yeterince iyi olmadığım bilgisiyle yaşadım. Bu kez, yeterince iyi olmak istedim. Olduğum halimle. Sahip olacağın şey, gördüğün şey.”

Sydney uzun süre karanlığa baktı.

Onun bir şeyler söylemesini beklerken, Luke’un kalbi deli gibi çarpıyordu. “Syd.”

“Kesinlikle bana düşünecek çok şey verdin.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Dediğim gibi. Düşünmem gerek.”

“Ne kadar?”

“Gerektiği kadar?”

“Hâlâ yemeğe gitmek istiyor musun?”

“Evet, gidelim. Bizi bekliyorlar.”

Luke kamyoneti çalıştırdı, ama midesine oturan buz gibi korku kitlesiyle nasıl yemek yiyebileceğini merak ediyordu. Onunla bir kez daha her şey bitmiş miydi?

26. Bölüm

Ebeveynleriyle yedikleri yemek boyunca Sydney'nin başı dönüyordu, çünkü annesi ve babasının ciddi hazırlık yaptığı ve Luke'u rahat hissettirmek için büyük çaba harcadıkları ortadaydı. Yol kenarında yaptıkları konuşma yüzünden yüreği sızlasa da Sydney, ilgili görünmek için elinden geleni yapıyordu.

Belki de yıllar önce olanları geçmişte bıraktıklarını ve ikinci denemelerinde ilkinden daha iyi yürüteceklerini düşünerek kendilerini kandırıyorlardı. Luke'un söylediklerinden, tek kelime etmeden çekip gittiği ve Seth'le evlendiği için onu tam olarak bağışlamadığı anlaşılıyordu. Tekrar terk edileceğini düşünüyordu.

"Syd." Luke'un tok sesi düşüncelerini dağıttı.

Endişeyle kendisini izleyen yüzlere bakınca, ilgili görünme çabalarının hiçbir işe yaramadığını anladı.

"Her şey yolunda mı, tatlım?" diye sordu annesi.

Masanın karşı ucunda Luke ilgiyle onu izliyordu.

Göz göze geldiklerinde Sydney cevap verdi, "Evet, her şey yolunda." Luke'un yüzünde bir rahatlama mı belirmişti?

"Sydney üzgün, çünkü ona McCarthy's Marina'nın ortağı olduğumu söylemeyi ihmal ettim," dedi Luke, bakışlarını ondan ayırmadan.

Luke bu akşam kesinlikle sürprizlerle doluydu.

"Bir başkasından duyması benim hatamdı. Kendim söylemeliydim."

"Ya," dedi Mary Alice. "Güzel."

"Demek ortaksın," dedi Allan.

Luke başıyla onayladı. "Mac işe başladığında bütün sorumluluğu almak istemedi, o yüzden Bay McCarthy bizi ortak yaptı ve kendisine küçük bir pay ayırdı."

"Kutlarım," dedi Allan. "Çok başarılı bir işletme."

"Evet, öyle."

Konuşmaları izleyen Sydney, babasının Luke'a nasıl yeni bir saygıyla baktığını gördü. İşte tam o anda Luke'un neden kendisine söylemediğini anladı. Açıkça, onun da aynı babasının yaptığı gibi önemsemesini istememişti.

Tekrar terk edileceği ya da yanlış sebeplerden yanında kalacağı düşüncesinin Luke'u ne kadar üzdüğünü ancak idrak eden Sydney'nin yüreği daraldı. Masanın karşısından onun tapılacak kadar yakışıklı yüzüne bakarken her şey kafasında netleşti. Yalnız kaldıkları anda onun yüreğine su serpecekti. Onun yanından başka yaşamak istediği bir yer yoktu. Neden daha fazla direnecekti ki?

Telefon çaldı, annesi bakmaya gitti. Döndüğünde gözleri büyümüş, rengi solmuştur. "Allan, Simone hafif bir kalp krizi geçirmiş."

"Aman Tanrım. Yoksa..."

"Mass General'a yatırmışlar, ama iyiymiş."

Babası derin bir soluk aldı.

"Halam," dedi Sydney, Luke'a dönerek.

"Gitmem gerek." Allan saatine baktı. "Of, son feribota yetişemeyiz."

"Slim'i arayayım," dedi Luke. "McCarthy'lerin pilot arkaşasıdır. Uygunsa sizi anakaraya uçurur."

"Çok teşekkürler, Luke," dedi Mary Alice.

Luke telefon ederken Sydney babasına sarıldı. "Simone hâlâ genç ve güçlü baba. Bunu atlatacaktır, eminim."

Babası başıyla onayladı, ama küçük kız kardeşi yüzünden bütün vücudu kasılmıştı.

Luke odaya geri döndü. "Slim yarım saat içinde sizinle havaalanında buluşacak."

"Çok teşekkürler, Luke," dedi Mary Alice. "Hadi Allan. Gidip toplanalım. Yemek için çok üzgünüm."

"Sakin üzülme anne. Git hazırlan." Ebeveynleri üst kata çıkınca Sydney Luke'a döndü. "Teşekkürler."

"Yardım edebildiğime sevindim." Koltuk değneklerine yaslanarak Syd'i kendine doğru çekti. "Halan için üzüldüm. Onlarla gitmek istersen, Buddy'yle ilgilenirim. Grant onu eve göttürmeme yardım eder."

Sydney başını onun göğsüne yasladı. "Şimdilik kalıp

yarın neler olacağına bakacağım, ama teklifin için teşekkürler.”
 “Daha önce söylediklerim... bütünüyle yanlış ifade ettim.”

“Hayır etmedin. Onlar gittikten sonra konuşuruz.”

Annesi ve babası birkaç dakika sonra kucaklaşmalar ve gider gitmez durum hakkında bilgi verme sözleri arasında ayrıldı.

Yerdeki minderinden, Buddy neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. O gün ayağa kalkıp biraz dolaşmış ve ihtiyaç gidermek için dışarı çıkmıştı, ama hâlâ bitkindi ve çabuk yoruluyordu.

Ebeveynlerinin tamamen uzaklaştığını gördükten sonra Sydney eğilip köpeğin sevimli yüzünü öptü ve Buddy onun yanağını yalayarak karşılık verdi. “Ayy, daha iyi hissediyorsun, değil mi? Çok sevindim.” Onu tekrar öptü ve Luke’a bakmak için ayağa kalktı.

“Bu aybaşında buraya geldiğimde,” diye söze başladı, bu konuşmayı fazla duygusallaşmadan atlatmayı umuyordu. “Geleceğimle ilgili bazı planlar yapacağımı umuyordum. Öğretmenlik işimi bıraktım, çünkü bana sürekli kaybettiğim çocuklarımı hatırlatan yaş grubuyla çalışmak çok zordu.”

Koltuk değneklerine yaslanan Luke, onu izleyip dinlerken hiç sesini çıkarmadı.

“Seninle bu şekilde bir araya geleceğimizi asla hayal edemedim ya da birlikte olduğumuzda bu kadar...”

“Nedir, Syd?” Sydney’nin bir tutam saçını kulağının arkasına atıp yanağını okşadı. “Söylesene.”

“Mutlu,” diye fısıldadı. “Çok mutlu oldum. Bunun bir daha mümkün olacağını sanmazdım, ama sen önümde yas ve kedsiz yaşayabileceğim uzun bir hayat olduğunu görmeni sağladın.” Ona şöyle bir baktığında dikkatle kendisini izlediğini gördü. “Bunun için teşekkür ederim.”

“İnan bana, benim için zevkti.”

Sydney gülümsedi. “Benim için de.”

“Ama?”

Sydney başını iki yana salladı. “Amalar yok. Seni seviyorum, Luke. Seni sevmekten hiç vazgeçmiş miydin ya da askıya mı almıştım bilmiyorum, ama seni seviyorum. İster burada, ister anakarada, nerede olursa olsun...”

Luke biraz daha yaklaşmak için bir adım attı, bıraktığı koltuk değneklerinin yere çarparken çıkardığı gürültü Buddy’nin endişeyle inlemesine yol açtı. Kolunu Syd’in beline doladı, çekip sımsıkı kendine bastırdı.

Sydney ellerini göğsüne koyup onu itti. “Luke, bileğin!”

“İyiyyim,” diye fısıldadı, ateşli bir öpücük için ağzını onun kine bastırdı.

Ona hissettiği ezici aşka yenik düşen Sydney, kendini bu öpücüğe bıraktı, soluksuz kalıp gözünün önünde benekler uçuşmaya başlayınca kadar Luke’un dilinin her dokunuşuna karşılık verdi.

Luke’un dudakları önce çenesine sonra boynuna kaydı. “Seni çok seviyorum, Syd. Sadece seni. Sevginin ne olduğunu öğrendiğinden beri seni seviyorum.”

Sydney pannaclarını onu saçlarına geçirip kendine çekti.

“Sana bir teklifim var,” dedi Luke.

Sydney kalçasını onun ereksiyonuna bastırdı. “Farkındayım.”

“O tür bir teklif değil,” dedi gülerek. “Her ne kadar kesinlikle gündemde olsa da.” Karşı koyamıyormuş gibi onu öptü.

“Teklifini duyalım,” dedi Sydney, onun dudaklarının arasından.

Luke Sydney’nin gözlerine bakacak kadar geri çekildi. “Evimi dekore etmen için seni tutmak istiyorum.”

Sydney tam cevap vereceksen, Luke parmağını dudaklarına bastırarak onu susturdu.

“Önce beni dinle. Her şeyin yenilenmesi gerekiyor, o yüzden bu proje bir iki yıl sürebilir.”

“Bu çok uzun bir süre,” dedi Sydney ciddi bir tonda, bu oyuna katılarak.

“Umarım ada hayatını uygulamalı denemek için yeterince uzun bir süredir, bu arada beni de uygulamalı deneyebilirsin.”

Sydney uzanıp sertliğini avuçladı, onu çıldırtan noktaları sıktı. “Bu uygulamadan gayet hoşnutum.”

“Syd,” diye yutkundu Luke. “Kes şunu. Konuşmaya çalışıyorum.”

“Dinliyorum.” Güllümsedi, Luke’un yüzündeki işkence gören adam ifadesiyle eğlendi.

Luke onun elini durdurmak için kendi elini üstüne kapadı. “Evdeki işin bittiğinde, kalmak isteyip istemediğine kendin karar verirsın. İstemezsen, başka yere gideriz.”

“Bunu sorun etmez misin?”

“Yanımda olduğun sürece, her yerde yaşarım.”

Duygulanı Sydney, ellerini onun göğsüne yaslayıp öpmek için uzandı. “Teklifini bir şartla kabul ediyorum: Beni tutman gerekmez, ama işe başlarken portfolyoma koymak için evinin önceki ve sonraki fotoğraflarını kullanmak istiyorum.”

“Sanırım buna katlanabilirim.”

“Öyleyse sanırım seninle yaşayabilirim.”

“Yıllardır duyduğum en güzel haber.”

“İşçi Bayramı’ndan sonra evde halletmem gereken bazı şeyler var.” Bunu hatırlayınca bütün coşkusu sönüp gitti. “Ama sonra döneceğim.”

Luke parmağını kaşlarının arasında gezdirdi. “Ne zaman evde halletmen gereken işlerden söz etsen, bütün neşeni kaybediyorsun. Yapman gereken ne?”

“Bize çarpan adamın eylülün beşinde mahkemesi var.” Luke’un yüzüne baktı. “Orada olmak zorundayım.”

“Belki haklısın, ama yalnız gitmek zorunda değilsin.” Sydney başını iki yana salladı. “Senden bunu...”

Luke onu bir öpücükle susturdu. “Seninle geliyorum. Başka?”

“Şey, buraya taşınacaksam Wellesley’deki evimi elimde tutmaya gerek yok. Eşyalarımı toplayıp çocukların ve Seth’in saklamak istediğim eşyalarını ayırmam gerek.” Bu düşünce bile Syd’in kaçıp saklanmak istemesi için yeterliydi, ama er ya da geç bunu yapmak zorundaydı.

“Hey,” dedi Luke, onu kendine bakmaya zorlayarak.

"Beraber yapacağız. İhtiyacın ne olursa olsun, yanında olacağım. Tamam mı?"

Bir duygu seliyle gözlerini kapatan Sydney başıyla onayladı.

Luke ellerini onun sırtından aşağı kaydırıp sertliğine doğru bastırdı. "Şimdi, sözünü ettiğin diğer teklife gelince..."

Sydney güldü ve ona ateşli bir öpücük verdi. "O bileği artık yerden kesmen gerek," dedi, birkaç dakika sonra kendilerine geldiklerinde.

Luke kollarını onun beline doladı, birlikte kanepeye yuvarlandılar. Luke Sydney'yi üstüne çıkardı. "İşte. Mutlu musun?"

Başıyla onaylayan Syd, onun yüzündeki saçları geriye itti, uzanıp öptü. Daha fazlasının yolda olduğunu biliyordu.

Luke parmaklarını Sydney'nin önce saçlarında sonra dudaklarında gezdirdi. "Her zaman bunu düşünürdüm," dedi. "Sevişirken saçlarının üstüme dökülüşünü." Onun kalçasını sımsıkı kavradı, hareket etmesine izin vermeyerek ereksiyonunu bacaklarının arasına bastırdı.

"Saçlarım eskisi kadar uzun değil," dedi Syd, arzuyla soluğu kesilerek.

"Her halile çok güzel, tıpkı diğer yerlerin gibi."

Sydney üstündekileri çıkarıp sutyenini açmak için doğruldu.

Luke onun göğüslerini kavrayıp başparmaklarını sertleşmiş göğüs uçlarında gezdirdi. Syd kendinden geçmeye başlayana kadar teker teker ikisini de ateş gibi ağızına alıp

yaladı, emdi. Sydney kalan giysilerini çıkarmak için ondan kurtuldu.

Luke'un serbest kalan aleti şortundan fırlayınca Sydney eğilip onu ağızına aldı. Bu pozisyonda Luke'un bacaklarının titremesine ve saçlarını kavrayıp çekiştirmesine bayılıyordu.

"Syd bebeğim, bekle." Sydney'yi tekrar üstüne çıkması için zorladı. "İçinde olmam gerek. Hemen şimdi."

Sydney onun sesinde daha önce hiç bu kadar aciliyet hissetmemişti, artık onu daha da çok arzuluyordu.

Luke Sydney'yi üstüne yerleştirip içine girdi. Syd başını arkaya atıp ağızını açtı ve sessiz bir çığlıkla işinin bittiğini haber verdi. Luke'un kalçasından göğüslerine doğru kaymaya başlayan elleri onu gerçeğe döndürdü.

"Gel buraya," diye fısıldadı Luke. "Saçlarını istiyorum."

Sydney uzanıp ağızına kapandı, diliyle içinde gezmeğe başladı.

Luke göğüs uçlarını elleriyle ezerken, bütün gücüyle dilini emiyordu.

Şiddetli bir orgazm Sydney'yi hazırlıksız yakaladı. Bakışında Luke'un sevgi, tutku ve sonsuz bir şefkatle onu sevgiyle gördü.

"Üstüme bin Sydney. Kumsalda yaptığın zamanlardaki gibi. Hatırladın mı?"

Syd başıyla evet diyerek doğruldu. Luke'un ellerine uzanıp onu yerleştirmesini sağladı. Kalçalarının üstünde dönmeye başlayarak Luke'a istediğini verdi ve kendisinin de bir kez daha geleceğini hissederek şaşırdı.

Luke onu durdurdu, son bir kez hızla bastırıldı ve ikisi de güçlü bir boşalma döngüsüne girdiler. Sydney onun göğsüne yığıldığında kulağının dibinde Luke'un kalbi, içindeyse aleti hâlâ atıyordu. İstese de hiçbir yere kıpırdıyamazdı.

"Vay canına," dedi Luke. "Hâlâ burada mısın?"

"Zar zor."

Buddy yerdeki minderinde inlemeye başladı.

"Zavallı köpek," diye kıkırdadı Luke.

"Ödünü patlattık."

"Alışsa iyi olacak, çünkü her akşam yatağında olacak-san düzenli bir gösteri izleyecek demektir."

"Her akşam mı?"

"Belki her sabah da."

Sydney güldü. "Uyardığın için teşekkürler."

"Harika olacak Syd. Söz veriyorum."

"Her gece bu kadar harika olursa, fazla yaşamam."

"Endişelenme, sana iyi bakarım." Elleri onun saçlarında, Syd'i bir öpücüğe daha zorladı. "Buna hazır olduğuna emin misin?"

Onun yakışıklı, samimi yüzüne bakan Syd, gülümseyerek parmağını alt dudaklarında gezdirdi.

Luke onun parmağını ağzına aldı, diliyle ileri geri hassas teninde gezmeye başladı.

Her şeyin tekrar başlaması için bu kadarı yetti.

"Senden başka hiç kimse için hazır olamazdım."

"Bu gayet iyi, çünkü istediğim tek kişi hep sendin."

Luke Syd'in saçlarını yüzünden çekti. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum, Luke. Burada seninle yaşamak için sabırsızlanıyorum."

Luke onu kendine çekip kollarıyla sardı. "Ben de seni seviyorum. Seninle paylaşacağım her şey için sabırsızlanıyorum."

Sydney'nin içine buruk bir sevinç çöktü. Hayatının bu şekilde yön değiştireceğini hayal bile edemezdi, ama yaşadığı facia ve büyük acının ardından, artık ait olduğu yere dönmüştü.

Son Söz

Sydney ve onun elini iki avcunun arasına almış olan Luke, Mac'ın Maddie'yi mihrabın soluna yerleştirilen koltuğa taşınmasını izliyorlardı. Böylece Maddie hem Janey için baş nedime görevini yerine getirmiş, hem de doktorun tavsiyesinin dışına çıkmamış olacaktı. Üstüne çay yeşili muhtemem bir elbise giymişti ve kocası onu öpüp Joe'nun yanındaki yerini alırken mutluluktan ışıltılı parlıyordu.

Luke ve Syd'in karşısındaki koridorda, Grant ve erkek kardeşleri Adam'la Evan, aynı zamanda güne özel saçlarını parlak kırmızıya boyatan Stephanie oturuyordu. Makyajını biraz hafifletmiş ve kendisini şaşırtıcı biçimde seksi gösteren iki parçalı bir elbise giymişti. Sydney Stephanie'nin Grant'e kaçamak bakışlar attığını, ama Grant'in gözlerini Janey'nin nedimesi olan Abby'den ayırmadığını fark etmişti. Çok ilginç bir durumdu.

Onların arkasında, sırlarını açığa vurmuş olan ve tekrar bir araya gelen Ned'le Francine el ele oturuyordu. Ned sakal tıraşı olmuş ve saçlarını kısa kestirmişti, Syd onun yirmi yaş genç görüldüğüne yemin edebilirdi. Bir sonraki düğün sahabinin onlar olup olmayacağını merak etti.

Janey ve babası girişte görününce bütün bakışlar arkaya çevrildi.

"Vay canına," diye fısıldadı Luke. "Şuna bak."

"Olağanüstü," diye ona katıldı Syd.

Gözle görülür biçimde zayıfladığı ve hâlâ yaraları iyileşme sürecinde olduğu halde, Koca Mac smokini içinde çok yakışıklı görünüyordu ve küçük kızını damadına teslim etmek üzere istikrarla yürüyordu.

Janey onun sağ koluna sımsıkı sarılmıştı ve ikisi de yaşadıkları anın duygularını taşırmaması için mücadele ediyordu.

Yanında Mac'le birlikte, Joe gözünü ona yaklaşan Janey'den bir an bile ayırmıyordu.

Koca Mac kızına sarıldı ve Joe karısını ondan teslim aldı.

Janey ona gülümsedi, Joe siyah kıyafetinin içinde göz kamaştırıyordu. Bir kez daha tekrar onun hayatında olduğu ve ileri doğru yol almadan önce, zor günleri birlikte aşacakları için şükretti.

Sydney'nin, beraber oldukları sürece, onların bunu başaracağına dair hiç şüphesi yoktu.

Amerikalı yazar Marie Force, Rhode Island Üniversitesi'nde Gazetecilik ve Siyasal Bilimler üzerine eğitim aldı. Mezun olduktan sonra bir süre yerel bir gazetede yazıları yayımlandı.

Marie Force 2.5 milyondan fazla satan 30'dan fazla romanıyla *New York Times*, *USA Today*, *Wall Street Journal*'ın çoksatın yazarları arasındadır. Yurtdışında e-kitap olarak yayımlanan romanları bir milyona yaklaşan satış başarısı göstermiştir. Yazar, eşi, iki çocuğu ve köpekleriyle birlikte Rhode Island'da yaşamaktadır.

Aşka Son Bir Şans

Marie
FORCE

*Sevginin ne olduğunu öğrendiğim günden beri
seni seviyorum, benimle aşka var mısın?*

Trajik bir trafik kazasında ailesini kaybeden Sydney, geleceğini yeniden şekillendirmek üzere çocukken yaz aylarını geçirdiği Gansett Adası'na dönüyor ve on yedi yıl önce hiçbir şey söylemeden terk ettiği ilk aşkı Luke'la karşılıyor.

Tüm yaşadıklarının ardından şüphe, pişmanlık, suçluluk duygusu ve içinde canlanan yeni ama tanıdık hislerle boğuşan Sydney, aşka son bir şans verip mutluluğu bulabilecek mi, yoksa kendi yalnızlığını mı seçecek?

Gansett Adası büyüğü, romantik ve ateşli aşklara yelken açmak isteyenleri bekliyor.

www.novellayayinlari.com

ISBN 978-605-348-524-7

